సుందరభారతయాత్ర

కన్యాకుమారి మొదలు కాశ్మీరువరకు నలుదిశలగల వందలాది క్షేత్రములు, హిందూ, జైన, బౌద్ధ క్షేత్రములు, నదీనదములు, రాష్ట్ర రాజధానులు, మొదలగువాని సర్వసమాచారములతో దేశాటనచేయువారికి కావలసిన సర్వసమాచారము త్రుటిలో అందజేయగల యాత్రామార్గదర్శికా సర్వస్వము. ఇందు 280 చిత్రపటములు, మార్గదర్శకమగు దేశపటము, 770 పెగా పేజీలు గలవు. క్రౌను 1/8 సైజు. వెల రు 4/-లు. పోస్టేజి రు 1-4-0.

Approved by the Educational Directors o Andhra and Hyderabad Govts. for Schools, Library use, &by Commissioner, Endowment Religious Board of Andhra for use in all the Religious Temples.

★ ★ ★

శంకరగ్రంథరత్నావళి

శ్రీ శంకరాచార్యులవారి ఉపదేశ ప్రకరణ గ్రంథములు నలుబది, మూలానువాదముతో సరళమగు భాషలో అనువదింపబడినది.

అనువాదకులు :

శ్రీ నిర్వికల్పానంద స్వామి

వెల రు 3-0-0 లు. పోస్టేజి 0-15-0 లు.

(రెండవసంపుటము తయారగుచున్నది)

ప్రతులకు :

సాధన గ్రంథ మండలి, తెనాలి.

సాధన గ్రంథ మండలి, ౬౫.

శ్రీ భాగవత దర్శనము

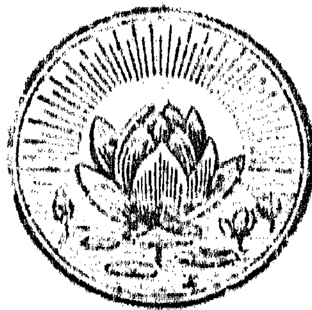
భాగవత కథ

(పంచమ ఖండము)

5

శ్లో॥ వ్యాసశాస్త్రోపవనతః సుమనాంసి విచిన్వతా।
కృతా వై ప్రభుదత్తేన మాలా 'భాగవతీ కథా'॥

గ్రంథకర్త:
శ్రీ ౧౦౮ ప్రభుదత్త బ్రహ్మచారిగారు
అనువాదకుడు:
శ్రీరామశరణ్, కుందుర్తి వేంకటనరసయ్య



ప్రకాశకులు:
సాధన గ్రంథ మండలి, తెనాలి.

కాపీరైట్] ★ [వెల రు. 2-0-0

ముద్రణ

హేమలంబి - శ్రీరామనవమి.

★

ACC No 68539

1957

జానకిరాం ప్రెస్, తెనాలి.

★

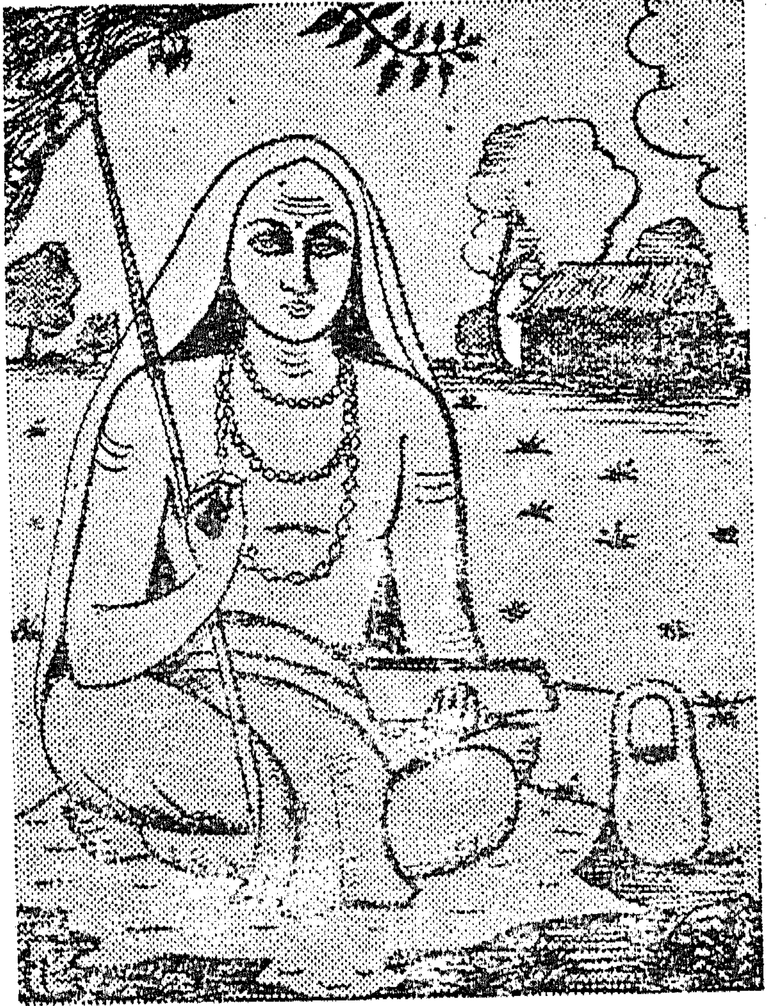
మహదవకాశము

'భాగవతకథా గ్రంథమాల' చందాదారులకు శ్రీరామశరణ్, కుందుర్తి వేంకటనరసయ్యగారి గ్రంథములు రు. 1-0-0 కు 0-4-0 లు తగ్గించి ఈయబడును. వ్రాయునపుడు చందాదారు, నెంబరు నుదాహరింపవలయును.

శ్రీ కృష్ణాష్టకమ్

శ్రీ శంకరాచార్య
విరచితమ్.





శ్లో॥ భజే వ్రజైకమణ్డనం సమస్తపాప ఖణ్డనం
స్వభక్తచిత్తరఞ్జనం సదైవ నన్దనన్దనమ్,
సుపిచ్ఛగుచ్ఛమస్తకం సునాదవేణుహస్తకం
అనఙ్గరఙ్గసాగరం నమామి కృష్ణసాగరమ్. ౧

శ్లో॥ మనోజగర్వమోచనం విశాలలోలలోచనం
విధూతగోపశోచనం నమామి పద్మలోచనమ్,
కరారవిన్దభూధరం స్మితావలోకసున్దరం
మహేన్ద్రమానదారణం నమామి కృష్ణవారణమ్. ౨

శ్లో॥ కదమ్బసూనుకుణ్డలం సుచారుగణ్డమణ్డలం
వ్రజాఙ్గనైకవల్లభం నమామి కృష్ణదుర్లభమ్,
యశోదయా సమోదయా సగోపయా సనన్దయా
యుతం సుఖైకదాయకం నమామి గోపనాయకమ్. 3

శ్లో॥ సదైవ పాదపఙ్కజం మదీయమానసే నిజం
దధానముత్తమాలకం నమామి నన్దబాలకమ్,
సమస్తదోషశోషణం సమస్తలోకపోషణం
సమస్తగోపమానసం నమామి నన్దలాలసమ్. ౪

శ్లో॥ భువో భరావతారకం భవాబ్ధికర్ణధారకం
యశోమతీకిశోరకం నమామి చిత్తచోరకమ్,
దృగన్తకాన్తభఙ్గినం సదాసదాలసఙ్గినం
దినే దినే నవం నవం నమామి నన్దసమ్భవమ్. ౫

శ్లో॥ గుణాకరం సుఖాకరం కృపాకరం కృపాపరం
సురద్విషన్నికన్దనం నమామి గోపనన్దనమ్,
నవీనగోపనాగరం నవీనకేలిలమ్పటం
నమామి మేఘసున్దరం తటిత్ప్రభాలసత్పటమ్. ౬

శ్లో॥ సమస్తగోపనన్దనం హృదమ్బుజైకమోదనం
నమామి కుఞ్జమధ్యగం ప్రసన్నభానుశోభనమ్,
నికామకామదాయకం దృగన్తచారుసాయకం
రసాలవేణుగాయకం నమామి కుఞ్జనాయకమ్. ౭

శ్లో॥ విదగ్ధగోపికామనోమనోజ్ఞతల్పశాయినం
నమామి కుఞ్జకాననే ప్రవృద్ధవహ్నిపాయినమ్,
యదా తదా యథా తథా తథైవ కృష్ణసత్కథా
మయా సదైవ గీయతాం తథా కృపా విధీయతామ్,
ప్రమాణికాష్టకద్వయం జపత్యధీత్య యః పుమాన్
భవేత్స నన్దనన్దనే భవే భవే సుభక్తిమాన్.

ఇతి శ్రీమచ్ఛఙ్కరాచార్య కృతం శ్రీకృష్ణాష్టకం సంపూర్ణమ్.

పీఠిక

భాగవతాకథా ప్రసంగమునుగూర్చి చదివినకొలఁది, వినినకొలఁది, వ్రాసినకొలఁది చవులూరుచుండును. ఎంతగా ననుభవించినను దృప్తి కాదు. కారణ మా భాగవతకథా విధానమందే అట్టిది కలదని తోఁచుచున్నది. అందుకనియే పరీక్షిన్మహారాజు మాటిమాటికి భాగవతకథా శ్రవణమునకతృప్తుఁడై గద్గదకంఠముతో నిట్లనెను:-"కల్యాణాత్మకమైన విష్ణుకథలాకర్ణించుచుఁ ముక్తునై కల్యుం డెవ్వఁడు తృప్తుఁడౌ? అవి వినఁగాఁ గ్రొత్తలౌచుండు" అని భగవత్కథలోఁ గల నిత్యనూతనత్వమును జాటినాఁడు. లౌకికవిషయప్రసంగములు, విషయములను అనుభవించినతర్వాత మరల ననుభవింపవలయునని బుద్ధిమంతులైనవారి కుండదు. ఏలననఁగా నొక్కసారి అనుభవించిన తర్వాత నది పాతపడిపోయినది. నూతనత్వమందు లేదు. కాని భగవత్కథలందుఁ గానిండు, భగవద్రూపమునఁ గానిండు, భగవద్గుణములందుఁ గానిండు నిత్యనూతనత్వము కలదు. అందువలననే భగవత్కథలను నెన్నిసారులు విన్నను మనకు విసుఁగు దోఁచుటలేదు. ఇంకను వినవలయునని యుండును. ఒక్కొక్కప్పుడు మోక్షమక్కఱలేదు, ఎల్లప్పుడీ భగవత్కథలను వినుచుండినఁ జాలదా యనియు ననిపించును.

ఈ యుపాధికి అనారోగ్యముండినను, ముఖ్యముగఁ జూపుకు సంబంధించిన రోగముండినను, అదేపనిగఁ జూచుట బాధగానున్నను ఈ భాగవతకథయందు గల రసమే దీని ననువాదము చేయుటయందు ప్రోత్సహించుచున్నది. అన్య

స్వంతగ్రంథము లనేకములు వ్రాయవలయునని ప్రారంభించియు నీ యనువాదముచేఁ గలుగు నానంద రసాస్వాదన మింకొకచోట జిక్కకపోవుట దీనిని వదలఁజాలక చేతనైనట్లు అనువాదము చేయుచున్నాను. నేను సంస్కృతభాగవతమును, బోతన భాగవతమును జూచితిని. కాని యింత విపులముగను, నింత రసవంతముగను గన్నులకు గట్టినట్లు తన రచనవలనఁ బాఠకుని మనస్సును లాగుకొనిపోవునట్లు రసవత్తరమైన హిందీ భాషలో రచించిన శ్రీ ౧౦౮ ప్రభుదత్తజీ బ్రహ్మచారిగారికి నా ధన్యవాదము లెంతగా నర్పించినను దీరదు. అపర వ్యాస మహర్షి యనఁదగు బ్రహ్మచారిగారి యీగ్రంథమును జదివిన నాధ్యాత్మికముగ నింకొకగ్రంథము చదువఁ బనిలేదనవచ్చును. అట్టిదానిని పాఠకమహాశయు లాదరించి భాగవతకథా పఠనమునఁ బవిత్రులగుదురుగాత యనియుఁ బ్రతివారును నీ ప్రతి నొకదానినిఁ జదివి తగినరీతిని భావి భాగవతకథాగ్రంథములు కూడ వెలువడఁగలుగునట్లు ప్రోత్సాహ మొసంగవలయునని ప్రార్థించుచున్నాను. ఈ రెండవభాగముతో మూడు స్కంధముల కథ పూర్తియైనది.

ఇట్లు

శ్రీ రామ శరణ్

కుందుర్తి వేంకటనరసయ్యపాకయాజి



వ్యవస్థాపకుల మనవి

మహాశయులారా !

సాధన గ్రంథ మండలికి తొమ్మిదిసంవత్సరములు నిండి, పదియవ సంవత్సరము ప్రారంభమయినది. ఈ సంవత్సర ప్రథమపుష్పముగా 'భాగవతకథ' ఐదవభాగము వెలువరించి మీ కరకమలములం దుంచుచుంటిమి. ఇంతవరకు మండలి చేసిన కృషి పాఠకలోకమునకు విదితము. ఆర్థికముగ మండలి యనేక కష్టనష్టములకు లోనై ఉన్నది. మండలి సభ్యులవలన గూడ 3, 4 సం॥ల నుండి పారితోషికములు రావటంలేదు. ఇట్టి గ్రంథ ప్రచురణలో గల కష్టము తమకు తెలిసినదే. మీ యందరి సంపూర్ణసహకారము చూపి, మండలి ప్రచురించు గ్రంథములద్వారా లోకమున ఆధ్యాత్మిక సేవయు, ప్రచారముచేసిన భాగ్యమునకు భాగస్వాములై, భగవదనుగ్రహమునకు పాత్రులు కాగలందులకు ప్రార్థన.

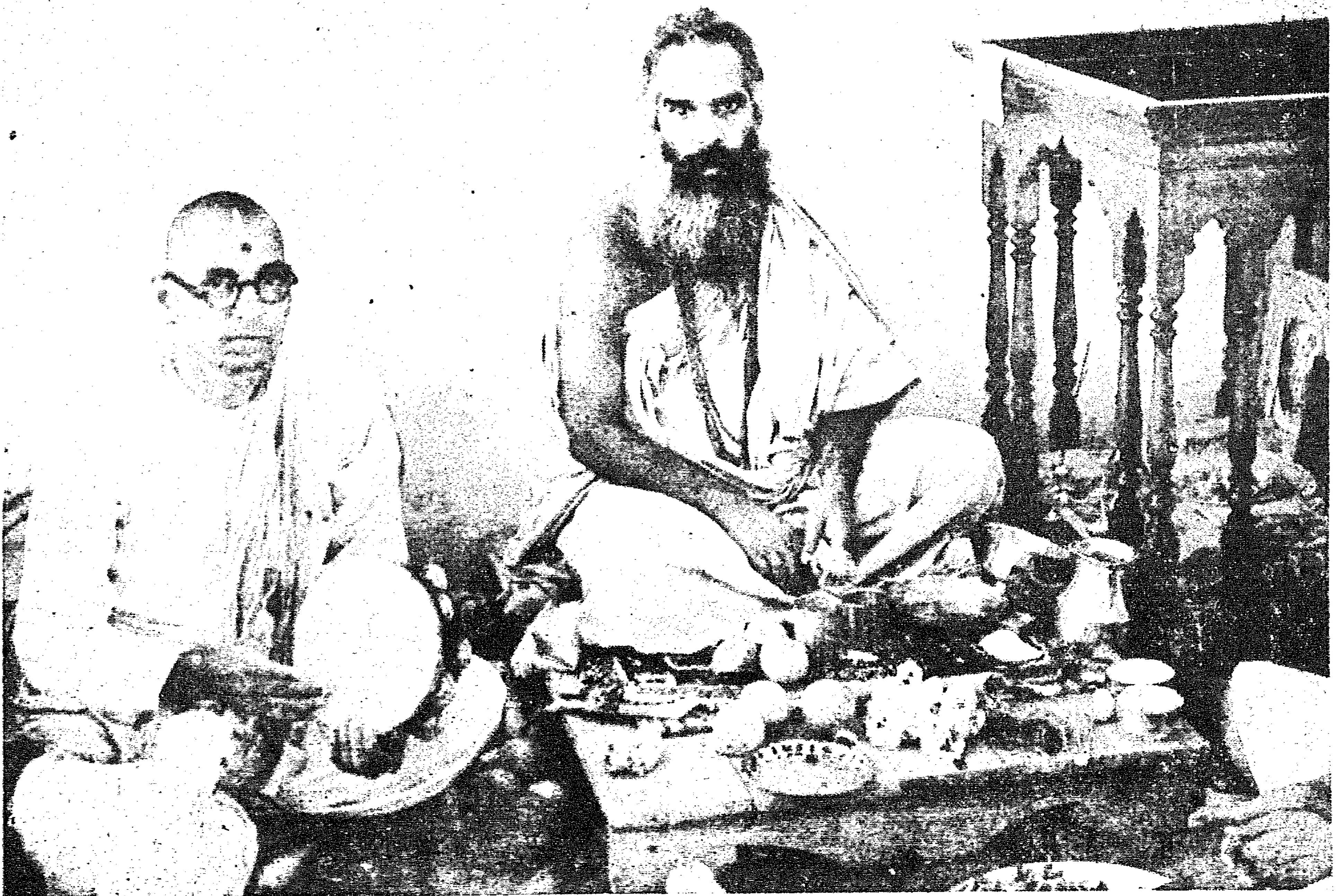
భాగవతకథలోని వైశిష్ట్యము పాఠకలోకము గుర్తించినది. ఆ గ్రంథ ప్రచురణకు విశేష ధనసహాయమున్నగాని జరుగదు. ఇట్టి గ్రంథ ప్రచురణగూడ నొక మహత్తరమగు తపస్సు. శాశ్వతధర్మ సంపాదన. లోగడ పారితోషిక మివ్వవలసినసభ్యులు వెంటనే తమ పారితోషికమును పంప ప్రార్థన. మా యీకృషికి తోడ్పడు ఉదారులెల్లరకు మా కృతజ్ఞతాభివందనములు.

హేమలంబి
శ్రీరామనవమి

వ్యవస్థాపకులు
సాధన గ్రంథ మండలి



విషయసూచిక



అనువాదకులు — లేఖకులు

శ్రీరామ

భాగవత కథ

పరీక్షిత్తునకు శాపము

౭౯

శ్లో॥ తస్య పుత్రోఽతి తేజస్వీ విహరన్ బాలకోఽర్భకైః
రాజ్ఞాఘం ప్రాపితం తాతం శ్రుత్వా తత్రేద మబ్రవీత్॥
ఇతి లంఘితమర్యాదం తక్షకః సప్తమేఽహని ।
హిందంక్ష్యతిస్య కులాంగారం చోదితో మే తతద్రుహమ్ ॥

— శ్రీభాగ. ౧ స్కం. ౧౮ అ. ౩౨. ౩౭ శ్లో.

“ వ. ... సమాన వయోరూప మునికుమార లీలా సంగియయిన శృంగి శృంగంబులతోడి మూర్తి ధరియించినట్లు విజృంభించి రోషసంరంభంబున నుదరిపడి ... రోషించి కౌశికీ నదికిం జని జలోపస్పర్శంబు చేసి ”

ఉ. ఓడక వింటికోపున మృతోరగముం గొనివచ్చి మాటు మా
టాడకయున్న మజ్జనకు నంసతలంబునఁ బెట్టి దుర్మద
క్రీడఁజరించు రాజు హరకేశవులాఁగినఁ జచ్చు నేటితో
నేడవనాఁడు తక్షకఫణీంద్రవిషానల హేతిసంహతిన్.

— శ్రీమదాంధ్ర భాగవతము

ఛప్పయ

హామునికో, ఇక పుత్ర సంయమహీ పరమ తపస్వీ ।
ధర్మ కర్మ మహఁ నిరత తపోనిధి మహాయశస్వీ ॥

పితృ అవజ్ఞా సునీ కోప అతి మన మహఁ ఆయో।
ముని పుత్రని కేనికట క్రోధ కరి బచన సునాయో॥
అరే, దుష్టక్షత్రియ అధమ, ఐసో సాహస కరి సకే।
గరుడ గరే మేఁ కాటి అహి, కహు కో జీవిత రహి సకే॥

ఆర్థము.

శమీకమహామునికి సంయమియుఁ, బరమ తపస్వియు, ధర్మకర్మలయందు నిరతుఁడును, తపోనిధియు, మహాయశస్వియు నగు నొక కుమారుఁడు కలఁడు. ఆతఁడు తన తండ్రికి జరిగిన యవమానమును వినఁగానే, మహత్తరముగుఁ గోపము కలవాఁడయ్యెను. మునికుమారులకడ మండిపడి యిట్లనెను:— "అరే! దుష్ట క్షత్రియాధమా! ఇంతటి సాహసకార్యమును జేసితివా? గరుడుని కంఠమును గఱచిన పాము జీవింపఁగలదా?"

మన కోరికకు అంతరాయము కలిగించినప్పుడు క్రోధము కలుగును. మన కిష్టమైన కార్యములలో జోక్యము కలుగఁ జేసికొనినను, మనమాట మన్నింపకున్నను వానియెడలఁ గోపము వచ్చును. త్రిగుణాతీతులగు మహాపురుషులను వదలిన, మిగిలిన వారందఱకును గోపము వచ్చుచుండును. కాని తా నన్నివిధముల బలహీనుఁడనని తలఁచువాని క్రోధము ఉపవసించినవాని అజీర్ణపదార్థము జీర్ణించినట్లు లోలోపల జీర్ణమై పోవును. దీనికి విపరీతముగ మానవుఁడు బలవంతుఁ డగుచో, వాని క్రోధము ప్రచండమై, వాఁడెవరిపైఁ గోపించునో వానిపై బదులు తీర్చుకొని శాంతించును. ఎవని కెంతటి

గర్వముండునో వాని కంత అధికముగఁ గ్రోధ భీషణము లుండును. గర్వమునకుఁ గారణములు ముఖ్యమైనవి అయిదు కలవు.

౧. సమ్మానితమగు శ్రేష్ఠకులమున జన్మించుట.
౨. మేమెంత ఐశ్వర్యశాలురమో చూడుమన్నట్లు వివిధైశ్వర్యములు కలిగి యుండుట.
3. విద్యవలనఁగూడ గొప్ప గర్వము కలుగును.
౪. ధనము, అధికారము వీనివలనఁగలుగు గర్వమునుగూర్చి చెప్పవలసినదియే లేదు. వీటివలన మానవుఁ డంధుఁ డగును.
౫. వీటి అన్నిటికంటె నభిమానము త్యాగ, తపస్సుల వలనఁ గూడ కలుగు చుండును. భక్తిహీనమగు తపోత్యాగముల వలన గర్వమింకను పెరుగును. స్వచ్ఛమగుభక్తి దగ్గఱకు గర్వము రాఁజాలదు. ఏలననఁగా భక్తికి వాహనము వినయము — దీనత లేక నమ్రత. నమ్రతపై నెక్కి—వచ్చిన భక్తి వచ్చినప్పుడు పిల్లిముందు ఎలుక నిలువఁజాలనట్లు గర్వాభిమానములు నిలువఁ జాలవు. గరుడుని భయముచే సర్పములన్నియుఁ బరువిడి పోయినట్లు, హృదయములో భక్తి ఉదయించినప్పుడును, బ్రహ్మసాక్షాత్కారమైనప్పుడును అహంకార ముండఁ జాలదు. క్రోధకారణమునే నశింపఁజేయును.

పరీక్షిన్మహారాజున కాసమయమునఁ దనరాజ్యైశ్వర్యములను గూర్చిన గర్వమేర్పడెను. నెత్తికెక్కిన కలి యాతని

బుద్ధిని భ్రష్టము కావించెను. శ్రేష్ఠత్వాభిమానము ఈర్ష్యా మత్సరములకుఁ దావొసంగెను. ఆఁకలి దప్పులగుటచేఁ గ్రోధము తన యథార్థస్వరూపమును బయటపెట్టెను. చచ్చిన పామును మునికంఠమున వైచి, రాజు వెళ్ళిపోగానే, సంయోగ వశమున మునిబాలకు లచ్చటకు ఆడుకొనవచ్చిరి. మహా తేజస్వియగు శమీకమహాముని కంఠములోఁ జచ్చిన సర్పమును గాంచియు, నాశ్రమమునుండి అశ్వము నెక్కి అవనీపతి వెళ్లుటను గాంచియు, బాలురు పరుగెత్తుకొని నదీతటమునకుఁ బోయిరి. తేజస్వియగు శమీక పుత్రుఁడు అన్యఋషి కుమారులతో నాడుకొనుచుండెను. బాలు రాతనిని సంబోధించుచు నిట్లనిరి:- "ఓరీ శృంగీ! నీ విచ్చట నాడుచున్నావు. నీ తండ్రి సంగతి నీవెఱుఁగుదువా? ఆతని కెట్టి దుర్ఘటన తటస్థించినదో? ఈ దేశమును బరిపాలించు రాజు, పరీక్షిత్తు ఆశ్రమమునకు వచ్చి, యాతని మెడలోఁ జచ్చిన పామును వేసి వెళ్ళినాఁడు."

కుమారుఁ డిట్లనెను:- "ఎగతాళి కాదు కదా? నిజమేనా?"

బాలురు వారు చెప్పిన మాటలను మఱల నొక్కి చెప్పుచు నిట్లనిరి:- "ఒరే! నీవే గొప్ప సత్యవంతుఁడ వనుకొనుచున్నావు. మేము మాత్రము ఋషికుమారులము కామా? మేమెన్నఁడు నెగతాళికైన నబద్ధమును మాట్లాడము. ఒకవేళ మామాటలునమ్మకున్న పోయి స్వయముగఁ జూడుము."

అంత శమీకపుత్రునకు మిక్కిలి క్రోధము కలిగెను. పిల్లవాఁడే; కాని తాను తపస్వినను గర్వము కలదు. బ్రహ్మ

తేజముచే గ్రీష్మఋతువులో నెవరికిని దాఁకుటకు వీలులేని జాజ్వల్యమానమగు నగ్నివలె నాతఁడు మండిపోవుచుండెను. ఒక క్షత్రియుఁడిట్టి సాహసము చేయఁగలఁడా? నేను బ్రదికి యుండఁగాఁ ద్రైలోక్యవందితుఁడగు నా తండ్రి నిట్లవమానము చేయఁగలఁడా? ఈవిషయ మాతని మనస్సులోనికి రాఁగానే వాని పెదవులు వణఁక మొదలిడెను. రెండు నేత్రము లరుణ వర్ణము కలిగి అగ్నివలె మండిపడిపోవుచుండెను.

బాలకు లందఱు వినునట్లాతఁడు క్రోధముతో నిండి యిట్లనెను:- "ఈ యధమక్షత్రియున కింతటి సాహసమా? తిన్న ఆకునే చింపివేయుటా? రాజుగా నెవరో నర్చిరో వారి యెడలనే నిట్టి దుర్మార్గమా? ఒక వైశ్యుని యింటిలో నొక కాకి బాగుగా నెంగిలిపదార్థము లన్నిటిని దిని, బలిసి, యా గర్వమునఁ దాను హంసలకు సమానమని తలఁచినదఁట. అంత హంసలతో పందెమువేసి మానససరోవరమును దాఁట సిద్ధపడెను. అది హంసలకు సమానము కాకపోవుటచేఁ దన ప్రాణమును గోల్పోయినట్లు ఈ రాజునుండ తన ప్రాణములను గోల్పోవును."

అన్య ఋషికుమారు లిట్లనిరి:- "అన్నా! ఆతఁడీ దేశమునకు రక్షకుఁడు. అట్టివాని నేదైన ననవచ్చునా? సమస్త ప్రజలను దొంగలు, దోపిడిగాండ్రు, బలవంతులనుండి బాధలు కలుగకుండ రక్షించుచున్నాఁడు."

మిక్కిలి క్రోధమున నిండి ఋషిపుత్రుఁ డిట్లనెను:- "వానిని రక్షకునిగాఁ జేసిన దెవరు? యజ్ఞసమయమున

మన బ్రాహ్మణులు ద్వారరక్షణకై కుక్కను గావలియుం చెదరు. అది ఆపనినే చేయక, వచ్చి మన హవిస్సుల నెంగిలి చేసి, మన నేతిలో మూతిఁబెట్టి, స్రుక్స్రువములను మూ చూచుచు నిట్టి సాహసము కావించిన దాని నేమి చేయు దుము? బడితపూజ చేసెదము. నడుము విఱుగఁగొట్టెదము. కోఁఅలు పెఱికివేసెదము.''

బుద్ధిమంతుఁడగు బాలకుఁ డింకొకఁడిట్లనెను:-''కుక్క విషయము వేఱు. రాజు మనుష్యుఁడు, వీరుఁడు. అస్త్రశస్త్ర ధారణ చేసినాఁడు.''

క్రోధముతో శృంగి యిట్లనెను:- ''మనుష్యుఁడైన నధర్మము చేయవలెనని కలదా? అస్త్రశస్త్రములు ధరించి అన్యాయము చేయునా? సేవకుఁడు స్వామికి సమానుఁడగునా? అస్త్రశస్త్రములు ధరించి ద్వారములోనుండి, అస్త్రశస్త్రము లను ధరించి కావలి కాయుమనఁగా వాఁడు లోపలికిఁ బ్రవే శించి యజమాని కుర్చీమీఁదఁ గూర్చుండవచ్చునా? ఆతని పక్కమీఁదఁ బరుండవచ్చునా? ఆతని పాత్రలలో భోజనము చేయవచ్చునా? బ్రాహ్మణులే క్షత్రియులను దమకు రక్షకులు గాను, కావలివారిఁగాను, ద్వారపాలురుగాను కావించిరి. ఆతని పని ఆతని విధ్యుక్త ధర్మమును హద్దులు మీఱక పాలించుట. వారెక్కడ కూర్చుండుమనిరో వారక్కడ కూర్చుండ వలయును. ఆతఁడు యజమానికి అపకారము చేయరాదు. నేఁడాతఁ డీధర్మవిరుద్ధమును, శిష్టాచారహితము నగు కార్యము నిష్టమువచ్చినట్లు చేసినాఁడు.''

ఋషికుమారు లిట్లడిగిరి:- "ఇంతవఱకు ఇక్లేందులకు జరుగుటలేదు? ఇంతవఱ కేరాజైనను బ్రాహ్మణుల నీవిధమున నవమానము నేల చేయలేదు?"

శృంగి కుపితుడై యిట్లనెను:- "ఇప్పటివరకు వీరందరపైన పరమబ్రహ్మణ్యదేవుఁడగు వాసుదేవ భగవానుఁడు కలఁడు. ఆతఁ డుండఁగా నిట్టి యధర్మకార్యమును జేయు సాహస మెవనికి కలదు? బ్రాహ్మణుల కిట్టి యవజ్ఞత చేయు మనస్సుతోనైన నెవఁడు తలఁపఁగలిగెను? దుష్టశిక్షుఁడగు శ్యామసుందరభగవానుఁడు స్వధామమును జేరెను. ఇప్పుడిఁక నీ యధర్ములు తాము స్వతంత్రుల మనుకొనుచుండిరి. ఇప్పుడెవరేమి మనలను జేయఁగలరను ధీమాతో వారుండిరి."

ఋషికుమారులు వివశతాస్వరమున నిట్లనిరి:-"అయితే మన మిప్పు డేమి చేయవలయును? భగవానుఁడు స్వధామమును జేరినాడు కావున మనమిఁక నన్నియును సహింపవలసినదే. అపకారిమీఁద కసితీర్చుకొనుటకు మనము క్షత్రియులము కాదుగదా! మన బ్రాహ్మణులకు క్షమయే బలము."

అత్యంతక్రోధస్వరముతో శమీకతనయుఁ డిట్లనెను:- "క్షమయా! ఇటువంటివారియెడలనా క్షమ? భగవానుఁడు స్వధామమునకుఁ బోయిన నేమి? మనకు తపోబలము లేదా? అస్త్రశస్త్రములు దుర్బలులగు క్షత్రియులకుఁ గావలయును. మనకు బలము తపస్సు. వాణియే మన కమోఘమగు వజ్రము. నేఁడు నేనా యమోఘవాగ్వజ్రముచే నధర్మాత్ముఁడగు రాజును బూర్తి చేసెదను. అన్యాయియగు నవనీశ్వరుఁడు శీఘ్రముగఁ

దాను జేసినదానికి ఫల మనుభవింపవలెను. ఆలస్యము లేకుండ నాతఁడు యమసదనమును జూడవలయును. నా తండ్రి మెడలో మృతసర్పమును వేసినవాఁడు మృత్యుపాశమునఁ బడవలయును.''

ఇట్లని యా శమీకకుమారుఁడు క్రోధోద్రేకమున కౌశికీనదీజలమున నాచమించి రాజునకు భీషణశాప మొసంగ నుద్యుక్తుఁడయ్యెను.

ఆ సమయమున ఋషికుమారుని రెండుకన్నులనుండి క్రోధముచే నిప్పులురాలుచుండెనా యనునట్లుండెను. ఆతఁడు తన శరీరము మఱచెను. కౌశికీనదీజలమును దోసిలిలోఁ గైకొని ఋషికుమారులందఱు వినున ట్లిట్లనెను:— ''ఏ దుష్ట కులాంగారుఁడు నా తండ్రిగళమున మృతసర్పమును వైచెనో వాఁడు నేఁటి కేడవదినమున నాశాసనమున మహావిషధర సర్పమగు తక్షకునిచేఁ గఱువఁబడి మృతిఁ జెందునుగాక!''

ఈ విధముగ శాప మొసంగి తేజస్వియగు నా ఋషి కుమారుఁ డన్యఋషికుమారులతోఁ దన యాశ్రమమునకుఁ బోయెను. కుమారుఁ డింకను జిన్నవాఁడు. ఇంకను ఆటపాట లచేఁ గాలము గడుపవలసిన వయస్సు. ఋషిపుత్రుఁడగుటచే వంశపరంపరాగతమగు తేజస్సు, తపస్సు ఆతని శరీరమున వ్యాపించి యుండెను. అయినప్పటికిని చిన్నతనపుఁ జేష్ట లెక్కడికి పోవును? ఆశ్రమమునకు వచ్చి, తన తండ్రి మెడలో మృతసర్పము మాలవలె నుండుటను గాంచి యాతఁడు సహింపలేకఁబోయెను. ఆతఁడు దానిని గాంచి వెక్కి వెక్కి యేడ్వఁ బ్రారంభించెను. ఆతని రోదన ధ్వనిచే ముని సమాధి

భంగమయ్యెను. అతఁడు నిద్రనుండి లేచిన వానివలె నలు దైపులను గాంచెను.

అంత శౌనకుఁ డిట్లనెను:- "సూతా! రాజు ముని ననేక విధములఁ బిలిచినను సమాధి భంగము కాలేదు. తన కుమారుని రోదన ధ్వనిని వినఁగానే సమాధి భంగమైనది; కారణమేమి? అయితే ముని నిజముగ రాజును గని కన్నులు మూసికొనెనా? అట్లు కాకున్న అంతగొప్పరాజు వాక్యములు వినఁబడనిది చిన్నవాని రోదనమెట్లు సమాధిని భంగము కలిగింపఁగలిగినది? మా యీసంశయమును బోఁగొట్టుము."

ముని యడిగిన యిట్టి ప్రశ్నను విని సూతుఁడిట్లనియె:- "మహాభాగా! ఫలాని సమయమునకు మాసమాధి పూర్తి కావలెనని మొదటనే సంకల్పము చేయుదురు. ఈ జగత్తంతయు సంకల్పముననే ఆధారపడియున్నది. నిస్సంకల్పుఁడైన వాఁడు సంసారసాగరమును దాఁటినట్లే. సమాధిలో నీదృశ్య ప్రపంచము లేకున్నప్పటికిని, అనుకొన్న కాలము పూర్తి కాఁగానే అప్పుడు బాహ్యావృత్తి కలుగును. ఈదృశ్యమాన జగత్తుతో మరల నింద్రియ సంబంధము కలుగును. దీనికి నేను స్థూలోదాహరణము నొసంగెదను. ఏమానవుఁడైనను రాత్రి పరుండఁబోవునపు డిన్నిగంటలకు తప్పక లేవవలెనను కొనిన, సరిగా నాసమయమునకు మెలకువ వచ్చును. దాని కొక్క-నిమిషమైనను ముందు వెనుక లుండదు. దైవికముగ సరిగా నాతని కుమారుఁడేడ్చునప్పుడే అతఁడు సమాధినుండి లేవవలసిన వేళయైనది. బాహ్యావృత్తి కలుగుటచే మునిదృష్టి మునుముందుగాఁ బిల్లవాని రోదనము మీఁదఁబడెను. అంతఁ

దన గళమునఁగల మృతసర్పమును గాంచెను. వెంటనే యాతఁడు తన చేతితో దానిని పట్టుకొని ఆవల విసరివేసెను.

సర్పము నావలఁ బారవైచి మిక్కిలి స్నేహముచే నాతని పుత్రునితో నిట్లనెను:– "నాయనా! నీ వెందుల కిట్లేడ్చుచున్నావు? నిన్ను బాధించిన దెవరు? నీ కపకార మొనర్చిన దెవరు? నీకేకారణమున నిట్టి మానసిక వ్యథ కలిగినది? ఈ మృతసర్పము నామెడలోని కెట్లువచ్చినది? ఈ విషయములన్నిటిని నాకుఁ జెప్పుము. ఏడ్వకుము. ఇట్లధీరుఁడ వగుట మంచిది కాదు."

తండ్రి యట్లుడుగఁగాఁ గన్నులు నీరు తుడుచుకొనుచు శృంగి మొదటనుండి చివరవఱకు సమస్తవృత్తాంతము నిట్లు చెప్పెను:– "పరీక్షిన్మహారాజనెడు ఈదేశపురాజు కలఁడు. మీరు సమాధిలో నుండుటనుగాంచి మృతసర్పమును దెచ్చి మీమెడలో వేసివెళ్లినాఁడు. నేనీ సమాచారమును విని వెంటనే 'నేఁటి కేడవదినమున నీ మృతసర్పమే తక్షకసర్పమై కాటువేయుఁగాక!' అని శపించితిని."

పుత్రుని నోట శాపవృత్తాంతమును విని, ముని తన యవమానమును మరచి తనకుమారుఁడు శాపమిచ్చినందు లకుఁ జాల దుఃఖించెను. ఆతఁడిట్లనుకొనెను:– "రామ! రామా! ఈకుఱ్ఱవాఁడు చిన్నతనముచే నిట్టియన్యాయమును గావించినాఁడు! ఎక్కడనైన నిట్టి ధర్మాత్ముఁడగు రాజునకిట్టి శాప మొసంగవచ్చునా?" ఆతఁడు పుత్రుని కసరుచు నిట్లనెను:– "మూర్ఖా! నీవెట్టి పిల్లతనపుచేష్టలు చేసితివిరా! చిన్నతప్పునకు వాగ్వజ్రమును ప్రయోగించుటయా? తపము

చేసినందులకు ఫలము? నిరపరాధులకు శాపప్రహారము కావించుటా?''

బాలుఁ డేడ్చుచు నిట్లనెను:- ''తండ్రీ! ఆతని నిరపరాధుఁడని మీ రెట్లనుచున్నారు? నాకుఁ బూజ్యుఁడైనవాని నిట్లవమానించిన వానిని దండింపక యెట్లుండఁగలుగుదును?''

కసరుచు ముని యిట్లనెను:- ''నోరు మూయుము. దండించువాఁడు దిగివచ్చినాఁడు! ఇట్లెచ్చటనైన దండింతురా? ఇది తన తపోబల నాశము చేసికొనుటకే. పోనిండు, అదియైన నెవరిమీఁద? ఇతరుని మీఁదఁ గాదు. కేవలము విష్ణ్వంశ సంభూతుఁడగు రాజు మీఁదనా? ఆతని తేజము చేతనే నేఁడీ ఘోరవనములో నిర్భయముగ తపస్సు చేసికొనుచున్నాము. ఆతని పురుషార్థము చేతనే యజ్ఞయాగాది కార్యములలో దుష్టులు, రాక్షసులు విఘ్నము చేయఁజాలకుండిరి.''

భయపడుచు బాలుఁ డిట్లనెను:- ''అయితే ఆతఁ డిట్టి యధర్మకార్యమేల కావించెను?''

ఋషి గంభీరముగ దుఃఖతాపూర్ణస్వరమున నిట్లనెను:- ''ఓరీ! నీవింకను బాలుఁడవు. నీబుద్ధి యింకను బరిపక్వము కాలేదు. నీశాపమున నేమి యనర్థములు కల్గునో ఆసంగతి నీకు తెలియదు. ఈరాజు గొప్ప ధర్మాత్ముఁడు. వీనితో సమానమగు సదాచారవంతుఁడు, బలవంతుఁడు, ప్రతాపవంతుఁడు, ప్రభావశాలియగు రాజింకొకఁడు లేఁడు. నీ శాపముచే నీవిష్ణుస్వరూపుఁడగు రాజు మరణించిన, నీ భూమి మీఁద దస్యులు, చోరులు ప్రబలఁగలరు. అప్పు

డన్ని యెడలను దోపిడులు జరుగఁ గలవు. ఒకరిధనము నొకరు లాగుకొందురు. పశువులను దొంగిలింతురు. కన్యకలను బలాత్కారము కావింతురు. స్త్రీలను హరింతురు. ప్రజలలో హాహాకారములు వ్యాపింపఁగలవు. ప్రజలు కాపులేని గొఱ్ఱెల వలె గుంపులుగుంపులుగాఁ బరువిడి బావులలో బడిపోవుదురు. సర్వత్ర అనర్థము, అత్యాచారము వ్యాపింపఁ గలదు. ఈ దుఃఖము లన్నిటిని మనముకూడ అనుభవింపవలసి యుండును. మన కారణమున నీయనర్థము లన్నియుఁ గలిగినవి కావున దీనిలోని పాపమును మనముకూడ పంచుకొనవలసి యుండును.

ఇంతేకాదు, ధార్మికుడగు రాజులేకున్న వర్ణాశ్రమ ధర్మములుండవు. వర్ణాశ్రమధర్మములు లేకున్న వేదవిహితా చారములు నశించిపోవును. ఆచార విచారములు, కులపరం పరాగతమగు మర్యాదలు నశించుటచే నన్నివర్ణములవారు అంతర్వర్ణ వివాహసంబంధములు చేయుచుందురు. అందును వారియిష్టముప్రకారము ఆచారవ్యవహారములు పాటింపకయే ఆహార పానీయములను గైకొనుచుందురు. కామవాసన పెరుగఁగలదు. లోకమర్యాద నశింపగలదు. ప్రజలు కుక్కలు, క్రోఁతులవలె నన్నివర్ణముల స్త్రీలతో సంగమించి సంతా నోత్పత్తి కావింపఁగలరు. ఆవర్ణసంకర సంతానము ధర్మకర్మ విహీనులై – పరలోకకార్యములను వదలి – పాపకర్మలందు ప్రవృత్తులగుచుందురు.''

కుమారుఁడగు శృంగి యిది యంతయును విని మిక్కిలి దుఃఖితుఁడై యేడ్చుచు నిట్లనెను:– ''నాకివి యన్నియు నేమి తెలియును? రాజు చూపిన యవినయమును గాంచఁ

గానే నేను కుపితుఁడనైతిని. మీయెడలఁ జేసిన యీయభద్ర వ్యవహారమును గాంచి నేను సహింపలేకపోయితిని. ఆతనిని గూర్చి నే నిట్లనుకొంటిని:- 'ఈరాజు అమితాహంకారి. అశిష్టుఁడు. అధార్మికుఁడు అభక్తుఁడు. కావున ఋష్యాశ్రమమునకు వచ్చి, యిట్టి అనుచిత వ్యవహారమును గావించినాఁడు.' కావుననే వీనికిట్టి శాపమొసంగితిని.''

శమీకమహాముని మమతనంతను బుంజీభవింపఁజేసి, యేడ్చుచున్న తన పుత్రునిఁ గాంచి యిట్లనెను:- ''బిడ్డా! పరీక్షిన్మహారాజు గొప్ప ధర్మాత్ముఁడు. ఆతఁడు సమస్త భూమండలమునకుఁ జక్రవర్తి. ఆతఁడీ కలికాలములోఁగూడ ధర్మము నెంతో రక్షించెను. ఆతని భయముచే నెవఁడుఁ నధర్మకార్యములందు ప్రవృత్తుఁడగుటలేదు; పరదార, పరధనాపహరణము లొనర్చుటలేదు. ఆతఁడు గొప్పగొప్ప అశ్వమేధాదియాగములను గావించెను. ఆతని యశస్సు త్రిభువనములలో వ్యాపించినది. ఆతఁడు యశస్వి యగుటయే కాదు, ఆతఁడు వాసుదేవభగవానునకు గొప్పభక్తుఁడు. భగవంతుఁడాతనికి గర్భములోనే దర్శనమొసంగెను. గదతో ద్రోణతనయుఁడగు అశ్వత్థామ వేసిన బ్రహ్మాస్త్రమునుండి రక్షించెను. ఆతని కిట్టి శాపమొసంగుట, ఏపాటి ఉచితమగు కార్యము?''

కుమారుఁడు చింతా మనస్కుఁడై యిట్లనెను:- ''తండ్రీ! రాజింతటి భగవద్భక్తుఁడు, యశస్వి, తేజస్వి, ధర్మాత్ముఁడగుచో, నాతఁడిట్టి యనుచిత కార్యము నేల చేసెను? ఆతఁడు మీవంటితపోనిధుల నేల యవమానించెను?

మీ మెడలో మృతసర్పమును వేయుటచే నాతని కేమి ప్రయోజనము ?''

మహాముని మిక్కిలి గంభీర స్వరమున నిట్లనెను:—''నాయనా! కాలము బలవత్తరమైనది. అన్నియు నది యే చేయింపఁగలుగును. మానవునకు వివేకము నశించు పరిస్థితి అప్పుడప్పు డేర్పడుచుండును. నీవు ధ్యానపూర్వకముగ రాజుగారి పరిస్థితిని గూర్చి విచారించుము. ఆతఁడు చక్రవర్తి. ఎల్లప్పుడాతనిని వేలకొలఁది దాస దాసీజనములు సేవించుచుందురు. ఆతనిభావముల వలననే అందఱు తత్క్షణమాజ్ఞలను పాలించుచుందురు. ఆతఁడు బయటకు బయలుదేఱఁగానే గొప్పగొప్పరాజు లాతనికి స్వాగతసత్కారములు చేయుటకు సిద్ధపడియుందురు. ఎప్పుడు నిట్టి భోగములు జరుగుచుండుట చే నాతనికదియే అలవాటైపోయినది. ఆతఁడిచ్చటికి ఒంటరిగా వచ్చెను. ఆతఁడెప్పుడును మాచేత సమ్మానింపఁబడుచుండెడు వాఁడు. అట్టిదే యిప్పుడు నాశించెను. ఇక్కడికి రాఁగానే ఆతనికి సమ్మానము జరుగలేదు. పిలిచిన జవాబురాలేదు. అడిగినను ఆతనికి త్రాగనీరు దొరకలేదు. ఆఁకలిదప్పికలబాధ ఆతని వివేకమును నశింపజేయునంత మిక్కుటమయ్యెను. అట్టిస్థితిలో నాతఁడది అనుచితమనుకొనక, తానొక యనుచిత కార్యమొనర్చిన దానికి మనమలిగి శపింప వచ్చునా? ఛీ! ఛీ! నీవు చాల చెడ్డపని చేసితివి. నీవింకను పిల్లవాఁడవు. అపక్వ బుద్ధి కలవాఁడవు. కర్తవ్యాకర్తవ్యతాజ్ఞానము లేదు. అవ్యగ్ర భావముతో మనల నెల్లప్పుడు సేవించువాఁడు, ఒకవేళ నట్టి నిరపరాధుఁడు మనకపరాధ మొనర్చినను క్షమింపవలెను.''

ఈవిధముగ బాలుని మందలించి, ముని చాలదుఃఖము చెందెను. ఇప్పుడింకొక ఉపాయమేమియు లేకపోయెను. కావున నాతఁడు కన్నులుమూసికొని సర్వాంతర్యామియగు వాసుదేవభగవానుని బ్రార్థింప మొదలిడెను. "ఓ ప్రభూ! బాల్యచాపల్యముచే నీ యజ్ఞానియగు బాలఁకుడు రాజున కపరాధము కావించెను. ఘటఘటవాసియగు నో జగదాధార స్వామీ! వీనిని క్షమింపుము. ఈ బాలునికి శుభము లొనకూర్పుము! రాజునకుఁగూడఁ కల్యాణము కలుగుఁగాక!"

సూతుఁడిట్లనెను:- "ఋషులారా! దీనికే సాధుత్వమని పేరు. రాజు కలి ప్రభావమున మునికెంతయో అవమానమును గావించెను; కాని మునికి దానియందు దృష్టియే లేదు. నూటిమాటికి జ్ఞాపకము చేసినప్పటికిని, ఆయపరాధము లెక్కకురాని సాధారణమైన దనియే చెప్పుచుండెను; కాని శృంగియిచ్చిన శాపమున కాతఁడు చాల వ్యథితుఁడయ్యెను. పుత్రుని మందలించెను; భగవానుని క్షమింప వేఁడుకొనెను. రాజు క్షేమమును గోరెను. ఆత్మజ్ఞానులు, భగవద్భక్తులగు మహాత్ములు ఇతరులు పెట్టిన సుఖదుఃఖములను బాటింపక మిక్కిలి వ్యథితులునుగారు, మిక్కిలి ప్రసన్నులును గారు. సుఖదుఃఖాది ద్వంద్వములు మనోధర్మములనియు, ఆత్మ నిర్ద్వంద్వము, నిర్లేపము, సుఖదుఃఖముల కతీతమైనదనియు, సదా పరమ సుఖస్వరూపమనియు నాతనికిఁ దెలియును. అట్టి నిర్గుణున కెవఁడు సుఖదుఃఖము లొనగూర్పఁగలుగును?"

శౌనకుఁ డిట్లనెను:- "సూతా! మహాముని కింతటి పశ్చాత్తాపము కలిగియుండినచో, శాపమిచ్చినది పుత్రుడు

కదా, తనపుత్రునికంటె నాతఁడధికశక్తిశాలియగు తేజస్వియుఁ, దపస్వియు, సర్వసమర్థుఁడును గదా! అట్టియెడ నాతఁడా శాపము నేల అన్యథా కావింపరాదు? రాజు చిరంజీవి కావలె నని యేల నాశీర్వదించి వరము లీయరాదు?''

అంత సూతుఁ డిట్లనెను:-''మహాభాగా! ఇది నిజమే. శమీకమహాముని పరమ తేజస్వియు, సర్వ సమర్థుఁడును. త్రికాలదర్శియగు నా ముని ధ్యానమునఁ జూడఁగా రాజు మృత్యువు తక్షకవిషానలమునఁ జెందవలెననియు, నిది తప్ప దనియుఁ దెలిసెను. అట్టి విధివిధానమును దప్పింప నాతని కిష్టములేదు. జరుగవలసినది జరుగవలయుననియే యాతని మతము. అందువలన నాతఁడు శాపము నన్యథా కావింపలేదు. ఆ సమయమున నాతఁడొక సర్వసమర్థుఁడగు శిష్యుని బిలిచి యిట్లనెను:- 'నీ విప్పుడే యోగమార్గమున హస్తినాపురము నకుఁ బొమ్ము. పోయి రాజుతో నా కుమారుఁడు బాల్య చాపల్యముచే నిట్టి యనుచితశాపము నొసంగెనని చెప్పిరమ్ము. నేఁటి కేడవదినమునఁ దక్షకుఁడు కాటు వేయఁగలఁడనియు, నీ యేడుదినములలోఁ దనకు శ్రేష్ఠమనితోఁచిన కార్యములను జేసికొనవచ్చుననియుఁ జెప్పుము. నా హృదయపూర్వకముగ నాతని నాశీర్వదించుచుంటిని. నీవు పరమ భగవద్భక్తుఁడవు. కావునఁ బాముకాటుచేఁ జచ్చినను నీకు దుర్గతి కలుగదు. నీవు భగవంతుని వైకుంఠధామమును బొందగలుగుదు'వని చెప్పుము.''

ఈ విధముగ శిష్యునకు సందేశ మొసంగి శమీకముని వానిని ద్వరగాఁ బంపెను. శిష్యుఁడుకూడ అత్యంతశీఘ్రముగ నాకాశమార్గమున హస్తినాపురమునకుఁ బోయెను.

ఛప్పయ.

డర్యో పితు ఉర స్యాఁప శాపు హాఁ దేహాఁ వాకూఁ।
డసే సాతవేఁ దివస మహా అహి తక్షక తాకూ॥
యోఁ దేకేఁ సుతశాప పూజ్యపితు కేఢిఁగ ఆయో।
మర్యో స్యాఁపు ఉర నిరఖి, బహుత రోయో చిల్లాయో॥
జగే మహాముని సునీ సబ, బాతబహుత దుఖ మన కియో
ధిక్కార్యో సుత వివిధ విధి, నృపసన వృత్త పఠై దియో॥

అర్థము.

తండ్రి మెడలోని సర్పమును గాంచి భయపడి యిట్లు శపించెను. 'ఎవఁడు నా తండ్రి మెడలో నీపామును వైచెనో ఆతఁ డేడవదినమునఁ దక్షకునిచేఁ గాటువడి కాలగతిఁ జెందఁ గలఁ'డని శపించి తండ్రికడకు వచ్చి, చచ్చిన పామాతని మెడలో నుండుటను గాంచి, మిక్కిలిగ విలపించి, కేకలు వేసెను. అంతట ముని యా శబ్దమును విని లేచి సమస్త వృత్తాంతమును గ్రహించి, దుఃఖించి, నందనుని మందలించి, యీ వృత్తాంతమును నృపునకుఁ దెలియఁ బంచెను.

పరీక్షిత్తుని పశ్చాత్తాపము

౧౦

శ్లో॥ స చింతయన్నిత్థమథా శృణో ద్యథా,
మునేః సుతోక్తో నిరృతి స్తక్షకాఖ్యః।
స సాధు మేనే న చిరేణ తక్షకా
నలం ప్రసక్తస్య విరక్తి కారణమ్॥

— శ్రీభాగ. ౧ స్కం. ౧౯ అ. ౪ శ్లో.

"వ. .... ఆ యభిమన్యు పుత్త్రుండు శమీకముని శిష్యునివలన శాపవృత్తాంతంబువిని కామక్రోధాది విషయాసక్తుండగు తనకుం దక్షకవిషాగ్ని విరక్తిబీజం బగుననుచుం గరినగరంబునకుం జని యేకాంతంబునం బశ్చాత్తాపంబుం జెందెను."

— శ్రీమదాంధ్రభాగవతము

ఛప్పయ.

ఇత నృప పురమహఁ పహుఁచి కనక జబ ముకుటఉతార్యో।
ఆశ్రమ కర్యో కుకృత్య చిత్తమహఁ ఫేరి విచార్యో॥
అరే, బుద్ధి మమ భ్రష్ట భఈ, అనుచిత మహాకీన్హోఁ।
యోగనిష్ఠ తే మహా తపస్వీ ముని అబ చీన్హోఁ॥
సోచేఁ – అబ ముని కోప తేఁ, మమ సరబసు నసి జాయగో।
తాహి ఛిన సందేశ లే, శిష్య నృపతి ఢిఁగ ఆఇగో॥

అర్థము.

ఇచ్చట నృపతి స్వపురమునకుఁ జేరి, స్వర్ణముకుటమును దీయఁగానే, ఆశ్రమములోఁ దాను జేసిన దుష్కార్యమునుగూర్చి

విచారింపఁదొడఁగెను. ఆతఁ డిట్లనుకొనెను:- 'అయ్యయ్యో! నాబుద్ధి భ్రష్టమైనది. అనుచితకార్య మొనర్చితిని. యోగ నిష్ఠుఁడగు మహాతపస్విని నే నవమానించితిని. ఇపుడిఁక ముని కోపముచే నా సర్వస్వము నశింపఁగల'దని చింతించుచున్న సమయమున మునిదగ్గఱనుండిశిష్యులుసందేశమునుగొనివచ్చిరి.



లోకములో పొరపాటుననైన నపరాధము చేయనివాఁ డెవఁడున్నాఁడు? మంచివారు, చెడ్డవారు; సజ్జనులు, దుర్జనులు; మూర్ఖులు, పండితులు అందఱును గొంచెముగనో గొప్పగనో ప్రకృతి వశమున నపరాధమును జేయుచునే యుందురు. దుష్టులద్వారా జరిగిన అపరాధమునకు, సజ్జనులద్వారాజరిగిన అపరాధమునకు భేదముకలదు. దుష్టుఁడెవనికైన నపరాధము కావించి సంతోషించి గర్వపూర్వకముగ "వానికి బాగుగా శాస్తి చేసినాను అదియు బ్రతికినంతవఱకు మఱవకుండునట్లు చేసినా"నని ప్రలాపించుచుండును. పూర్తిగ దీనికి వ్యతిరేక ముగ సజ్జనుఁడు బుద్ధిపూర్వకముగ నే యపచారమును జేయఁడు. ఒకవేళఁ బ్రకృతి వశమున నేదైన జిన్న అపచా రమును గావించెనా, ప్రకృతిస్థుఁడై యుండ నాతనిహృదయము మాటిమాటికి వానిని ధిక్కరించుచుండును. ఆతఁడు పశ్చా త్తాపాగ్నిలోఁబడి తపించుచు, మాటిమాటికి ఇట్లనుకొను చుండును:- "అయ్యో! ఆసమయమున నాదగు నిట్టి బుద్ధి యేల భ్రష్టమైనది? నే నిట్టి మహాదనర్థము నేల చేసితిని? నేను ఇంద్రియ వశుఁడనైతినా?" ఇట్టి పశ్చాత్తాపాగ్నిలో నాతఁడు తన పాపమును గాల్చివేయును. ఆ పాపమునకు

యథాశక్తిగఁ బ్రాయశ్చిత్తము చేసికొనును. దాని ప్రతీకారము కొఱకు జప, తపానుష్ఠానాది ప్రాయశ్చిత్తములలో దేనినైనఁ జేసికొను చుండును. పశ్చాత్తాపము వలనను, ప్రాయశ్చిత్తము వలనను అనేకములగు పాపములు నశించియే పోవును. చాల తగ్గిపోవును.

పరీక్షిన్మహారాజు మిక్కిలి శీఘ్రముగఁ దన నగరములోనికి పోయెను. పురమును జేరి, తన సువర్ణ రత్నమండిత కిరీటమును దీసెను. కిరీటమును దీయఁగానే ఆతనికి తెలియవచ్చెను. ఆశ్రమములోఁ దాను చేసిన పనిని దలఁచుకొనఁగానే ఆతనికి హృదయము బ్రద్దలగుచుండెను. ఆతఁడు పశ్చాత్తాపాగ్నిలోఁ దపించుచుండెను. ఆతనికి జగత్తంతయు శూన్యముగఁ దోఁచుచుండెను. ఇఁకఁ దనకు క్షేమము లేదని ఆతఁడు మనస్సులో నిశ్చయించుకొనెను. ముని శాపముచే తన సర్వస్వము నాశమై పోఁగలదనుకొనుచుండెను. ఆతఁడేకాంతమునఁ గూర్చుండి మెదలకుండ కన్నీరు కార్చుచుండెను. ఉండి ఉండి ఆతని నింద్య కుకృత్యముమీఁద నాంతరిక పశ్చాత్తాపము కలుగుచుండెను. ఆతఁ డదే విషయమున నేక తర్క-వితర్కములచేఁ జింతించుచుండెను:- "అయ్యో! నాబుద్ధి యిట్లు బుగ్గయిన దేమి? ఆసమయమున నేను నిరపరాధియు, గూఢుఁడును, తేజోమయుఁడు నగు మునీశ్వరునితో నెట్టి యనార్య పురుషునివలె వ్యవహరించితిని? ఆతఁడు నాకేమి చెరుపుఁ జేసినాఁడు? నగరమునకు దూరముగనుండి, ఘోరారణ్యములలో కటు తిక్త తీక్ష్ణ కందమూలాది ఫలములను దిని యాతఁడు కాలయాపనఁ జేసికొనుచుండెను. ఆతఁడు

నన్నెప్పుడు నేమియు నడిగెఁడునాఁడే కాఁడు. నావలన నాతనికిఁ గావలసిన దేమియును లేదు. భగవద్ధ్యానము చేసికొను చుండును. తన తపోధనమును వృద్ధిచేసికొనుచుండెను. నేనకారణముగ నాతని మెడలో మృతసర్పమును వేసితిని. నేనాతని మెడలో మృతసర్పమును వేయలేదు సరిగదా విషధర భుజంగఫణమునఁ గాలిడితిని. పగపట్టిన పాము ఒక్కని ప్రాణముమాత్రమే తీసిపోవును. దాని విషాగ్నిచే నపకారియే దగ్ధము కాఁగలఁడు; కాని మునికోపాగ్నిచే పాపినగు నేను, నారాజ్యము, సమస్త సేన, బంధువులు, వేయేల నా సర్వస్వమును దగ్ధమై భస్మమై పోఁగలదు. ఒక్క నా వలనఁ గోట్లకొలఁది నిరపరాధుల జీవములు పోఁగలవు. అయ్యో! నే నెట్టి పాడుపని చేసితిని? నా కెంతటి కఠిన శిక్ష వేసినను అది మిక్కిలి యల్పముగఁ దోఁపచేయు నిందనీయ కార్యమును నేను చేసితిని. కావున మునియిచ్చిన దారుణశాపము నా పాపమునకుఁ బ్రాయశ్చిత్తము కాఁగలదు. అదియును గాక నాకును, ఇతర రాజులకును ఇట్టి యపరాధము నిఁక నెన్నడును జేయరాదను శిక్షణ ఈ మూలమున లభించుఁ గాక! తపస్వుల కపరాధమొనర్చువారి కిట్టి దుర్దశ కలుగునని తెలియునుగాక! ఇఁక నేనుగాని, నా వంశజులుగాని, ఇతర రాజులుగాని బ్రాహ్మణులకును, దేవతలకును, గోవులకును ఇట్టి యనాదరము, నిట్టి అవమానమును జేయకుందురుగాక!''

రాఁగానే మహారాజున కీ చింత కలిగెను. అతఁ డాశ్రమమునుండి వచ్చిన తర్వాత నాచమింపలేదు. చేతులను గాళ్లను గడుగుకొనలేదు. దాసీలు స్వర్ణపాత్రలతో జలము

లను దెచ్చి చాలసేపటినుండి ప్రతీక్షించుచుండిరి కాని రాజున కా ధ్యానమే లేదు. ఆతఁడు కుపితుఁడైన మునిని భావజగత్తులోఁ గాంచి భయభీతుఁడై గడగడ వణఁకుచుండెను. ఇంతలోనే ద్వారపాలకుఁడు వచ్చి, మహారాజునకు జయజయ శబ్దములు కావించి, చేతులు జోడించుకొని వినీతభావముతో నిట్లనెను:— "ప్రభూ! శమీకమహాముని ఆశ్రమమునుండి వచ్చిన పరమతేజస్వి యగు నొక శిష్యుఁడు వచ్చి వాఁకిట నిలిచియున్నాఁడు. ఆతఁడు మహారాజుగారిని శీఘ్రముగ దర్శింపవలయు ననుచున్నాఁడు. మీ యాజ్ఞ యగుచో వాని నిటఁ గొనివచ్చి, అగ్నిశాలలోఁ గూర్చుండఁ జేతును."

"శమీకమహాముని ఆశ్రమమునుండి ఆతని శిష్యుఁడు వచ్చినాఁడు." అనువాక్యమును వినఁగానే మహారాజు అదరిపడెను. అత్యంతోత్సుకతతో ద్వారపాలునితో బాలునివలె నిట్లడిగెను:— "ఓరీ! మునిశిష్యుఁ డేమనినాఁడు? ఆతఁడు కోపముగ నున్నాఁడా? ఆతని చేష్ట లెట్లు కనఁబడుచున్నవి? ఆతఁడేమి చెప్పఁదలఁచినాఁడు?"

ద్వారపాలుఁ డత్యంత వినయముతో నిట్లనెను:— "ప్రభూ! ముని అతిశాంతుఁడు. ఆతఁడు మహారాజునకు జయజయశబ్దములు పలుకుచున్నాఁడు. ఆతఁడు పలుకుటకు వ్యగ్రుఁడైనట్లున్నాఁడు. ఆతఁడాశీర్వాదపూర్వకముగ నన్ను మీ దగ్గఱకు వెళ్లి రమ్మని పంపినాఁడు నే నిట్లు నివేదించితిని కూడా:— "విప్రోత్తమా! మా ప్రభు విప్పుడే వనమునుండి అలసి వచ్చినారు. మీ రొక ముహూర్తము సేపు విశ్రమించినఁ గొంచెము సేపైన తర్వాత మీ రాకఁ దెల్పుదును"

అంత నాతఁ డత్యంతగంభీరుఁడై శాంతభావముతో నిట్లనెను:— "ఓయీ! నాకు చాల ముఖ్యమగు కార్యము కలదు. నేను మరల మా యాశ్రమమునకు తిరిగి వెళ్లి మా గురువుగారికి సంగతి సందర్భములు తెలుపవలెను. నీవు సావధానముగ నమ్రతతో మహారాజునకు నా సందేశమును జెప్పుము. దానిని వినియుఁ గూర్చుండుమనిన నేను కూర్చుండెదను."

'మునిశిష్యుఁడు కుపితుఁడుగా లేఁడు, శాంతుఁడుగా నున్నాఁడు. తన్నాశీర్వాదముతోఁ బిలుచుచున్నాఁ'డను సంగతిని వినఁగానే కూర్చుండినవాఁ డట్లే కిరీటధారి కాకయే ద్వారముకడకు పరువిడి వచ్చెను. దాస దాసీజనములును, నౌకరులును, ద్వారపాలురును, ఇతరులును మహారాజిట్లు అభూతపూర్వవ్యగ్రతతోఁ బోవుచుండుటనుగాంచి యాశ్చర్య చకితులైరి. ద్వారముకడకు వచ్చి, మహారాజు అశ్రుపూర్ణ ములగు నేత్రములతో, మిక్కిలి అధీరతతో నేలమీఁదఁబడి మునిపుత్రునకు సాష్టాంగనమస్కారము కావించెను.

కృష్ణమృగచర్మమును గప్పుకొని, చేతిలో కుశ ముష్టిని, దండకమండులువులను ధరించి మునిశిష్యుఁడు సాక్షా చ్ఛరీరమును ధరించిన తపమున్నట్లు కనఁబడుచుండెను. రాజీ విధముగ భూమిపైఁబడుటనుగాంచి మునిశిష్యుఁ డాతనిని కఠినతతో లేవనెత్తి, వాని నాలింగనము కావించుకొని మిక్కిలి గంభీరముగ నిట్లనెను:— "రాజా! మాగురువగు శమీకమహాముని మీ కుశల మడిగినాఁడు. నీ కాశీర్వాదము బంపినాఁడు."

'ఆహా! ముని నా కుశలత నడిగినాఁడు. వెంటనే నా కాశీర్వాదములనుగూడ పంపినాఁడు' అను సంగతిని వినఁగానే మహారాజత్యంత అధీరతను జెంది యిట్లనెను:- "బ్రాహ్మణోత్తమా! నేనా మహామునికి చాల అపకారమును జేసినాను. నే నా తపోధనున కెంతటి యపకారమును జేసితిననఁగా నాతఁడు నాకేమి శిక్ష విధించినప్పటికిని అది అల్పమే కాఁగలదు. ఇట్టిదుష్టత నన్ను దుష్టునకే అనుకూలము కావించినది. దీనికాతఁడు కుపితుఁడు కాకపోఁగా, నాకుశలమునడిగి, నాకాశీర్వాదములను బంపినాఁడు. ఈ కార్య మా తపోనిధియు, క్షమాసాగరుఁడగు మహాముని కనురూపమైనదియే. మహాభాగా! నేనా సమాధినిష్ఠుడగు ముని ధ్యానసమాధికి విఘ్నము కలిగించి, ఆతనిమెడలో నెప్పుడు చచ్చినపామును వైచితినో ఆక్షణముననే నా కుశలము నాశమైపోయినది. ఇంక నాకు కుశలమెక్కడిది? సర్వత్ర అకుశలము అకుశలమే. అయితే యిందొక క్షీణకుశలరేఖ కలదు. అది మహాముని నా కాశీర్వాదములను బంపుటయే. నేనుచేసిన మహాపరాధమునకుఁ గూడ ఆతఁడు నా సర్వస్వమును నాశముచేయలేదు."

అంత శిష్యుఁ డిట్లనెను:- "ఒక విషయము చాల చింతింపఁదగినది కలదు. దానికి మహాముని చాల దుఃఖించుచున్నాఁడు. ఆవిషయమును జెప్పుటకే నన్ను ముఖ్యముగఁ బంపియున్నారు. అదేమనఁగా:- మాగురుదేవున కొక కుమారుఁడు పరమతేజస్వి శృంగియను పేరఁ గలఁడు. ఋషికుమారుల వలన నీ వృత్తాంతమును వినఁగానే ఋషి పరోక్షమున మిమ్ముల నత్యంత దారుణముగ శపించినాఁడు."

రాజత్యంతోత్సాహముతో నిట్లడిగెను:-"బ్రాహ్మణ శ్రేష్ఠా! మునిపుత్రుండు నన్నేమని శపించెను? దానిని నేను వినందలంచుచున్నాను."

మునిశిష్యుం డిట్లనెను:-"ప్రభూ! మాగురుకుమారుండు కౌశికీనదీ జలముల స్పర్శించి నేంటి కేడవదినమున నీవు తక్షక సర్పదష్టుండవు కాంగలవని భీషణ శాపము నొసంగెను. ఇదివిని ముని తన తనయుని పైంగసలి యాతనిని చాల మందలించెను."

మహారాజత్యంతానందమును బ్రకటించుచు శీఘ్రముగ నిట్లనెను:- "మంచిది. ఇదియేమి శాపము? తక్షకుండు నన్నొక్కనినే కాటువేయంగలడు. అదియు నీనాండు కాదు, ఏడవ దినమున. బ్రాహ్మణోత్తమా! ఇది శాపముకాదు, ముని తనయుని వరప్రదానము. నేను రాజకార్యములం దధికముగ నాసక్తుండ నైతిని. జీవితమునకు ముఖ్యధ్యేయమగు శ్రీకృష్ణ చింతనమును మఱచితిని. ఋషికుమారుం డేడుదినములు గడువు నొసంగి నన్ను దానికి సన్నద్ధమగునట్లు చేసినాడు. ఇక నేను వ్యాపారము నంతను త్యజించి శ్రీకృష్ణ చరణాంభోజముల నాశ్రయించెదను."

శమీకముని శిష్యుం డిట్లనెను:- "రాజా! నా గురు విట్లు తెలిపిచ్చినారు. 'మీరు ధర్మాత్ములరు. నా పుత్రుని దోషమునకుండ ఏమియును లేదు. భవితవ్య మిట్లున్నదిక దాయని నేను సమాధిద్వారా తెలిసికొంటిని. అదృష్టమును, దైవమును అసంగా ప్రారబ్ధము నన్యథా చేయుట కెవరికిని శక్తి లేదు. అయినను మిమ్ములను సర్పము కాటువేసినను దుర్గతి

కలుగఁజాలదు. మీరు భగవానుని పరమధామమును బొందఁ గలరు. మహారాజా! నీకు కల్యాణము కలుగుఁగాక!' నన్న గురుదేవులవారు త్వరగా తిరిగిరమ్మనిరి. నేనిక వెళ్లుచున్నాను."

మహారా జత్యంత వినీతభావముతో మునిశిష్యుని పాదములను బట్టుకొని, యాతనిని బూజించెను. మహామునియగు శమీకుని యొక్కయు, తేజస్వియగు నాతని కుమారుఁడగు శృంగియొక్కయు కుశలసమాచారమును దెలుపవలసినదని ప్రార్థించెను. ఈవిధముగ రాజసత్కృతుడై శమీకమహాముని శిష్యుడు తన యాశ్రమునకు వెడలి, సమస్తసమాచారమును గురుదేవునకు నివేదించెను.

ఇచ్చట పరీక్షిన్మహారాజు తిరిగివచ్చి యంతఃపురమునకు బోలేదు. ద్వారమున నిలిచియే తన పుత్రుఁడగు జనమేజయుని బిలిచి, వాని శిరస్సునఁ గిరీటమునుంచి, వృద్ధబ్రాహ్మణుల కాతని నొప్పఁజెప్పి, కాలినడకతో నాతఁడు గంగాతీరమునకుఁ బోయెను. మంత్రి పురోహితామాత్యులు చాల బలవంతము చేసిరి. అనేకవిధములగు గజ, తురగ, రథ, పాలంక్యాది వాహనము లున్నప్పటికిని, ఆ వాహనములను విసర్జించియే భగవతీ భాగీరథీతీరమునకుఁ బోవుటను గాంచి నగరములోని స్త్రీ పురుషులును, రాజ్యములోనివారందఱును, సమస్త వర్ణములవారును, ఆశ్రమములవారును రోదనము చేయుచు మహారాజు వెంట బయలుదేరిరి. ఆతఁ డెవరివైపును జూడకయు, నెవరివాక్యములను వినకయు, సమస్తవిషయములందు విరక్తిఁ జెంది, నందనందనుఁడగు శ్యామసుందర పదారవిందములందే తన మనస్సును జోడించి సాంసారికసంబంధములన్నిటిని వీడెను.

ఈ విధముగ సాతఁ దేమియును దినకయుఁ, త్రాగకయు మహారాజు హస్తినాపుర సమీపముననున్న గంగాతీరమున నొక వృక్షముక్రిందకు వెడలి కూర్చుండెను.

ఛప్పయ

సున్యో శిష్య ఆగమన నృపతి తహఁ తురతహిఁ ఆయే।
భూపనిరఖి భయభీత శిష్యనే వచన సునాయే॥
రాజన్ ఋషి సుత శాప దయో సో సబ సునలీజే।
సాత్ దినా మహఁ హోహి ముక్తికో కారజ కీజే॥
సునీ శాపకీ బాత్ నృప, సౌఁపి సుతహిఁ సబ రాజ ధన।
కృష్ణచరణ మహఁ చిత్తదే చలే గంగ తటముదిత మన॥

అర్థము.

మునిశిష్యులు వచ్చిన వర్తమానమును విని యవనీపతి వెంటనే వచ్చెను. భూపతి భయభీతుడై యుండుటను గాంచి శిష్యులిట్లనిరి:- "రాజా! ఋషికుమారుఁడు శాప మొసంగెను. దానినంతయు వినుఁడు. నీ వేడురోజులలో మరణింతువు కావున ముక్తిమార్గమును జూచుకొనుము." ఈ శాపవృత్తాంతమంతయును విని యవనీపతి తన రాజ్య, ధనాదుల నన్నిటిని తన సుతున కొప్పగించి, చిత్తములను శ్రీకృష్ణునం దాయత్తము కావించి మోదంబున గంగాతటంబున కరిగెను.



గంగాతటమున పరీక్షిన్మహారాజు

౧౨

శ్లో॥ అథో విహాయేమాం మమతాం చ లోకమ్,
విమర్శితో హేయతయా పురస్తాత్ ।
కృష్ణాంఘ్రి సేవామధిమన్యమాన,
ఉపావిశత్ ప్రాయమమర్త్య నద్యామ్॥
— శ్రీభాగ. ౧ స్కం. ౧౯ అ. ౫ శ్లో.

వ.........తక్షకవ్యాళ విషానల జ్వాలాజాలంబునం దనకు సప్తమదినంబున మరణంబని యెఱింగినవాఁడు గావున భూపాలుండు భూలోక స్వర్గలోక భోగంబులు హేయంబులని తలంచి రాజ్యంబు విసర్జించి నిరశనవ్రత దీక్షాచరణంబు సంకల్పించుకొని.

మ॥ తులసీ సంయుత దైత్యజిత్పద రజస్స్తోమంబుకంటెన్ మహో
జ్జ్వలమై దిక్పతి సంఘసంయుత జగత్సౌభాగ్య సంపాదియై
కలిదోషావలి నెల్లఁబాపెడి వియద్గంగా ప్రవాహంబులో
పలికింబోయి మరిష్యమాణుఁడగుచుం బ్రాయోపవేశంబునన్

క॥ చిత్తము గోవింద పదా
యత్తముఁ గావించి మానియై తనలో నే
తత్తరము లేక భూవర
సత్తముఁడు వసించె ముక్తసంగత్వమునన్.
— శ్రీమదాంధ్రభాగవతము.

ఛప్పయ.

కమల బసై జల మాంహిఁ కింతు నిరలేప రహేఁ నిత ।
త్యోఁహి నృప సబ కరత రహేఁ కారజ రఖి హరి చిత॥
శాపిత సురసరి తీర చలే సుని సబ ఈ ధాయే ।
ఋషి ముని త్యాగీ సంత విరాగీ తపసీ ఆయే॥

ముని న మాఁహి సురపతి లసై, శ్రీపృథు సోఁ హే సత్రమహఁ।
త్యోఁ సంతని తేఁ ఘిరే నృప, అతిశయ శోభిత హోయఁ తహఁ॥

అర్థము.

తామరాకున నీరంటనట్లు నృపతి నిర్లేపుఁడై మనస్సంతయు మాధవునిపై నిలిపి సమస్తకార్యము లొనర్చుచుండెను. రాజు శపితుడై గంగాతీరమునకు వచ్చినాఁడను సంగతిని దెలిసికొని సమస్తఋషులు, మునులు, త్యాగులు, యోగులు, విరాగులు, సాధువు..., తపస్వులు వచ్చిరి. ఆతఁడప్పుడు మునుల మధ్యనున్న సురపతివలెను, సత్రయాగమునఁ బృథు చక్రవర్తివలెను నతిశయముగ శోభించెను.

ప్రజ్వలితాగ్ని బాగుగా మండిమండి, మంట తగ్గఁగానే దానిమీఁద నుసి పేరుకొనును. అప్పుడు లోపల అగ్ని వెలుఁగుచునే యుండును గాని, పైకి అది ఆరిపోయినట్లు తోఁచును. దానిని మరల నూదఁగానే ఆ యగ్నిపై నున్న నుసి లేచిపోయి, రాజవేయుటచే మరల నగ్ని ప్రజ్వలించును. అట్లే పరీక్షిన్మహారాజు విషయమునఁ గూడ వర్తించుచున్నది. పరీక్షిత్తు మొదటినుండియు వైరాగ్యవంతుఁడు. ఆతని కీ సాంసారిక

భోగములు సుఖకరములుగఁ దోఁచుటలేదు. కాని కర్త
బుద్ధిచే నాతఁడు రాజకార్యము లొనర్చుచుండుటచే న
నరపతులవలె సంసారాసక్తుఁడుగఁ గనఁబడుచుండెను. ఆ
డేడవదినమున తక్షకవ్యాళవిషానలమున మరణించుసను స
తిని వినఁగానే, ప్రాత పాత్రకు చిలుముపట్టఁగా దానిని పుల
వేసి తోమిన నెట్లు మరల మెఱయునో అట్లే ఆతని వైరా
మును బ్రకాశించుచుండెను. ఆతని కిప్పుడు సంసారమంత
నసారముగఁ దోఁచుచుండెను. బాగుగా నమలనిది మా
ర్యము రానేరాదు. వీణ చెవులను మెలిపెట్టి బిగించినఁగా
విశుద్ధరాగ ముత్పన్నముకాదు. పేరుకొనిన నేతికి సెగచూపి
గాని అది కరగదు. చందనమును బాగుగ నఱుగదీసినఁగా
పూర్ణముగ సుగంధము నీయదు. సువర్ణమును అగ్నిలో
గాల్చనంతవఱకు అది ప్రకాశింపదు. రత్నమును సానపెట్టి
గాని అది ఉజ్జ్వలముగఁ బ్రకాశింపదు. మృదంగమును గో
కొట్టి శ్రుతిచేసినఁగాని అది విశుద్ధ తాళ శబ్దము నొసంగద
అదేవిధముగ నెవఁడైనఁ బెద్ద దెబ్బ తినినఁగాని అనిత్యముల
క్షణభంగురములగు విషయములందు సర్వదా దృఢమగ
వైరాగ్యము కలుగదు.

ఇప్పుడిక మృత్యువాసన్నమైనదని తెలిసికొని పరీక్షి
న్మహారాజా సమయమున సర్వస్వమును త్యాగముకావించి
వియదాపగయగు గంగాశరణమును బొంది, దానితటమునకు
బోయి కూర్చుండెను. ఆహా! ఈ జగజ్జనని అందఱకు శర
ణ్యమే. అందఱ కాశ్రయమొసంగునదియే. త్రివిక్రముఁడగు
శ్రీహరి భక్తశ్రేష్ఠుఁడగు బలిని మోసముచేసినప్పుడు, ఒక్క

పాదమున సప్తలోకములను గొల్వఁగల నాతని చరణారవిం
ములు బ్రహ్మలోకమును జేరెను. బ్రహ్మదేవుఁ డా విశ్వ
దిత పాదపద్మములను భక్తితోఁ బూజించెను. అర్ఘ్య
పాద్యాచమనాదులను సమర్పించి, దానియందు లేతగానున
పచ్చని పూపవెన్నుల తులసీదళములను వేసెను. ఏ బృంద
దేవి దర్శనముచే సమస్త పాపములు నాశనమగునో, దే
దివ్యగంధము సమస్త అశుభములను బోగొట్ట సమర్థమైనదో
ఏది వాసుదేవ భగవానునకుఁ బ్రియమైనదో, ఏది యాతఁ
అభిన్నహృదయమో, తనసౌభాగ్యమదమున నెవతె యాత
నెత్తిపై కెక్కెనో, అట్టి తులసీదళములచే లోకపితామహుఁడ
బ్రహ్మ యాతని యరుణచరణములను గప్పివేయున
పూజించి, తన కమండులోదకముచే నాతని పాదములను గ
గెను. ఆదివ్య పాదోదకమే పతితపావనియు, త్రైలోక్యవం
తయు నగు గంగాస్రవంతి రూపమునఁ బ్రకటమై త్రిలోకవ
లందు వ్యాపించెను. అట్టి శ్రీకృష్ణచరణచ్యుత సలిలమహి
నెవరు వర్ణింపఁగలుగుదురు? మొదట నాజలము బ్రహ్మాం
కటాహమును భేదించుకొని వచ్చినది. ఆపైన దానిని బ్రహ
తన కమండలువునందు ధరించెను. ఆమీఁదట దానిచే
త్రైలోక్యపూజితములగు ప్రభుపాదపద్మములు కడుగఁబడిన
అంత హరిప్రియ నగు తులసీయొక్క పవిత్ర రేణువులందులో
గలిసినవి. అదియునుగాక ప్రభు పాదపద్మ పరమ పరాగము
నాజలము సంసర్గము చెందినది. ఆ కారణమున సమస్తలో
పాలురు తాము పావనులగుట కా జలములందు మునిఁగి
క్షీరసముద్ర మథనమున హాలాహల ముత్పన్నముకాఁగా

దానిని శివుఁడు త్రాగుటచే నాయనకు వేడిమెక్కువయ్యెను. ఆవేడిని బోఁగొట్టుకొనుటకా శివునికింతకంటె వేఱుపాయము తోఁచలేదు. ఆతఁడు ప్రబలవేగముగల త్రిపథగామినియగు గంగను తనజటాజూటమందు ధరించెను. అందువలన నాతఁడు గంగాధరుఁడను ప్రసిద్ధినివడసెను. ఏ గంగ మూఁడునదులై మూఁడులోకములను బావనముగావించెనో అట్టి పరమ పవిత్రయు, జగజ్జననియునగు గంగను, తాను పవిత్రము కావలెననుకొను నేముమూర్ఖుఁడు సేవింపఁడు? మునులారా! మీరు గంగాజలమును సాధారణ జలమనుకొనకుఁడు. గంగను భగవద్విగ్రహమునకు వేఱుగఁదలఁపకుఁడు. శ్రీకృష్ణుఁడు, గంగ యిరువు రభిన్నవిగ్రహులు. ఇది నాస్తికులకును, అశ్రద్ధాళువులకును జలరూపమునఁ గనఁబడును. వాస్తవముగ నిది బ్రహ్మద్రవము. అధికోష్ణముచే బంగారుకఱగి ద్రవమైనట్లును, వేడిమిచే వెన్నకఱగి నీరైనట్లును, పరాత్పరుఁడగు పరబ్రహ్మమొకానొక కారణమున జలమయ్యెను.

సూతుని యీవాక్యములను విని శౌనకుఁ డిట్లడిగెను:– ''మహాభాగుఁడవగు నోసూతా! నీవు చాల యద్భుత విషయమును జెప్పితివి. ఇప్పటివఱకు మేము గంగను విష్ణుపాదాబ్జ సంభూతయనియే తలఁచుచుంటిమి. ఇది కఱగిన బ్రహ్మవిగ్రహమని చెప్పుచున్నావు. ఇది యెట్లు? బ్రహ్మ జలరూపమున నేల ప్రవహించెను? మాయీసందేహమునకు సమాధానమొసంగి తర్వాత విషయమునకుఁ బోవలయును.''

సూతుఁడు శౌనకుని యీప్రశ్నను విని గద్గదికుఁడై, కన్నుల నశ్రువులను గార్చుచుండెను. ఆతని హృదయము

నుండి గంగా యమునలు రెండును కన్నులద్వారా ప్రవహించుచున్నట్లుండెను. ఆతని శరీరమంతయు రోమాంచమయ్యెను. నయనాశ్రువులను దుడిచికొని, ఆచమించి సూతుండిట్లనెను:- "మహాభాగా! నీవు చాల మంచిప్రశ్న వేసితివి. ఈకథ మిక్కిలి రసమయమైనది. భగవద్గుణములందెంతటి సౌందర్యము కలదో మీరీ కథాశ్రవణముచేఁ దెలిసికొనఁ గలుగుదురు. నేను చెప్పుకథలో భగవంతుని లోకైక్య విమోహన కథారసమహత్వ మెంతగలదో తెలియఁగలదు. మంచిది, ఇఁక మీరందఱు వినుఁడు.

ఒకానొక దినమున వైకుంఠధామములో భగవానుఁడు విరాజిల్లుచుండెను. గొప్పగొప్ప విష్ణుభక్తులును, పార్షదులును ఆతనికి పరిచర్యనుచేచుండిరి. చాలమంది ఋషులు, మునులు, సిద్ధులు, గంధర్వులు, దేవగణము భగవానుని సభలో నుండిరి. శంకరుఁడు, బ్రహ్మ, ఇతర ప్రధాన దేవతలు, లోకపాలురును అచ్చటఁడుండిరి. ఇంతలో వీణనువాయించుచు, హరిగుణగానము చేయుచు, ప్రాణిమాత్రులను తన వీణా ఝుంకారముచేఁ దన్మయులఁజేయుచు దేవర్షియగు నారదుఁ డచ్చటకు వచ్చెను. నారదుని గాంచి సభాసదులందఱును బ్రహానందమును జెందిరి. అందఱు నాతని నభినందించిరి. ఆతఁడును బ్రహ్మవిష్ణు మహేశ్వరులు ముగ్గురకుఁ బ్రణామము కావించి, అందఱకును యథోచిత సత్కారములను గావించి భగవానుఁడు నియమించిన యాసనమునఁ గూర్చుండెను. ఇంతటి గొప్పసభను గాంచి నారదుఁ డానందము చెందెను. అంతవఱకు గానము చేయుచుండిన గంధర్వులు తమ

గానము నాపి నారదుని పాడుమని బలవంతము చేసిరి. నారదుఁడు కొంచెముగ సంకోచించుటను గాంచి భగవానుఁడు నవ్వుచు నిట్లనెను:- "నారదా! కొంచెముగ పాడుము. నీవే తన్మయమగునట్లు నాగుణగానమును జేయఁగలవాఁడవు." భగవానుని ప్రశంసావాక్యములు వినునప్పటికి నారదుని యానందమునకు మేఱలేకపోయెను. హర్షముచే నారదుని హృదయము పొంగిపోయెను. హృదయ తంత్రులు తమకుఁ దామే ఝుంకారముచేయ మొదలిడెను. సర్వబ్రహ్మవిభూషితయగు తనవీణను మీటి అత్యంతాహ్లాదముగ తన్మయుఁడై యాతఁడు పాడ మొదలిడెను. ఆ దినమున సభయంతయుఁ జిత్రలిఖిత ప్రతిమలవలె స్తబ్ధులగునట్లు సర్వము, రాగము బయలువెడలెను. భగవానుఁడుకూడ స్తబ్ధుఁడయ్యెను. ఆతఁడు ప్రత్యంగమునఁ జేష్టలు తప్పియుండెను. ఆతని శ్రీవిగ్రహము కఱగిపోవునంతగ భగవంతుఁడు తన గుణశ్రవణమునకు హర్షముచే తల్లీనుఁడయ్యెను. ప్రక్కన గూర్చుండిన బ్రహ్మకు కొంచెము తెలివి కలదు ఆ కారణమున నా కఱిగిన బ్రహ్మద్రవమును దన కమండులువులోనికిఁ గొంచెముగఁ బట్టుకొనెను. ఈ విధముగ హరి తన గుణ, యశఃకీర్తనమును వినుటచే ద్రవీభూతుఁడయ్యెను. తర్వాత కాలాంతరమున భగవత్పాదపద్మములు బ్రహ్మలోకమునకు రాఁగా ప్రేమ వ్యగ్రతలో బ్రహ్మ సమస్తమును మఱచెను. అ కమండులువు జలముచే శీఘ్రముగ భగవచ్చరణారవిందములను బ్రక్షాళనము కావించెను. అక్కడనుండి యా సురాపగ మూఁడు నదులై ప్రవహించెను. ఒకటి పాతాళమున భోగవతీ యను

పేరఁ బ్రసిద్ధిఁజెందెను. స్వర్గమున దేవసరితయనియు, భూమి యందు అలకనందయనియుఁ బ్రసిద్ధిచెందెను. దానిలోని ఒక ప్రవాహమును భగీరథుఁడు తెచ్చుటచే దానికి భాగీరథియను పేరు కలిగెను. జహ్నుమహర్షి దీనిని పుత్రికగా స్వీకరించెను గావున దీనికి జాహ్నవి యనియుఁ బేరు కలిగెను. కావున నీ గంగ జగద్వంద్యగను, పరమపావనిగను ప్రసిద్ధి వడసెను. సమస్తఋషులును, మునులును, పరమార్థ పథ పథికులును దీని నాశ్రయింతురు. అందఱు దీని శరణమునకుఁ బోవుదురు. చివరకు దీనినే పొంది ముక్తులగుదురు. పరీక్షిన్మహారాజుకూడ దీని తటముననే కూర్చుండి తన జీవితములోని చివర ఏడు రోజులు ఆహారపానీయములనువీడి గడుపనిశ్చయించుకొనెను.

పరీక్షిన్మహారాజు చక్రవర్తిగానున్నంతవరకు ఋషులు, మునులు కలిదోష కారణమున నీ ధరాధామమును వదలి పోలేదు. ఇచ్చట శరీరములతోడనే యుండెను. మహారాజు రాజ్యమును ద్యజించినాఁడనియు, విప్రశాపముచే నేడు దిన ములలో మరణింపఁగలఁడనియు, విషధర నాగరాజగు తక్షకుఁ డాతనికి గాటు వేయుఁగలఁడనియు, సమస్తరాజ్యమున వ్యాపిం చెను. ధర్మాత్ముండగు పరీక్షిన్మహారాజు ఈప్రపంచమును వదలిపోఁగానే సర్వత్ర కలి సామ్రాజ్యము వ్యాపింపఁగలదు. అప్పు డాతఁడు తన యిష్టము వచ్చినట్లు అన్యాయము, పత్యాచార మొనరింపఁ గలఁడు ఈ సమయమున నేసాధనచే సాధుపురుషులు తమ కాలమును గడుపఁగలరు? అందఱు బాపులగుటచేఁ బృథ్వి ఒక దినమైనను నిలువఁ జాలదు. కలి కుకృత్యములచే ధర్మాత్ములు ఆశ్రయ మేమి

యును లేక భూమిమీద నుండజాలరు కావున నీయేడు దినములలో సమస్త ఋషులును, మహర్షులును గలిసి యేదైన సరళ, సుగమ, సర్వోపరి, సర్వోత్కృష్ట సాధనమును స్థిరము కావించి, దానిని సర్వసాధారణులకు నెఱుకపరుపవలయును - అని యిట్లు త్రికాలజ్ఞులగు మునులాలోచించుకొని, సమాధి ద్వారా సమస్తసమాచారమును దెలిసికొని, సమస్తదిక్కుల నుండి గుంపులు గుంపులుగ ఋషులు, మహర్షులు, హస్తినాపురసమీపమున ఆనందతటమను స్థానమునఁ బరీక్షిన్మహారాజు పయోపవాసవ్రతమును బట్టి కూర్చుండిన చోటకు వచ్చిరి. సాధువులు సదా సంసారసంతాప సంతప్త జీవులకు మేలుచేయవలయుననియే యీ లోకమున భ్రమణము చేయుచుందురు, అయితే మేము జగదుద్ధారము కొఱకును, విశ్వకల్యాణము కొఱకును దిరుగుచున్నామని చెప్పరు. అడిగినచో మేము తీర్థయాత్రలు చేయఁబోవుచున్నామని చెప్పుచుందురు. శౌనకా! సమస్త తీర్థస్వామియగు శ్రీహరిని దమ హృదయములలో నిల్పుకొనినవానిని తీర్థము లేమంత పవిత్రము చేయఁగలవో నీవే యాలోచించుము. తీర్థయాత్రాది పుణ్యకార్యములతో వారికేమిపని? కాని వారిమిషతో తీర్థములను బవిత్రము చేయుచుఁ దిరుగుచుందురు. వారు స్నానముచేసి తీర్థములలోని పాపములను బోగొట్టుచుందురు. ఈ విధముగ మునిగణము కొందఱు గంగాస్నానమను మిషచేతను, కొందఱు హరిద్వారము, బదరీనారాయణాది తీర్థములకుఁ బోవలెనను మిషచేతను గంగాతటమునకు వచ్చిరి. చాలమంది ఒంటరిగానే వచ్చిరి. కొందఱు శిష్యప్రశిష్యులతోడను, పుత్రపౌత్రులతోడనువచ్చిరి.

కొందఱు కౌపీనధారులు. కొందఱు వల్కలధారులు. చాల మంది బోడులు. కొందఱు జడలు ధరించిరి. కొందఱు మౌనులు. కొందఱు దిగంబరులు. కొందఱే భక్తులు. కొందఱు ఫలాహారులు. కొందఱు క్షీరాహారులు. కొందఱు జలాహారులు. కొందఱు నిరాహారులు. కొందఱు వాయుభక్షణ చేసి జీవింతురు. కొందఱు జ్ఞాననిష్ఠులు. కొందఱు భక్తినిష్ఠ గల భాగవతులు. కొందరు తమ అగ్నిహోత్రమును దమ వెంటఁ గైకొని వచ్చిన కర్మనిష్ఠులు. ఈవిధముగ నానా దేశములనుండి వివిధాచార విచారములు, వివిధ వేషభూషలు, వివిధ రకములగు ఋషులు, మునులు, సాధువులు, సజ్జనులు అందఱు నా స్థానమునకు వచ్చి చేరుకొనిరి. వారిలోఁ బ్రధానులగువారి పేరు లివి:- అత్రి, వశిష్ఠుఁడు, చ్యవనుఁడు, శరద్వంతుఁడు, అరిష్ఠనేమి, భృగువు, అంగిరుఁడు, పరాశరుఁడు, విశ్వామిత్రుఁడు, పరశురాముఁడు, ఉతథ్యుఁడు, ఇంద్రప్రమదుఁడు, ఇధ్మవాహుఁడు, మేధాతిథి, దేవలుఁడు, ఆర్ష్టిషేణుఁడు, భరద్వాజుడు, గౌతముఁడు, పిప్పలాదుఁడు, మైత్రేయుఁడు, ఔవుఁడు, కవషుఁడు, అగస్త్యుఁడు, వ్యాసభగవానుఁడు, నారదుఁడు, అరుణుఁడు ఇంక ననేకులగు దేవర్షులు, రాజర్షులు, మహర్షులు, బ్రహ్మర్షులు, త్యాగులు, తపస్వులు, విరాగులగు మహాత్ములెందఱో అచ్చటికి చేరుకొనిరి.

మహాత్ములందఱు తన స్థానమునకు వచ్చుటను గాంచగానే మహారాజులవారి యానందమునకు మేఱ లేకుండెను. వీరందఱు జగద్వంద్యులు, మహాపురుషులు. అంత్యకాలమున

నాకు దర్శనమిచ్చుటకు వారు స్వయముగ విచ్చేసిరి. ఇది నాకెంతటి సౌభాగ్యకరమగు విషయము!

ఇట్లాలోచించుకొనఁగానే మహారాజు హృదయము గద్గదికమాయెను. ఆతని శరీరమంతయు రోమాంచమయ్యెను. చేతులు జోడించుకొని మహారాజు లేచి ఋషులకును, మునులకును సత్కారమును గావించి, అర్ఘ్యపాద్యాదులతో వారి కందఱకును యథోచిత పూజలు కావించెను.''

ఛప్పయ

మాఘ మకర కే మధ్య మనుజ మాధవ జ్యోఁ ధావేఁ।
త్యోఁ సబ దిశి తేఁ సభీసంత గంగాతట ఆవేఁ॥
ఉఠే అర్ఘ్య దేఁ నృపతి యోగ్య ఆసన బైఠావేఁ।
చరణ ధూరి ధరి శీశ వినయ తేఁ వచన సునావేఁ॥
పాపకర్మ కరి క్రూర అతి, విప్ర శాప శాపిత భయో।
కింతు సంత దరసని తేఁ, ధన్య ఆజ హౌఁ హ్వౌగయో॥

అర్థము

మాఘ మకరమాసముల మధ్య మానవులు వేణీమాధవునికడ కెట్లు పరువిడి వచ్చుచుందురో అట్లే సమస్త దిక్కులనుండియు సాధువులందఱును గంగాతటమునకుఁ బరువిడి వచ్చిరి. వారురాఁగానే వసుధాధిపతి యర్ఘ్యమిచ్చి యోగ్యాసనములమీఁదఁ గూర్చుండఁజేసి, చరణరజమును శిరమున ధరించి వినయవాక్కులతో నిట్లనెను:- ''మునులారా! నేనతి పాపకర్మను క్రూరుఁడనై యొనర్చి విప్రశాపమును బొందితిని; కాని నేఁడు సాధుదర్శనముచే ధన్యుఁడనైతిని.''

పరీక్షిత్తుని పారమార్థిక ప్రశ్న

౮ ౨

శ్లో॥ తతశ్చ వః పృచ్ఛ్య మిమం విపృచ్ఛే.
విశ్రభ్య విప్రా ఇతికృత్యతాయామ్।
సర్వాత్మనా మ్రియమాణైశ్చ కృత్యమ్,
శుద్ధం చ తత్రాపామృ శతాభియుక్తాః॥
—శ్రీభాగ. ౧స్కం. ౧౯ అ.౨౪శ్లో.

క॥ ఏడు దినంబుల ముక్తిం
గూడఁగ నేరీతి వచ్చు గురుసంసార
క్రీడన మేక్రియ నెడతెగుఁ
జూపుఁడు మాతండ్రులార శ్రుతివచనములన్॥

శా॥ ప్రాప్తానందులు బ్రహ్మబోధనకళాపారీణు లాత్మప్రభా
లుప్తాజ్ఞాన మహాంధకారులు దయాళుద్వాభిరాముల్ మనో
గుప్తంబుల్ సకలార్థజాలములు మీకుం గానవచ్చుంగదా
సప్తాహంబుల ముక్తి కేగెడు గతిం జర్చించి భాషింపరే.
—శ్రీమదాంధ్రభాగవతము.

ఛప్పయ.

బారబార సిర నాఇ నృపతి బోలేయోఁ సబతేఁ।
కర్యో అకారజ కాజ చిత్త చంచల మమ తబతేఁ॥
మూర్తిమాన హైఁ వేద ఆప ఋష-ముని తనుధారీ।
దర్శన దేకేఁ సపది విపతి చింతా మమ టారీ॥
ముని ప్రేరిత అహి డసైభల, శుభ కర్తవ్య బతాఇ దేఁ।
భ్రమ భయ భేద మిటాఇ దేఁ కృష్ణకథా సునవాయి దేఁ॥

అర్థము

పరీక్షిన్మహారాజు వారందఱకును మాటిమాటికి నమస్కారములు చేయుచు నిట్లనెను:- 'నేనప్పుడు చంచలచిత్తుఁడనగుటచే నకార్యము నొనర్చితిని. మీరు మూర్తిమంతములగు వేదములు, ఋషి - ముని తనువుల ధరించితిరి. మీరు నాకిప్పుడు దర్శన మొసంగి యాసన్న విపచ్చింతను బోఁగొట్టితిరి.

మునిప్రేరితమున సర్పము కాటు వేయుఁగాక! నాకిప్పుడు శుభకర్తవ్యమును బోధింపుఁడు. నాయొక్క భ్రమ భయ ఖేదములను బోఁగొట్టుఁడు, శ్రీకృష్ణకథను వినిపింపుఁడు.'

మనయెడల హృదయపూర్వకమగు ప్రేమ యెవరికున్నదో, కపటప్రేమ యెవరికున్నదో ఆపత్సమయమున బయటపడును. సుఖసంపత్తులున్న సమయమున సహానుభూతిని జూపువారును, ప్రేమను బ్రదర్శించువారును జాలమంది యుందురు. దుఃఖసమయమున వదలక, సుఖసమయమునకంటె దుఃఖసమయముననే మిక్కిలి ప్రేమను బ్రదర్శించువారే నిజమగు ప్రియులు. దుఃఖమున మానవుఁడు దీనుఁడగును. నల్దిశలను సహాయ సానుభూతుల కొఱకు చూచుచుండును. ఆసమయమున నాతనికి ధైర్యమును జెప్పి, రెండుతీపిమాటలు చెప్పి యాశ్వాసించువా రమూల్యప్రియులు. దుఃఖితుఁ డిట్టి సమయమున సహాయకునియెడల నత్యంత కృతజ్ఞతను బ్రకటించును.

పరీక్షిన్మహారాజిట్లు యోజించుకొనెను:- "నావలన ననుచితకార్యము జరిగినది. అకారణముగ నేను బ్రాహ్మణు నవమానించితిని. ఆకారణమున సమస్త బ్రాహ్మణులును, ఋషిమహర్షులును నన్ను నీచునిఁగ, ననార్యునిఁగ, బ్రాహ్మణ ద్వేషిగ భావించి త్యజింతురు. వారు నేఁజేసినపనికి నిందింతురు. నన్ను మాటిమాటికి ఛీ! ఛీ! యని నిందింపగలరు." అని తలఁచి యాతఁడేకాంతమున గంగాతటమునకుఁబోయి కూర్చుండెను; కాని చివరకు దీనికి విపరీతముగ జరిగెను. సర్వదిశల నుండి గొప్పగొప్ప ఋషులు, మహర్షులు, తపస్వులు వచ్చి యాతనియెడల సానుభూతిని జూపించిరి. అప్పుడు మహారాజు హృదయము కరిగిపోయెను. దుఃఖముబికెను. ఆతఁడు కృతజ్ఞతాభారమున నణఁగిపోయెను. అందఱకును యథోచిత సత్కారములు కావించి చేతులుజోడించుకొని గద్గదకంఠముతోఁ బరీక్షిన్మహారాజిట్లనెను:- "మహర్షులారా! నన్నుఁ బ్రజలు రాజరాజేశ్వరుఁడు, చక్రవర్తి, మహారాజాధిరాజు, ఇంక నెన్నియోవిధములఁ బిలుచుఁగాక! ఆ శిష్టాచారసంబంధ సంబోధనలచే నాకిసుమంతైన నానందము గలుగుటలేదు. ఏల ననఁగా నాశ్రితులు, స్వార్థులు, సర్వదా అతిశయముగఁ బొగడుచుందురు; కాని నేఁడు నేను యథార్థముగ రాజులందరలో శ్రేష్ఠుఁడను. నిందితకార్యము నొనర్చిన యధముఁడనగు నామీఁదఁగూడ యింతటి కృపయుంచుటను స్మరించిన నాశరీరము పులకరించుచున్నది. మరణసమయమున నందఱు నొక్కసారిగా నాకు దేవదుర్లభమగు దర్శన మొసంగితిరి. నేను ధన్యుడనైతిని. కృతకృత్యుఁడనైతిని. నేఁడు నాసమస్త శోక,

మోహ, దుఃఖ, నిర్వేద, సంతాపములు నశించినవి. మునులారా! రాజులు చాలగర్వాలుగనుందురు. వారెవరిని లెక్కచేయరు. ఇవియునుగాక రాజై యవివేకియై సదసద్విచారశూన్యుఁడైన నింకఁజెప్పవలసిన దేమున్నది? "చిరుచేదుగల తిప్పతీగె వేఁపచెట్టెక్కిన నెట్లుండును?" అవివేకియగు రాజెల్లప్పుడు నధర్మప్రవృత్తుఁడగును. ఇప్పుడు చూడుఁడు. అవివేకము మూలముననే కదా నాద్వారా యిట్టి పాపకర్మజరిగి ముని తనయునిచే శాపగ్రస్తుఁడను గావలసివచ్చినది."

ఒకవృద్ధమహర్షి యిట్లనెను:- "రాజా! మేమును ఎవరో చెప్పుకొనుచుండఁగా గాలికబురు వింటిమి; కాని రాజా! మీరు యథార్థమును జెప్పుఁడు, శమీకకుమారుఁడేల మీకు శాపమొసంగెను?"

మహారాజు మిగుల లజ్జితుఁడై యశ్రువులనురాల్చుచు నిట్లనెను:- "మహర్షులారా! మీరు సర్వజ్ఞులు. అన్నియుఁ దెలిసియే మీరు నామీఁద గృపయుంచి యిచ్చటికివచ్చితిరి. అయినను మీరు నామేలుకొఱకు నాపాపమును నాచేతనే చెప్పింపవలయునని చూచుచున్నారు. ఇది మీసాధుత్వమును దెలుపును. ఏలననఁగా పాపముగాని పుణ్యముగాని స్వయముగఁ జెప్పుకొనుటచే క్షీణించును. నేను వేటకై వనమునకు వెడలితిని. అచ్చటనొక మృగము వెంటఁబడి ఆకలిదప్పులచే వ్యాకులమును జెంది శమీకమహాముని యాశ్రమమునకు వెడలితిని. నేను చాలసారులు మునిని బిలిచితిని. అతఁడు సమాధి మగ్నుఁడైయుండెను. ఆసమయమున నాబుద్ధి భ్రష్టమయ్యెను. ఒక చచ్చినసర్పమును బరికకొఱకు మెడలోవేసి విచారింప

కయే రాజధానికి తిరిగివచ్చితిని. తర్వాతఁ దేజస్వియగు నాతని కుమారుఁడు నన్ను శపించెను:- "ఈ చచ్చినపామే తక్షకుఁడై నేటి కేడవదినమున నీపామును వేసినవానిని గఱచుఁగాక!" అని యిట్లు శపించిన వృత్తాంతమును వినఁగానే నేను సర్వస్వమును త్యజించి యీ గంగాతటమునకు వచ్చితిని. ఇప్పుడు అధర్ముఁడనగు నాకాశ్రయము లేదు. భూదేవోత్తములారా! ఈ గంగమ్మ తల్లియు, మీరును నాకు రక్షకులు. మీయందఱి పాదములను నేను శరణు వేఁడుచున్నాను. మీరు నాపైఁ గృపనుజూపి నన్నుద్ధరింపుఁడు."

అంత నా మునులందఱు సహానుభూతిని జూపించుచు నిట్లనిరి:- "శాపము నొసంగి మునితనయుఁడు చాల చెడ్డపని చేసినాఁడు. ఇంతటి యల్పాపరాధమున కింతటి యనల్ప దండమును ధర్మాత్ముఁడగు రాజున కొసంగినాఁడు. ఇది యుచితము కాదు."

ఇది విని చాల శీఘ్రముగ పరీక్షిన్మహారాజిట్లనెను:- "లేదు, మహాత్ములారా! ఋషిపుత్రుఁడు నాకు చాల యుపకార మొనర్చినాఁడు. ఆతఁడిచ్చినది నాకు శాపము కాదు; వరదానము. ఎంతవఱకు నేను దేహగేహములం దాసక్తి చెందియుండెడువాఁడనో, ఎంతవఱకీ రాజ్యరూపమగు పాపపంకమునఁ బడియుండెడువాఁడనో, భగవంతుని మఱచి యెంతవఱకు భోగములలోఁ బడియుండెడువాఁడనో, సాక్షాత్తుగ భగవానుఁడే ఆరూపమున నాకు శాప మొసంగి, నాకు వైరాగ్యోపదేశ మొసంగుటకు వచ్చినట్లున్నది. తామప్పుడే నశించితిమని సాంసారికులు మృత్యువునకు భయపడుదురు.

నేనిప్పుడు మిమ్ములను శరణువేఁడితిని. ఇప్పుడింక నాకు భయ మేమున్నది? మీరందరును గలిసి నాసంగతిని విచారించెదరు. నన్నధోగతికి పోకుండ రక్షింపఁగలరు. సంసార సాగరమున మునిఁగిన నన్నుఁ జేయిపట్టుకొని పైకిలాగి యుద్ధరింపఁగలరు."

మహారాజు పలికిన దీనతాపూర్ణమగు గంభీరవచనములను విని యావృద్ధమహర్షి యందఱతో నాలోచించెను. ఆతఁడందఱ నిట్లడిగెను:- "రాజును దక్షకుఁడు కాటువేయకుండునట్లు మీవద్ద నేమైన యంత్ర, మంత్రౌషధ ప్రయోగము లున్నయెడలఁ జెప్పుఁడు."

అంత మహారాజిట్లనెను:- "మునులారా! నేను బ్రదుకఁగోరుటలేదు. చాలకాలము బ్రదుకుటచే నీయధర్మపూర్ణమగుఁ గలికాలమున లాభమేమి కలదు? నేనిప్పుడు నా చిత్తవృత్తిని సమస్త విషయములనుండి ఉపసంహరించి వాసుదేవ భగవానుని చరణకమలములందు లగ్నము చేసితిని. ఇప్పుడు నాకు శాపభయమును లేదు, కపట వేషధారియగుఁ దక్షకుని భయమును లేదు. మీరందరు నాకు నందనందనుని దివ్యసుందర సుమధుర కథలను వినిపింపుఁడు. మీరందఱును గలిసి ప్రభుప్రేమ రూపమగు పీయూషమును గ్రోలఁజేయుఁడు. అనేకజన్మల వఱకు నా యనాది అనంత, అచ్యుతుని చరణకమలములందు దృఢానురాగము కలుగునట్లు మీరందఱాశీర్వదింపవలయును. ఇంకను నే నేయోనిలో జన్మించినను ఇట్టి పాపము చేయకుండునట్లును, సర్వత్ర నా వాసుదేవుఁడే నిండియున్నట్లు భావించి, అందఱతోడను, సమస్త జగత్తుతోడను నాకు మైత్రీభావ ముండునట్లును, నెవనిని నాశత్రువుగ నెంచ

కుండునట్లును, క్రోధము వహించి యెవరికి నపకార మొనర్ప కుండునట్లును ఆశీర్వదింపవలెను.''

పరీక్షిత్తుని యీ దృఢతను గాంచి ఋషులును, మునులును జకితులైరి. ఆతఁడు సర్వస్వమునుద్యజించి, పృథ్వీ శాసనభారమును దన పుత్రుఁడగు జనమేజయున కొప్పగించెను. ఆతఁ డుత్తరాభిముఖముగఁ గూర్చుండెను. ఆతని కుశాసనముయొక్క కుశాముఖములు దక్షిణాముఖముగానుండక తూర్పుముఖములుగ నుండెను. పితృకార్యములలోఁ దప్ప శుభకార్యములం దెన్నడును కుశాముఖములు దక్షిణములుగ నుండరాదు. ఈ విధముగఁ బ్రాయోపవేశవ్రతములో దృఢముగఁ గూర్చుండిన నృపతిని గాంచి యాకాశమున విమానములమీఁదఁ గూర్చుండిన దేవగణము ఆతనిని బ్రశంసించుచుండెను. వారు ధర్మాత్ముఁడును, త్యాగియునగు రాజుమీఁద దేవదుందుభులను బ్రయోగించుచు పారిజాత పుష్పవృష్టిని గురియించిరి. సమస్త ఋషులు, మునులు, త్యాగులు, తపస్వులు సాధువాదము లొనర్చి చక్రవర్తిని బ్రశంసించిరి. అందఱేక కంఠమున నిట్లనిరి;- ''రాజా! నీవు ధన్యుఁడవు. ఇట్టి వచనము నీ కనుకూలమైనదియే.''

ఈవిధముగ నందఱిద్వారా అనుమోదితుఁడై, సత్కృతుఁడైన తర్వాత నా వృద్ధముని అందఱితరఫున నిట్లనెను:- ''రాజర్షిశ్రేష్ఠా! ధర్మరాజా! ఈ వచనములు నీ కనురూపములుగనే యున్నవి. ఏలననగా నీ జన్మము పాండవుల వంశములో జరిగినది. ఆ పాండవుల చిత్తవృత్తి పౌరపాటునఁబైన నధర్మముపై పునకు బోదు. వా రెల్లప్పుడును శ్యామసుందర

చరణారవిందముల ననుసరింతురు. ఆతని పదచిహ్నముల నే పరమలక్ష్యముగ గ్రహించి ముందుకు పోవుచుందురు. భగవంతుఁ డెచ్చట కూర్చుండఁబెట్టిన నచ్చట కూర్చుండును. ఎక్కడికి వెళ్లుమనిన నక్కడకు వెళ్లుదురు. ఏ పనిని జేయవలదనునో ఆపనిని మఱచియైనఁ జేసెడువారుకారు. అందుకనియే వారు ప్రాతఃస్మరణీయులు, పుణ్యశ్లోకులైరి. భగవంతుఁడు స్వధామమునకుఁ జేరినాఁడను సంగతిని వారు వినఁగానే రాజ్య సింహాసనమును ద్యజించి ఉత్తరఖండమునకుఁ బోయిరి. వారికి ఉత్తరాధికారివి నీవు. నీవును నీ సర్వస్వమును ద్యజించి శ్రీకృష్ణచరణారవిందములం దేల మనస్సును లగ్నము చేయకుందువు?''

మునులయొక్క యీ సారగర్భిత వచనములను విని పరీక్షిన్మహారాజత్యంత నమ్రుఁడయ్యెను. ఆతఁడు మునులందఱకును శిరస్సాష్టాంగ నమస్కారము కావించెను. ఇప్పుడా మునులందఱు తమలోఁ దా మిట్లనుకొనిరి:- ''చూడుఁ డీ మహారాజెంతటి ధర్మాత్ముఁడో, ఎంతటి నమ్రుఁడో? పొరపాటున జరిగిన యొకానొక యపరాధమున కెంతటి దుఃఖితుఁడగుచున్నాఁడో చూడుఁడు. ఆ మునిపుత్రుఁడు తన బాలత్వము నే బయటపెట్టెను. ఆతనితండ్రి అతఁడుచేసిన కార్యమును సమర్థింపలేదు సరికదా యింకను మిక్కిలిగఁ జీవాట్లుకూడ పెట్టెను. ఇప్పటికి అయినదేమో అయినది. రాజు మరణము నాముకాలమున జరుగవలెనను విషయమును మేము యోగదృష్టిచే జూచి కనుగొంటిమి. ఈతఁడు పుట్టినప్పుడే యీ విషయమును జ్యోతిష్కులు చెప్పియుండిరి. ఇప్పుడు మనము

చేయవలసినపని యొకటి యున్నది. ఈ రాజర్షి తన శరీరమును వదలువఱకు మన మిచ్చటనే కూర్చుండవలయును. ఈ ధర్మాత్ముడగు రాజునకు దుర్గతి కలుగనీయరాదు. ఇట్టి ధర్మాత్ముండగు రాజునకు శాప మొసంగి, అపమృత్యువుపాలుచేసి నరకమునకుఁ బంపినారను నపకీర్తిని బ్రాహ్మణులకు రానీయఁగూడదు. ఇప్పుడు మనమందఱమును గలిసి యీతనికి ఉద్ధారముకలుగు నుపాయము నాలోచింతము."

వృద్ధముని వాక్యములను విని సమస్తఋషులు మునులు హర్షముతో నిట్లనిరి:- "సత్యము, సత్యము. మే మందఱ మేడుదినములవఱ కెచ్చటికినిఁ బోము. ఈ రాజర్షితో సానుభూతిని బ్రకటించుచు నిక్కడనే యుండెదము."

మాయామోహమునకు దూరముగనుండు ఋషు లిట్లు సహానుభూతినిజూపించు వచనములు పలుకఁగా విని మహారాజు అధీరుఁడై కన్నుల బాష్పములను గార్చెను. త్యాగులు, విరాగులగు ఋషులయొక్క అమృతోపమానములును, పక్షపాతశూన్యములును, గంభీరములును, ఛలకపటరహిత వచనములను విని కృతజ్ఞతాభారముచే నతమస్తకుఁడై పరీక్షిన్మహారా జిట్లనెను:- "మునులారా! నే నేశబ్దములతోఁ గృతజ్ఞతను బ్రకటింపఁగలను? నా మనోగతభావముల నేమి పలికి వ్యక్తీకరింపఁగలను? నేను మీవిషయమున నేమి చెప్పినను అది న్యూనముగానే యుండును. అది మీకు సమ్మానము కాక యవమానముగానే యుండును. ఈ ప్రాకృతమానవుని వాక్కు ప్రాకృతవిషయములను మాత్రమే వ్యక్తము చేయఁగలదు. ఈ లోకములోని పదార్థములనే వ్యక్తపఱుపఁగలదు.

మీరీలోకములోని జీవులు కారు. మీరందఱు సత్యలోకము నుండి దిగివచ్చినవారు. మీరు భోగములకొఱకు భూమిపై నవతరింపలేదు. లోకానుగ్రహము నిమిత్తమై, కేవలము దయావశముననే మీరు మీయీమానుష దేహమును ధరించితిరి. పరోపకారము చేయుటే మీకు స్వభావము. దయ చూపింపక మీరుండఁజాలరు. ఆ దయకు వశీభూతులరై మీరు యధముఁడను, నీచుఁడను నైన నామీఁద నహైతుక కృప చూపినారు. మీకందఱకును గల జ్ఞానవిజ్ఞానములకు అంతులేదు. మీయందఱ జ్ఞానము అగాధము. సాక్షాత్తుగ వేదము లనేకరూపములను ధరియించి యిక్కడికి వచ్చిన ట్లున్నది. మీకందఱకు నామీఁద నింత కృప యున్నప్పుడు నేను మిమ్ములనొక ప్రశ్న నడుగఁదలఁచినాను. మీయందఱ ఆజ్ఞ యగునెడల నేను మిమ్ములను బ్రశ్నించెదను.''

ఇది విని యావృద్ధముని యిట్లనెను:- ''రాజా! నీవు నిర్భయముగ, నిస్సంకోచముగఁ బ్రశ్నింపవచ్చును. మేమందఱము మాకు తోఁచిన సమాధాన మొసంగెదము.''

మహారాజిట్లనెను:- ''మునులారా! నేనడుగఁదలఁచుకొనినది ఒకటి సామాన్యప్రశ్న, రెండవది విశేషప్రశ్న. మీరు సర్వశాస్త్రార్థ విశారదులు. మీరందఱును గలిసి చేసిన నిర్ణయము నాకేకాదు సమస్తప్రాణికోటికి ఉపకరించునని నాపూర్ణ విశ్వాసము. నా సామాన్యప్రశ్న యేమనఁగా మీరందఱును గలిసి సర్వశ్రేష్ఠమును, సుందరమును, సుగమము నగు సాధనమును సర్వజీవులకును, సర్వావస్థలందును సర్వదా చేయుటకు వీలైనదానినిఁ జెప్పవలయును. దేని నొనర్చుటచే

ఆత్యంతిక కల్యాణము ప్రాప్తింపగలదు? ఇఁక నా రెండవ విశేషప్రశ్న యేమనఁగా మృత్యు వాసన్నమైనవాఁ డేకర్మ మును జేయవలయును?''

అంత నామును లిట్లనిరి:- ''రాజా! సర్వదా శుభ కర్మలే చేయవలయు ననియు, నశుభకర్మలు చేయరాదను సంగతి అందఱకును దెలిసినదే.''

మహారాజు తన మాటమీఁదనే నిలిచి యిట్లనెను:- ''సర్వశ్రేష్ఠమగు శుభకర్మ యేదియో నేను దెలియఁగోరు చున్నాను. శుభకర్మలకు నిశ్చిత సంఖ్యలేదు. ఒకానొక సమ యములో శుభకర్మగా నున్నదియే దేశకాల పాత్రావస్థ భేద ములను బట్టి అశుభకర్మగ నగును. ఒక్కొక్క కర్మ ఒకచోట విహితమైనది మఱియొక స్థానమున నవిహిత మగును. సర్వదా సర్వకాల సర్వావస్థలందు శుభముగ నుండు కర్మమును దెలిసి కొనఁ గోరుచున్నాను. దాని నొనర్చుటచే నందఱకును సర్వదా సుఖము ప్రాప్తింపవలయును. యజ్ఞ, యాగ, జప, తప, తీర్థ, వ్రత, దాన, పూజార్చా, జ్ఞాన, ధ్యానము లన్నిటి కంటె శ్రేష్ఠముగ నుండవలయును. చాల వ్యవధి యుండుచో వీని నన్నిటిని చేయుచుఁ గాలయాపన చేయవలయును. కాని మృత్యు వాసన్నమైనప్పుడు సమస్తమును వీడి దేనిని జేసినఁ బరమపదము ప్రాప్తించును? ఈ విషయమును మీరందఱును గలిసి విచారించి యుపదేశింపవలయును. ఈ ఋషిమండల ములో నేనిర్ణయము జరుగునో అది అందఱకును మాన్య మగును.''

మహారాజడిగిన గూఢప్రశ్నను విని ఋషులందఱును జకితులైరి. ఇప్పుడు వారు పరస్పరము ముఖ్య కర్తవ్యము విషయమున వాదవివాదములు చేసికొనుచుండిరి. కొందఱు 'జ్ఞానాదేవతు కైవల్య'మనుచుండిరి. కొందఱు 'కర్మణైవహి సంసిద్ధిః' అని కర్మయే ప్రధానమనుచుండిరి. కొందఱు 'భక్తి వశః పురుషః' అనుచు నుపాసనమే ప్రధాన మనుచుండిరి. కొందఱు దాన, ధర్మ, జప, యోగ, సమాధి, మంత్రానుష్ఠానాదులు మంచివనుచుండిరి. అందఱును గలిసి యొక నిర్ణయమును జేయఁజాలరైరి. ఋషులలోను, మునులలోను ఇట్టి పరస్పర వాదవివాదము కలుగుటను గాంచి పరీక్షిన్మహారాజు చేతులు జోడించి నిలుచుండి యిట్లనెను:– "మహాత్ములారా! దీనివలనఁ బ్రయోజనము లేదు. నేను సర్వోత్కృష్టమగు నన్నతాసనము నొకదాని నేర్పఱతును. 'నేను నా సాధనముద్వారా రాజున కేడుదినములలో నవశ్యము ముక్తి కలుగునట్లొనర్చెదను' అని నిర్భీకుఁడై ప్రతిజ్ఞను జేయఁగలవాఁడీ సింహాసనమునఁ గూర్చుండవచ్చును. నేను సర్వవిధముల మీకు సేవకుఁడను. నేను నాచిత్తమును సాంసారిక విషయముల నుండి మఱలించితిని. మీరంద ఱేకగ్రీవముగ నన్నేది చేయుమనిన దానిని నేను విచారింపకయే చేసెదను. ఇప్పుడాలశ్యము చేయరాదు. ఇది వాదవివాదమునకుఁ గాని శాస్త్రార్థమునకుఁగాని సమయము కాదు. నాకిప్పుడు క్షణ మొక యుగముగ నున్నది. కావున మీరందఱును గలిసి నాకు సారతత్త్వమును జెప్పుఁడు. సర్వశ్రేష్ఠమగు సుగమ సాధనమును జెప్పుఁడు."

ఇట్లని మహారాజు గొప్ప దివ్యసింహాసనమునలంకరించి వ్యాసపీఠముగ నొనర్చెను. ఆ దివ్య సింహాసనమును గాంచి ఋషులు, మునులు ఒకరిముఖములు నొకరు చూచుకొనిరి. ఆమునులందఱు త్రికాలజ్ఞులు. ఆయాసనమున కధికారి యెవరో వారికి తెలియును. అందువలన నెవరు నాయుత్తమోత్తమాసనమునఁ గూర్చుండుటకు సాహసింపలేదు. ఇదిచూచి రాజు చాల చింతించెను. అతఁ డిట్లనుకొనెను:— "నా కుద్ధారము కలుగదా యేమి? ఋషులు మునులు నన్ను విప్రద్రోహియని తిరస్కరించుటలేదు కదా?"

ఛప్పయ.

మునియో! మొకూఁ మహా మంత్ర దే పారలగావేఁ।
కృష్ణ చరణ మహఁ చిత్త లగే సో గైల బతావేఁ॥
విద్యా, సాధన శాస్త్ర సభీహైఁ న్యారే న్యారే।
జో జినకూఁ అనుకూల పరైఁ, తే తినకూఁ ప్యారే॥
సరల సుగమ సుందర సరస, సబ మిలి సుఠి సాధన కహైఁ।
కలియుగ కే నరజాహి గహి, భక్తి ముక్తి దోనోఁ లహైఁ॥

అర్థము.

పరీక్షిత్తు ఇట్లనెను:— "మునులారా! నాకు తరించు మంత్రమేదైనఁ జెప్పుఁడు. శ్రీకృష్ణచరణారవిందములందు మనస్సు లగ్నమగు నుపాయ మేదైననుండినఁ జెప్పుఁడు. విద్యా, సాధన, శాస్త్రాదులన్నియు వేఱువేఱుగఁ జెప్పుచున్నవి. ఎవరికేది అనుకూలమైన వారి కది యిష్టముగ నుండును.

మీరందఱును గలిసి విచారించి నాకు సరళ, సుగమ, సుందర, సరస, సాధననుగూర్చి చెప్పుఁడు. కలియుగములో మానవుఁడు దేనిని గ్రహించి భక్తిముక్తుల రెంటిని బొందఁ గలుగును?"



మునిమండలికి శుకాగమనము

౧౩

శ్లో॥ తత్రాభవ ద్భగవాన్ వ్యాసపుత్రో
యదృచ్ఛయా గామటమానోఽనపేక్షః,
అలక్ష్యలింగో నిజలాభతుష్టో
వృతశ్చ బాలై రవధూతవేషః॥

— శ్రీభాగ. ౧ స్కం. ౧౯ అ. ౨౫ శ్లో.

సీ. ప్రతి నిమేషముఁ బరబ్రహ్మంబు వీక్షించి
మదిఁ జొక్కి వెలుపల మఱచువాఁడు
కమలంబు మీఁది భృంగముల కైవడి మోము
పై నెఱసిన కేశపటలివాఁడు
నెఱవ్రాసి యీయ నంగీకరించిన భంగి
వసనంబుఁ గట్టక వచ్చువాఁడు
సంగి గాఁడని వెంటఁజాటు భూతములు నా
బాలుర హాస శబ్దములవాఁడు

గీ. మహిత పదజాను జంఘోరు మధ్యహస్త
బాహు వక్షోగళానన ఫాల కర్ణ
నాసికా గండ మస్తక నయన యుగళుఁ
డైన యవధూతమూర్తి వాఁడరుగుదెంచె.

— శ్రీమదాంధ్రభాగవతము.

ఛప్పయ

మధుర వచన నృప కహేం, మునిన కే మన మహాఁ బాయే।
తాహి ఛిన నిరపేక్ష వ్యాస సుత శుక తహాఁ ఆయే॥
తరుణ అరుణ కరచరణ కమల సమ నయన రంగీలే।
మనహర లోల కపోల అంగ సుకుమార గఁఠీలే॥
కంధ సింహ సమ విపుల ఉర, కారే కుంచిత కేశ అతి
మృదు ముసకావన శ్యామ తను, మత్తగయంద సమానగతి॥

అర్థము.

పరీక్షిత్తు పలికిన మధురవచనములను వినునప్పటికి మునులందఱి మనస్సు సంతోషమును జెందెను. ఆక్షణము లోనే నిరపేక్షుఁడును వ్యాససుతుఁడు నగు శుకమహర్షి వచ్చెను. తరుణారుణముగఁ గరచరణము లుండెను. నయనములు నళినదళములవలె నుండెను. ఆతని కపోలము మనోహరముగను, అంగము లతిసుకుమారములుగ నుండెను. మృదుమందహాసము, శ్యామసుందర శరీరము, మత్తగజము నడచునటువంటి నడక కలిగియుండెను.

ఈ లోకములోని మానవులపై నాశపెట్టుకొనక భగవంతునిపై భారమువైచి, తన తను మన ప్రాణములను

ప్రభుపాదపద్మములం దర్పణచేయువారి మనోరథ మెన్నటికిఁ విఫలము కాదు. వాని మనస్సులో నేవాంఛ జనించిన, శ్యామసుందరుఁడు వాని కల్యాణము కొఱకు దానిని సఫలము చేయును. మానవుఁడు విశ్వాసమును బోఁగొట్టుకొని యధీరుఁడగునో అప్పుడు దుఃఖమును బొందును. చివరవఱకు విశ్వాసమును వీడక, సర్వాంతర్యామియగు ప్రభువు తప్పక యేదో రూపమున వచ్చి తన మనోరథమును దీర్చునని దృఢముగ నమ్మినచో వాని కార్యము లేదోవిధమున నెఱవేరితీరును. ఇట్టివాని విషయములో లక్షానుభవములు కలవు. మానవులసంభవము లనుకొనినవి సంభవములైనవి. దుష్కరములు సుకరములైనవి. ఇట్లే కాకున్నచో భగవంతునిపై విశ్వాసమనునదియే యుండదు.

పరీక్షిన్మహారాజు వేసిన పారమార్థికప్రశ్నకు మునిమండలినుండి నిశ్చితసమాధానము రాకపోవునప్పటికి, ఆతఁడు కొంచెముగఁ జింతించెను. తన కెట్లు ఉద్ధారము కలుగునాయనియే యాతనికి పట్టుకొనెను, ఇట్లనుకొనుచుండఁగనే ఉత్తరదిశగా కొంచెముగ గోల వినఁబడెను. అందఱదృష్టి ఆ దిక్కున కాకర్షింపఁబడెను. చాలమంది బాలకులు, స్త్రీలు చుట్టుకొనియుండఁగాఁ బరమహంసశిరోమణియగు శుకమహర్షి తన యానందములోఁ దాను మునిగి వచ్చుచుండెను.

సూతుఁ డిట్లనెను:- "మునులారా! పరీక్షిన్మహారాజు ప్రాయోపవేశవ్రతమును బూనినపుడు ఆ సంగతి సర్వత్ర వ్యాపించుటచే దైవయోగమున నేను నచ్చుటకుఁ దిరుగుచు వచ్చితిని. సమస్త ఋషులు, మునులు గంగాతటమునకుఁ

బోవుటను గాంచి, కుతూహలవశమున నేనుగూడ వారి వెంట వెళ్లితిని. ఈ దృశ్యమునంతను నేను స్వయముగ నా కన్నులారఁ గాంచితిని. నా గురుదేవుఁడగు శుకమహర్షి దర్శనము మొట్టమొదటిసారిగ నేనక్కడనే చేసితిని. నేనా సౌందర్య సాకారవిగ్రహమును గాంచి నా నేత్రములను సఫలమొనర్చుకుంటిని. ఆహా! ఆతని యనుపమసౌందర్యము సాకారవిగ్రహమును ధరించి వచ్చుటను గాంచి నా నేత్రములు సఫలములైనవి. ఆహా! ఆతని యనుపమకాంతి యెట్టిది? ఆతని యనింద్య నిరవద్య సౌందర్య మెట్టిది? మత్తగజేంద్ర గమనమున నడుచు యాతని మందగమన మెట్టిది? ఆతఁ డీ సంసారము విషయమున నెంతయో నిరపేక్షుఁడుగఁ గనఁబడెను. లోకములో, కురూపులయ్యును నానావిధ పరిమళ తైలముల నలఁది, బహుమూల్యములగు వస్త్రాభూషణములను ధరించిన నా యలంకారములవలనఁ గొంచెముగ నాకర్షకముగఁ గనఁబడువారు కలరు; కాని స్వాభావికముగ సుందరముగ నుండువాఁ డేస్థితిలో నున్నప్పటికిని వానిలో సౌందర్యము కనఁబడును. వాని సౌందర్యము వస్త్రాభూషణములచే వృద్ధి కాదు; కాని వాని శరీరముపై నుండుటచే నా వస్త్రాభూషణములకు సౌందర్యము లభించును. వాని శరీరముపై బూడిద నలఁదినను ఆ కారణమున వానికి అనుపమ శోభ కలుగును. స్వాభావికమనోహరతకు శృంగారాలంకారము లవసరము లేవు.

పంచపాండవులలో సహదేవుఁ డందఱికంటె నందగాఁడు. ఆతఁ డందగాఁ డగుటకు దేవతలలో దివ్యసుందరులని పొగడ్తను గనిన అశ్వనీకుమారుల యంశమునఁ బుట్టుట

యొకటియు, నాతని తల్లి మద్రదేశ స్త్రీయగుటచే, సాధారణముగ నచ్చటి స్త్రీలు గౌరవర్ణముగ నుందురు;ఆట్టియామెకు పుట్టుటచే నీయన అద్వితీయ సుందరుడుగ నెన్నఁబడినాఁడు. ఆతఁడొక గ్రామమునుండి మఱియొక గ్రామమునకు వెళ్లుచుండినప్పుడు యుక్తవయస్సు వచ్చిన బాలికలు, స్త్రీలు ఆతని సౌందర్యమును గాంచుచుఁ గ్రోసులకొలఁది దూరము వెళ్లుచుండెడి వారఁట. అందువలన వనవాససమయమునఁ దన్నెవరును గుర్తింపకుండుటకు తనస్వాభావిక సౌందర్యమును జూడకుండునట్లు దేహమునిండ దుమ్మును బూసికొనెడు వాఁడఁట. మునులారా! నేను పాండునందనుఁడగు సహదేవుని గాంచితిని. ఆతఁ డతిసుందరుఁడు. కాని నా గురుదేవుఁడగు వ్యాసనందనునిముందు లోకములోని సౌందర్యమునంతను దుచ్ఛముగ నెంచుచున్నాను. అనుపమ లావణ్యా మాధుర్యములు శ్యామసుందర శ్రీవిగ్రహమందే కలవు. తర్వాత పరమహంస పరివ్రాడ్చక్రవర్తియు, వ్యాసనందనుఁడగు శ్రీ శుకమహర్షి శ్రీవిగ్రహమందే కలవు. వీరిద్దరి సౌందర్యమాధుర్యములందు నాకు భేద మేమాత్రమును లేదు. ఒక్కటే రకమగు కాంతి, ఒక్కటే తేజస్సు, అదే శరీరము, ఆదే వయస్సు, అదే వైఖరి, అదే నడక, అదే వయ్యారము, అదియే మందహాసము. అన్నిటిలో సామ్యమే. భేదమేమనఁగా నాతఁ డెల్లప్పుడు నలంకారము చేసుకొనియుండును. ఇఁక నీతఁడో యవధూతయై, మొండిమొలతో, తల విఱియఁబోసికొని బాలోన్మత్త పిశాచమువలె నిటునటు నకారణముగఁ దిరుగుచుండును. ఈ స్వాభావిక తాకారణమున నీతనిసౌందర్య

మింకను నిర్మలముగను, స్వచ్ఛముగను, మనోహరముగను నుండెను.

తల వెంట్రుకలు నల్లగ నుంగరములు తిరిగి, అంత పెద్దవి కాకుండ, అంత చిన్నవి కాకుండ నుండిన మిక్కిలి శ్రేష్ఠములుగ నెన్నుచుందురు. వాటిని నానావిధములగు సుందర సుగంధిత గుణకర పదార్థములచేఁ గడిగి, వివిధములగు గాఢ సువాసన గల తైలముచే నలఁది, జాగ్రత్తగ దువ్వెనతోఁ జిక్కుఁదీసి, వివిధ విధముల నలంకరించి, దానిమీఁదఁ జిత్రవిచిత్రములగు బుష్పములచే నలంకరించినచో నవి చిత్తాకర్షకముగను, నయనానందదాయకముగను గనఁబడును; కాని మా గురు దేవుని వెంట్రుకల కివి యేమియును లేవు. ఎప్పుడును గడుగక పోవుటచే నవి చిన్నచిన్న జడలయ్యెను. దువ్వఁబడక విఱియఁ బడి యుండెను. దుమ్ము మిక్కిలిగ నుండెను: ఆతఁడు తల నాడించిన చందనశాఖకు వ్రేలాడిన నాగుబాములట్లు జడలు వ్రేలాడుచుండును. తమాల వృక్షశాఖాద్వయమువలె నాతని యందమైన నెగుభుజములుండెను. ఆతని వక్షస్థలము విశాలము. స్తనములు నలుపు. ధూళిధూసరితమగుటచే విశాల కృష్ణవర్ణశిలాఫలకముపై శ్వేత చిత్రాసనమును గప్పినట్లుండెను. ఉదరమునఁ ద్రివళీ శోభించుచుండెను. గంభీరమగు నాభి శ్రావణ భాద్రపదములలో గంగాప్రవాహములోని సుడి వలె గుండ్రముగ నుండెను. దశదిశలే ఆతనికి బహుమూల్యము లగు వస్త్రములు. ధూళితప్ప శరీరముమీఁద నొక వస్త్రమైన లేదు. కదళీ స్తంభములవలె నాతనికి లావుపాటి జంఘులు, మెలితిరిగిన కండరములు, సుందర సుకోమల అరుణచరణము

లుండెను. ఆతని యొక్కొక్క అంగము సుందరాతిసుందరముగ నుండెను. ఆతని సౌందర్యమున కీ ప్రాపంచిక సౌందర్యమునకుఁ బోలిక యే లేదు. ఆతని రూపమునుజూచి సౌందర్యముకూడ సిగ్గుపడుచుండును. ఆతఁ డున్మత్తస్థితిలో నూగుచు, నాత్మానందమున నిమగ్నుఁడై వచ్చుచుండెను. ఆతని యద్భుత సౌందర్య మాధుర్యముల కాకర్షింపఁబడి చాలమంది గ్రామీణులగు స్త్రీలు, పిల్లలు వెనువెంట వచ్చుచుండిరి. బాలు రాతనిని బిచ్చివాఁడనుకొనుచుండిరి. కొంద ఱాతనిపై దుమ్మును జల్లుచుండిరి. రాళ్ళు విసరుచుండిరి. అందులోఁ గొంచెము పెద్ద బాలురు అట్లు చేయవలదని చిన్నపిల్లలను గసరుచుండిరి. పిల్లలందఱు 'యయ్ పిచ్చివాఁడురోయ్, గీఁగీఁ' యని యఱచుచు నందఱు నవ్వుచుండిరి. శుకమహర్షి కూడ వారినవ్వులో నవ్వు కలిపి నవ్వుచుండెను. ఒక్కొక్కప్పుడు వెళ్ళుచు వెళ్ళుచు నిలువఁబడుచుండును. ఒక్కొక్కప్పుడు బాలకులవైపు చూచి మరల బయలుదేరుచుండును. ఈ విధముగ నద్భుతక్రీడ నొనర్చుచు, గురువునకు గురువగు నారాయణదేవుఁడగు శ్రీకృష్ణద్వైపాయన తనయుఁడగు శుకుఁ డా మునిమండలి సమీపమునకు వచ్చెను. అందఱిదృష్టి అటే మరలెను. మొట్టమొదట నాతని నెవరును గుర్తింపఁజాలకపోయిరి. ఆతఁడు దగ్గఱకురాఁగానే, ఆతని నెఱిఁగినవారు లక్షణములను గనిపెట్టి గుర్తించిరి. యౌవనముచే నుప్పొంగియున్న కారణమున శ్యామవర్ణముగల నాతని శరీరము సానపెట్టని నీలమణివలె ధూళిధూసరితమై అత్యంత తేజస్సుతోఁ గనఁబడెను. ఆతనిని జూడఁగానే సమస్త ఋషులు మునులు తమతమ

యాసనములనుండి యాతని నాదరించుటకై లేచి నిలుచుండిరి. ఆతఁడు సభలో నెవరివైపును జూడలేదు. ఆతని తండ్రియగు వ్యాసభగవానుఁడును, తాతయగు బరాశరుఁడు నచ్చటనే యుండిరి. తాతకు తాతయగు వశిష్ఠుఁడు సభ నలంకరించి సభకు శోభ నొనగూర్చుచుండెను. ఎవరిని జూడక ఆతఁడు సరిగా నా యున్నతసింహాసనము మీఁదకు బోయి కూర్చుండెను. ఒక దిగంబర యువక మునికుమారుఁడు, గొప్పగొప్ప వయోవృద్ధులగు మునులమధ్య నే యనుమానమును లేకయే ఉన్నతాసనమున గూర్చుండిన నందఱకు నది విరుద్ధముగఁ దోఁచియుండవలసినది, కాని యచ్చట నెవరికి నాతని యీ వ్యవహారము విపరీతముగఁ దోఁపలేదు. ఒకానొక నిష్కపట, అమాయకపు శిశువు తనంతటఁ దాను చక్రవర్తి వడిలోనికిఁ బోయి కూర్చుండిన, నందఱును కౌతుకవశమున నవ్వి, వానిని ప్రేమించినట్లు, ఋషులందఱు నాతనిని సమ్మానించిరి. ఆతని తేజము ముందు వారి తేజము హీనమయ్యెను. ఋషుల యొక్కయు, మునులయొక్కయు శిష్యులు, పుత్రులు వారిలో వారు గుసగుసలాడుకొనిరి.

ఒకానొకఁడిట్లనెను:- "ఈతడెవరు? ఈతఁడు మిక్కిలి మనోహరుఁడు. ఈతనికి ప్రపంచభావమే లేదు. ఆహా! ఎట్టి దర్శనీయమూర్తి?"

ఇంకొకఁడిట్లనెను:- "నీకు తెలియదా యేమి? వ్యాసభగవాను తనయుఁడగు శ్రీ శుకుఁడు. తోడనే త్యాగియు, విరాగియు. ఈతనికి

రముకూడ లేదు. తల్లి కడుపునఁ బుట్టినపుడే ఈతఁడరణ్యాములకుఁ బోయెను.''

అంత నింకొకఁ డాశ్చర్యముతో నిట్లనెను:- ''ఈతఁడేనా పరమహంస చూడామణియగు శుకదేవుఁడు? ఈతని త్యాగవైరాగ్యములను గూర్చి మేము చాల దినములనుండి కథాప్రసంగములలో వినుచుంటిమి. ధన్యుఁడను! నేఁడీతని దర్శనమైనది.'' ఈవిధముగ శ్రీశుకుడు రాఁగానే సభలో నొక విధమగు నానందాశ్చర్యములు ఆటుపోటు సమయములందు సముద్రమునఁ దరంగము లుబికిన ట్లుబుకుచుండెను.

ఛప్పయ.

ధూరి భరో తను దృష్టి ఇష్ట చరనని మహాఁ లాగీ।
రతి పతి సమ అతి సుఘర దేహా కీ సుధి బుధి త్యాగీ॥
వేష దిగంబర కేశ ఖులే సంగ బాలక భాగేఁ।
నిరఖి నారి సౌందర్య చలీఁ సబ కారజ త్యాగేఁ॥
ఋషి-ముని నిరఖే వ్యాససుత, జాని సబని ఆదర దయో।
బైఠే పూజిత పీఠపై, నృప మన అతి ఆనంద భయో॥

అర్థము.

శరీర మంతటను ధూళి నిండియుండెను. దృష్టి తన పాదములందే యుండెను. అపర మన్మథునివలె సుందర దేహాము కలిగియుండియు శరీరస్పృహ లేకుండెను. దిగంబర వేషముతోఁ గేశములను విరియవేసుకొని యుండెను. బాలకు లాతని వెంటఁబడుచుండిరి. ఆతని సౌందర్యమును అతివలు చూచి కార్యములను వదలి బయలుదేరిరి.

వ్యాససుతుని ఋషులు, మునులు చూచి గుర్తించి అందఱు నాదరించిరి. ఆతఁడు పూజాపీఠమునఁ బోయి కూర్చుండునప్పటికి మహారాజునకు మిక్కిలి ఆనందము కలిగెను.



శుకునితోఁ బారమార్థికప్రశ్న

౧౮

శ్లో॥ స విష్ణురాతో౽తిథయ ఆగతాయ
తస్మై సపర్యాం శిరసా జహార।
తతో నివృత్తా హ్యబుధాః స్త్రియో౽ర్భకా
మహాసనే సోప వివేశ పూజితః॥

—శ్రీభాగ. ౧ స్కం. ౧౯ అ. ౨౯ శ్లో.

ఆ. వెఱ్ఱితనము మాని విజ్ఞాన మూర్తియై
బ్రహ్మభావమునను బర్యటింప
వెఱ్ఱియంచు శుకుని వెంట నేతెంతురు
వెలఁదు లర్భకులును వెఱ్ఱులగుచు.

— శ్రీమదాంధ్రభాగవతము

ఛప్పయ.

విధివత్ పూజా కరీ నృపతి యోఁ బచన ఉచారే।
దీయే దర్శన దేవ! దురిత సబ హారే హమారే॥
జినకో సుమిరన కరత రాగయుత హోహిఁ విరాగీ।
తినకో దరసన పాహిఁ భాగ్యశాలీ బడ భాగీ॥

అహో, అజ ద్విజ ద్రోహ కరి కేఁ హూఁ హాఁ పావన భయో।
అతిథి అఇ శ్రీశుక భయే, నింద్య కృతారథ హ్వై గయో॥

అర్థము.

పరీక్షిన్మహారాజు విధ్యుక్తముగ శుకుని బూజించి యిట్లు పలికెను:- "దేవా! మీరు దర్శనమొసంగితిరి. నా పాపము లన్నిటినిఁ బరిహార మొనర్చితిరి. ఎవరిని స్మరించుటచే నాబోటి రాగయుక్తులకు విరాగము కలుగునో అట్టి మీ దర్శనము లభించినది. నేనెంతయో భాగ్యశాలిని, అదృష్ట వంతుడను. నేను ద్విజద్రోహముచేసి మీదర్శనమున పావనుఁడ నైతిని. శ్రీశుకుఁ డతిథియగుటచే నింద్యుఁడనగు నేను కృతార్థుఁడనైతిని."



గురువునకును భగవంతునకును భేదమేమియును లేదు. భగవంతుఁడెట్లు సర్వవ్యాపకుఁడో గురుతత్త్వముకూడ అట్లే సర్వవ్యాపకము, ఆఁకలి లేక యితురుల బలవంతమునఁ దినిన యన్నమున యథార్థమగు రుచియు లభింపదు సరిగదా, యది శుద్ధ రసమై శరీరపోషకమే కాదు. ఇంతే కాదు, ఆఁకలి లేక అనిచ్ఛాపూర్వకముగఁ దినిన యన్నము దూషిత ఆమముగ నై విషమువలె హానికరమగును. కఱకుటాఁకలి వేసినప్పుడు లభించిన స్వాదిష్టమగు భోజనమును గాంచిన నానందముగ నుండును. తినునప్పుడు హృదయము ప్రసన్నమగును. లోపల శుద్ధరసముగఁ దయారు కాఁగలదు. తుష్టి, పుష్టి, క్షుధా నివృత్తి ప్రతిగ్రాసమునకు లభించుచుండును. ఇట్లే హృదయ

మునఁ బరమార్థ జిజ్ఞాస ప్రబలముగ నున్నప్పుడు సర్వాంత ర్యామియగు గురువు స్వయముగ నధికారియని గ్రహించి యాతని ముందు ప్రత్యక్షమై సమస్త సంశయములను సంఛి న్నముగావించును. యోగ్యుఁడగు గురువు అపాత్రున కుపదేశ మొసంగఁడు; ఏలననగా రాగిపాత్రలోఁబోసిన పెరుగువలెను, బూడిదలోఁ జేసిన హోమము వలెను, చేదుసొరకాయ కూరలో వేసిన నేయి, రుచిగలపదార్థములు వ్యర్థములై పోవునట్లు అపాత్రున కొసంగిన యుపదేశము వ్యర్థమగును.

పరీక్షిన్మహారాజు తన కేడు దినములలో మృత్యువు కలదని విని విషయ విరక్తుఁడయెను ఆతఁడు రాజ్య, పరివార, ధన ధాన్య దారా పుత్రాదులను త్యజించెను. శ్రీకృష్ణుని యందే తన చిత్తమును జేర్చెను. సర్వశ్రేష్ఠమగు సాధన యేది యను జిజ్ఞాసకై మునులందఱుఁజుట్టుకొనఁగా గంగాతట మునఁగూర్చుండెను. ఆతనికంటె నుత్తమ అధికారి యింకెవఁ డుండఁగలఁడు? అందుకనియే సర్వసంగ వినిర్ముక్తుఁడును, నిరపేక్షుఁడును, పరమత్యాగియు, విరాగియునగు శుకమహర్షి కూడ ఆతని ప్రబల జిజ్ఞాస కాకర్షింపఁబడి పిలువఁబడకయే ఆతని దగ్గఱకు వచ్చెను. ఇంతకు పూర్వమే పరమసాధ్య తత్త్వమును గూర్చి మునులకు వాదవివాదములు జరిగెను. అదివిని పరీక్షిత్తు కొంచెముగ నిరాశ చెందెను. అది యిప్పుడు శుకాగమనమున ఆశారూపమునఁ బరిణమించెను. వ్యాస తనయుఁడగు శుకుఁడు తనంతట తాను వచ్చి యున్న తాసన మునఁ గూర్చుండగాఁ మహారాజు ఆనందమునకు మేఱ లేకుం డెను. పరుగెత్తుకొనిపోయి యాతఁడు పరమహంస శిరోమణి

యగు శుకమహర్షి చరణకమలములమీఁదఁబడి సాష్టాంగనమ
స్కారము కావించెను. ఆతని చరణరజమును శిరస్సున ధరి
చెను. శుద్ధోదకముచే ధూళిధూసరితములగు నాతని యరుణ
చరణకమలములను బాగుగా తోమి కడిగెను. అర్ఘ్య, ఆచమ
నీయ, ధూప, దీప, నైవేద్య, పుష్ప ఫలముల సమర్పించి
నాతనిని విధ్యుక్తముగఁ బూజించెను. సుందర సుగంధి
సురుచిర కమలహారమును ఆతనిమెడలో వేసెను. శుకమహర్షి
రాజు చేసిన పూజను శాస్త్రవిధిచే స్వీకరించెను. రాజుచే
బూజింపఁబడి, యున్నతాసనమున కమలమాలను ధరించి
బలి యజ్ఞమున ఋషుల మధ్యనున్న వామనునివలెను, ముని
మండలి మధ్య బ్రహ్మపుత్రుఁడగు సనత్కుమారుఁడు కథా
కథనమునకుఁ గూర్చుండినట్లును, తారలమధ్య శరశ్చంద్రుని
వలెను బరీక్షిత్పరిషత్తులో మునులమధ్య పరమహంస శిరో
మణి యగు శ్రీ శుకుఁడు శోభించుచుండెను.

శుకదేవుని వెంటఁబడి వచ్చుచున్న గ్రామ్యస్త్రీలును,
బాలకులును ఈ పిచ్చివానిని జక్రవర్తియగు పరీక్షిత్తు విధ్యు
క్తముగఁ బూజించుటను, ఆతనికి సాష్టాంగనమస్కారము
చేయుటను గాంచి భయపడి యచ్చటనుండి పారిపోయిరి.
సమస్త ఋషులు, మునులు తమతమ యాసనములందు
గూర్చుండిరి. సభయంతటను శాంతముగ నుండెను. అందఱు
మౌనముగ నుండిరి. వాయువుకూడ మందగతిని వీచుచుం
డెను. ప్రకృతిస్తబ్ధతను భంగముచేయుచుఁ బరీక్షిన్మహారాజు
శ్రీ శుకుని సమీపమునకు వచ్చి పునఃప్రణామము కావించి,
చేతులు రెండును జోడించి, గద్గదకంఠముతో నిట్లనెను.

మహారాజు తన కడకు వచ్చిన యద్వితీయ యతిథికి స్వాగతము చెప్పి యిట్లనెను:- "బ్రాహ్మణోత్తమా! మీ యహైతుక కృపను గూర్చి వర్ణించుటకు నాకు శక్తి చాలదు. మీరు కృపాసముద్రులు. జీవులను గరుణించుటయు, వారినిఁ గుపథమునుండి తొలిఁగించి సత్పథమునఁ బెట్టుట మీకు స్వాభావ ధర్మము. మీరు చేయు ప్రతికార్యమును లోకకల్యాణము కొఱకే యగుచుండును. కావున మీ విషయమునఁ జేయు నదియుఁ బ్రశంసించునదియు నంతయు వ్యర్థమే కాఁగలదు. నేఁడు నేను నా యదృష్టమునకు విఱ్ఱవీగుచున్నాను. నేఁడు మీ దర్శనమైనది, యెంత సౌభాగ్యశాలినోకదా! స్వామీ! నే నిప్పుడు నామమాత్రమునకు క్షత్రియుఁడను. ఎవరిని దుఃఖమునుండి రక్షింపఁజాలను. పైగా సాధుబ్రాహ్మణులను దుఃఖపెట్టుచున్నాను. ఇట్లు చేయుచున్నప్పటికిని మీరు నా యవగుణములపై ధ్యానమే యుంచలేదు. అతిథిరూపమున వచ్చి నన్నుఁ బరమపావనునిఁ గావించితిరి.

యోగశాస్త్రాచార్యుల మతము ననుసరించి యోగేశ్వరులను స్మరించినచో యోగవిఘ్నములన్నియు నాశన మగును. మిమ్ములను స్మరించిననే సమస్తదురితములు దూర మగుచుండ, మిమ్ములను దర్శించుటచేతను, పాదస్పర్శ చేయుటచేతను, మీ సాంగత్యమున సంభాషించుటచేతను, మీ పాదసేవ చేయుటచేతను, మీ పాదములు కడుగుట చేతను, మీకు ఆసన భోజనాదుల నొసంగి సేవించుటచేతను గలుగు భాగ్యము విషయమునఁ జెప్పవలసిన దేమున్నది? దేవతలకుఁగూడ దుర్లభమగు సౌభాగ్యము నేఁడు నాకు లభిం

చినది. నా పాప మెట్లు నశించునా యను చింతలో నేనుంటిని. కాని మీరు వచ్చుటచే నేను నిశ్చింతుఁడనైతిని. దైత్యుల భయమున దేవతలందఱును బారిపోవునప్పుడు విష్ణువు గదను ధరించి రణక్షేత్రమునకు రాఁగానే దేవతలు నిర్భయులైన ట్లును, దైత్యులందఱును భగవానుని జూచి భయపడి పాఱి పోయినట్లును నా పాప తాప సంతాపములు మీ సన్నిధి మాత్రముననే నాశనమైనవి. వివశములై పోయినవి.''

మహారాజు పలికిన వినీతవచనములను విని శ్రీశుకుఁ డాతని నభినందించి యిట్లనెను:— ''రాజా! నీవు గొప్ప ధర్మాత్ముఁడవు. సాధుసేవకుఁడవు. నీ పుణ్యప్రభావముననే యిందఱు ఋషులు, మునులు మాటలో నిచ్చట సమావేశమైరి.''

అత్యంత దీనతాభావముతో మహారా జిట్లనెను:— ''ప్రభూ! ధర్మాత్ముఁడనే యైయుండిన నాకు విప్రశాప మేల రావలెను? నా బుద్ధి అధర్మకార్యములో ప్రవృత్తమైన దేల? మీవంటి సాధుపురుషుల సత్సంగము లభింపఁగల పుణ్య మేమియు నేను జేసియుండలేదు. ఇది నా పుణ్యముగఁ దోఁచుటలేదు. నా పూర్వజుల పుణ్యమువలననే నాకీ యదృష్టము లభించిన దనుకొనుచున్నాను. నా పితామహులపై శ్యామసుందరునకు మిక్కిలి యనుగ్రహము కలదు. ఆతఁడు వారికి తన మేనత్తకుమారులని సమస్తకార్యములను జేయు చుండెడువాఁడు. సర్వదా వారి హితముకొఱకే పాటుపడు చుండెడువాఁడు. ఆ సంబంధమువలననే పాండవుల సౌహార్ద మును స్మరించియే వారి యానందముకొఱకు నన్ననుగ్రహిం

చెను. నామీఁదఁ గల కృపవలననే మిమ్ములను సాక్షాత్కా-
రింపఁజేసెను. ఎల్లప్పుడు వనములలోనుండు మీయొక్క దర్శ
నము నాకు మరణకాలమున నెట్లు లభింపఁగలదు? మీ గతి
యవ్యక్తము. మీరు సిద్ధులు. ఇచ్ఛానుసారముగ రూపమును
ధరింపఁగలరు. ఎక్కడికి వెళ్లవలెననిన నచ్చటకు క్షణములో
వెళ్లఁగలరు. తమ స్వప్రయోజకత్వమున మిమ్ము లభింపఁజేసి
కొనవలయుననిన మీరు వారికి దొరకరు. ఇట్టి సిద్ధమహాపురు
షుల దర్శనము సంసారపంకమునఁ బడిన మాబోటి విషయా
సక్తులగు ప్రాకృత ప్రాణుల కసంభవము. నా దొక ప్రశ్న
కలదు. నేనా ప్రశ్ననే యీ మహర్షులందఱ నడుగుచుంటిని.
ఇంతలోనే దైవికముగ మీరుకూడ వేంచేసితిరి. ఆజ్ఞ యగు
నెడల నడిగెదను.''

శుకుఁడిట్లనెను:- ''రాజా! నేను నీ ప్రశ్నలకు ప్రత్యు
త్తర మిచ్చుటకే వచ్చితిని. నీ వడుగఁదలఁచిన దేదియో
నిస్సంకోచముగ నడుగుము.''

చేతులు జోడించి వినీతభావముతో పరీక్షిన్మహారా
జిట్లనెను:- ''ప్రభూ! నే నడుగఁదలఁచిన దిది. మానవుఁడు
సమస్తమును వీడి చేయవలసిన దేమున్నది? ముఖ్యముగ
మరణాసన్నమైనవాఁ డేమి చేయవలసియుండును? ఇప్పుడే
చావబోవుచున్నానని తెలిసికొనినవాఁడు ముఖ్యముగ నేమి
చేయవలసియున్నది? ఈ సంగతి నాకు ముందుగాఁ జెప్పవలసి
యుండును. అట్టివాఁడు దేనిని వినవలయును? ఏ మంత్రమును
జపింపవలయును? ఎవని భజనము చేయవలసియుండును?
మరణాసన్నునకు మరల జనన మరణములు కలుగకుండునట్లు

మీ రమోఘ రామబాణమువంటి ఔషధమును జెప్పవల యును. దానిమూలమున నెనుబదినాలుగులక్షల యోనులలో బడకుండ భగవద్ధామమును బొందగలిగి యుండవలయును. ఔషధముతోఁగూడ దాని పథ్యమునుగూడ చెప్పవలయును. ఏలననఁగాఁ బథ్యములేనిది ఔషధము చేయవలసిన రీతిగా పని చేయఁజాలదు. కావునఁ గర్తవ్యముతోఁబాటుగా నేయే కార్యములను వదలవలయునో కూడ చెప్పవలయును.''

'నీ ప్రశ్న చాల గూఢమైనది. దానికి జవాబిచ్చుటకు చాలకాలము పట్టగలదు. నేనంతవఱకిచ్చట నుండవీలులే'దని మీరనవచ్చును. దీనబంధూ! మీరు గృహస్థుల యిండ్లలో నధికకాలము నిలువరనియు, గోదోహన కాలము మాత్రమే అదృష్టశాలియగు గృహస్థుని యింటిలో భిక్షా మిషతో నిలు చుందువని నాకు తెలియును. అదియు భిక్షాలోభమునఁగాదు. ప్రపంచములోని సమస్తైశ్వర్యము మీ చరణకమలములందు దొరలుచుండును. మీకు భిక్ష యెందులకు? మీరు సంసార పంక మగ్నులగు దీన హీన సాధన విహీనులగు గృహస్థుల యిండ్లలోఁ గృపతో మీ దర్శనముచే వారినిఁ గృతార్థులఁ గావించుటకు వారి యిండ్ల కప్పుడప్పుడు వచ్చుచుందురు. ఇట్లయ్యును మీరు కృపాసముద్రులు. దయానిధానులు. మీరు నా సంశయముల నవశ్యము ఛేదింపఁగలుగుదురు. మీ రేమదినము లిచ్చటనుండి నన్నవశ్య ముద్ధరింపఁగలుగుదురు. స్వామీ! ఇప్పుడు నేను మిమ్ములను శరణు వేఁడుచున్నాను. నా సంశయములన్నిటికిని సమాధానము చెప్పుటకు మీరు సమర్థులరు. మీరు సర్వజ్ఞులు. త్రికాల దర్శులు. మీకు

తెలియనివిషయమే లేదు'' అని రాజు శ్రద్ధాభక్తిపూర్వకముగ మరల శుకమహర్షికి సాష్టాంగనమస్కారము కావించెను.

సూతుఁ డిప్పుడు శౌనకాది మునులతో నిట్లనెను:- ఋషులారా! రాజు పలికిన మధుమయ భాషణములను వినియు, నాతని పరమ మధుర, స్నిగ్ధ వినమ్ర వాక్కులను వినియు వ్యాసనందనుఁడగు శ్రీ శుకమహర్షి మిక్కిలిప్రసన్నుఁ డయ్యెను. సర్వవిషయ జ్ఞాతయు, సర్వధర్మజ్ఞాతయు నగు శుకుఁడు మహారాజడిగిన ప్రశ్నలకుఁ బ్రత్యుత్తర మీయ నుద్యుక్తుఁ డయ్యెను.

మునులారా! నేను మీకు పరీక్షిన్మహారాజుయొక్క పరమపావనభక్తి నభివృద్ధి జెందించు నుత్తరచరిత్రను జెప్పితిని. ఇప్పుడు భాగవతకథకు వక్త శ్రోత లిద్ద రొకచోఁ జేరిరి. నా యీ 'భాగవతకథకు' భూమిక సమాప్తమైనది. దీని తర్వాత పరీక్షిచ్ఛుక సంవాదము ప్రారంభము కాఁ గలదు. పరమహంస శిరోమణియు, నాగురుదేవుఁడు నగు శ్రీశుకుఁడు పరమభాగవతుఁడగు పరీక్షిన్మహారాజు ప్రశ్నల కెట్లు ప్రత్యుత్తర మిచ్చినదియు మీసమ్ముఖమున వర్ణించెదను. మీరందఱును దత్తచిత్తులరై తత్పరతతో శ్రవణము చేయవలయును.

ఛప్పయ.

ప్రభో! పరమ పురుషార్థ కృపాకరి మోహి బతా ఓ।
మరణ శీల కస తరహిఁ తురత తాకూఁ సమఝా ఓ॥
సునే సుధాసమ బైఁన నీర నైఁనని మహఁ ఆయో।
బోలే శుక – నృప ధన్య జగత తేఁ చిత్త హటాయో॥

నృపవర! సబచింతా తజహు, మన మోహానమహఁమనధరహు।
కహూఁ భాగవత తత్వ అబ, దత చిత్త హ్వైకేఁ సునహు॥

అర్థము.

"స్వామీ! నాకు పరమ పురుషార్థ మేమియో కృపతోఁ జెప్పుఁడు. మరణాసన్నుఁడగు వాఁడు తత్క్షణము తరింపవలెనని నేమార్గమునఁ దరింప వలయును?" అని సుధాసమవాక్యులను బాష్పనేత్రములతోఁ బరీక్షిత్తు పలుకఁగా శుకుఁడిట్లనెను:- "రాజా! నీవు ప్రాపంచికవిషయములనుండి చిత్తమును దొలఁగించితివి. కావున నీవు ధన్యుఁడవు. రాజా! నీవు చింతనంతను వీడుము. మనస్సును జగన్మోహానునిపై నిలుపుము. నేను నీకు భాగవతతత్త్వమును జెప్పెదను. నీవు దత్తచిత్తుఁడవై హృదయపూర్వకముగ వినుము."

భూమికా భాగము సమాప్తము.



పరీక్షిన్మహారాజు ప్రశ్నకు ప్రత్యుత్తరము

౨

శ్లో॥ వరీయానేష తే ప్రశ్నః కృతే లోకహితో నృప,
ఆత్మవిత్సమ్మతః పుంసాం శ్రోతవ్యాదిషు యః పరః॥
తస్మాద్భారత సర్వాత్మా భగవాన్ హరిరీశ్వరః,
శ్రోతవ్యః కీర్తితవ్యశ్చ స్మర్తవ్యశ్చేచ్ఛతా భయమ్॥
— శ్రీభాగ. ౨ స్కం. ౧ అ. ౧, ౫ శ్లో.

సీ. క్షితిప నీప్రశ్నంబు శ్రేష్ఠతమంబగు
నాత్మవిదుల్ మెత్తు రఖిల శుభద
మాకర్ణ నీయంబు లయుత సంఖ్యలు గల
వందు ముఖ్యంబిది యధికతరము
గృహముల లోపల గృహమేధులగు నరు
లాత్మతత్త్వము లేశమైన నెఱుఁగ
రంగనా రతుల నిద్రాసక్తిఁ జను రాత్రి
పోవుఁ గుటుంబార్థ బుద్ధి నహము
గీ. పశు కళత్ర పుత్ర బాంధవ దేహాది
సంఘమెల్లఁ దమకు సత్యమనుచుఁ
గాఁపురములు సేసి కడపటఁ జత్తురు
కనియుఁ గాన రంతకాల సరణి.

క. కావున సర్వాత్ముండు మ
హావిభవుఁడు విష్ణుఁ డీశుఁ డాకర్ణింపన్
సేవింపను వర్ణింపను
భావింపను భావ్యుఁ డభవ భాజికి నధిపా.

—శ్రీమదాంధ్రభాగవతము.

ఛప్పయ.

భరతవంశ అవతంస! ప్రశ్న అతి ఉత్తమ కీన్హోఁ।
మునిమండల కే మధ్య మోహి ఆదర బహు దీన్హోఁ॥
భూప! మూఢజన విషయ భోగ మహఁ సమయ బితావేఁ।
ప్రభుపద ప్రేమ న కరహిఁ అంత మహఁ పుని పఛితావేఁ॥

నృపవర! నరతను నావ దృఢ, కృష్ణకథా పతవార హై।
కేశవకూఁ కేవట కరహి, జో భగసాగర పార హై॥

అర్థము.

భరతవంశావతంసా! నీవు వేసిన ప్రశ్న అత్యుత్తమమైనది. నీవు మునిసమూహము మధ్యమున నన్ను మిక్కిలి ఆదరించితివి. రాజా! మూఢులు వారి కాలమునంతను విషయభోగములందే గడిపెదరు. వారు భగవత్పాద పద్మములను సేవింపక చివరకుఁ జాల పశ్చాత్తాపము చెందెదరు.

రాజోత్తమా! నరతనువే దృఢమగు నావ. కృష్ణకథ చుక్కాని. నారాయణుని నావికుని గావించి సంసార సాగరమును దరింపవచ్చును.

ప్రపంచమందంతటను విషమ సామ్రాజ్యమే. 'ముండే ముండే మతిర్భిన్నా' అను న్యాయానుసారముగా సాధారణముగ రెండు మనస్సులు కలువనే కలువవు. సంబంధులలోఁ గాని, ప్రియులలోఁగాని కొంచెమో గొప్పయో మతభేదముండితీరును, భార్యాభర్తలకును, తండ్రికొడుకులకును, అన్నదమ్ములకును బుద్ధివైషమ్యముచేఁ గలహద్వేషములు, తగవులాటలు కలుగుచుండుట చూచుచునేయున్నాము. కాని తన మనస్సున కనురూపమగు మనస్సు లభించెనా ఆ మనస్సు యితరమనస్సుతో నీరక్షీరన్యాయముగఁ గలియును. అట్టివారిద్దరు మిక్కిలి అదృష్టవంతులు. ఒకఁడు తన్నుఁ దాను సమర్పించుకొనుట యనఁగాఁ దన సత్తాను బోఁగొట్టుకొనుటయే.

ద్వైతమున్నంతవఱకు ప్రేమ లేదు. భిన్నత్వమును బోఁగొట్టు కొని, తన వృత్తుల నన్నిటిని ప్రేమాస్పదునియందు గలిపిన రెండు మనస్సులును గలిసి రెట్టింపగుటయే కాదు, వాని శక్తి యత్యధిక మగును. ఒకటి ఒకటి కలిసి పదునొకండగును. తన చేష్టల నన్నిటిని తన యన్న చేష్టలలోఁ గలిపినవాఁడే ధన్యుఁడు. పాండవులలో భీమాదులగు నల్వురకంటె దీనికి ఉదాహరణ మెవరుండఁగలరు? లక్ష్మణుఁడుకూడ యీ విష యములో ననుపమోదాహరణము. వనవాస సమయమున శ్రీరామచంద్రుఁడు పంచవటికిఁ బోయినప్పుడు లక్ష్మణునితో నిట్లనెను:- "సౌమిత్రీ! నీవు నీ కిష్టమున్న చోటు నొకదానిని వెదకి ఒక కుటీరమును నిర్మించుము." ఇదివినఁగానే లక్ష్మణుఁ డత్యంత భయపడెను. ఆతఁడు గడగడ వణఁకెను. ముఖము మ్లానమయ్యెను. ఆతఁడు దుఃఖముతో నిట్లనెను:- "రఘు నందనా! నా కిష్టమనున దెక్కడిది? నేను నా సర్వస్వమును నీచరణకమలములందు సమర్పించితిని. మీ రిట్టి కఠోరవచన మును బలుకుటకు నే నేమి యపరాధమును గావించితిని? "రాఘవా! నేను పరాధీనుఁడను. అనంత కాలమువఱకు నేను మీకధీనుఁడ నైతిని. నాకు స్వేచ్ఛఅనునది లేనేలేదు. మీరాజ్ఞాపించిన చోటఁ గుటీరమును నిర్మించెదను."

శ్లో॥ పరవానస్మి కాకుత్స్థ త్వయి వర్షశతం స్థితే,
స్వయ తు రుచిరే దేశే క్రియతా మితి మా వద॥

— వాల్మీకి. అరణ్య. ౧౫ సర్గ. ౭ శ్లో.

(అర్థము పైనఁ గలదు.)

రాముఁడు సాధారణస్వభావముచేఁ జెప్పెను. లక్ష్మణుఁ డిట్లు పలుకఁగానే రాముఁడు నిరుత్తరుఁ డయ్యెను. ఆతనికిఁ బ్రత్యుత్తర మీయ లేదు. అసలు దీనికి ప్రత్యుత్తరము లేనే లేదు. రాముఁ డా సమయమున వెళ్లి యిట్లనెను:- "ఇది చక్కని స్థానము. ఇచ్చట కుటీరమును నిర్మించుము." ఇట్టి స్థితిలో మతభేద మేలకలుగునో యోచింపుఁడు? ఇదేవిధముగఁ బత్ని పతిచరణములందు తన సర్వస్వమును సమర్పించుచోఁ గలహ మెన్నటికిని రాదు. ద్రౌపది, సీత, సావిత్రి, దమయంతి మొదలగువారు దీని కుదాహరణములు. శిష్యుఁడు తన గురువున కాత్మసమర్పణము చేయునెడల నాతఁడు జనన మరణరూపమగు సంసారబంధమునుండి విడివడి సర్వోత్కృష్ట పదవి కధికారియగును. పరీక్షిన్మహారాజు దీనినే చేసెను. ఆతఁడు తన సర్వస్వమును శ్రీశుకుని పాదపద్మములకు సమర్పించెను. కావుననే ఆతఁడు పుణ్యశ్లోకుఁడుగను, పరమ భాగవతుఁడుగను, ప్రాతఃస్మరణీయుఁడుగను, మునులకుఁగూడ వందనీయుఁడయ్యెను. బీజము తన స్వరూపమును బోఁగొట్టు కొని మట్టిలోఁ గలిసినగాని యంకురించి, పుష్పించి ఫలింపదు.

పరీక్షిన్మహారాజు యథార్థమగు జిజ్ఞాసువు. యథార్థమగు జిజ్ఞాసువునకే నిజమగు గురువు లభించును. ఏదియో విధ్యుక్తధర్మమును బూర్తిచేయుటకని గురువై చెవిలో నేదియో ఊదవలెనని కోరిన వానికట్టి గురువే వ్యావహారిక వృత్తికలవాఁడే దొరకుచుండును. అన్నిటికి భావనముఖ్యము. భగవానుఁడైనను నెవఁడే భావముతో భజించిన వానికట్టి దర్శనమే యొసంగుచుండును. శుకుఁడు సర్వజ్ఞుఁడు. ఆతఁడు

రాజు భావమును గ్రహించి, యున్మత్తావస్థలో నుండియు నుపదేశింప వచ్చెను. ఆతఁడు కనఁబడఁగానే పరీక్షిన్మహారాజు కూడ ఆ రెండు ప్రశ్నల నడిగెను. ఆ ప్రశ్నలివి:— ౧. సమస్త ప్రాణికోటికి సర్వోత్కృష్టమగు కర్తవ్యమేమి? ౨. మృత్యువాసన్నమైనవాఁ డేమి చేయవలెను? శుకుఁడు రాజును, రాజడిగిన ప్రశ్నను అభినందించెను. ఆతఁ డిట్లనెను:— "రాజా! ఈ ప్రశ్నను నీవు లోకహితముకొఱకు అడిగితివి. అనఁగా నీ వెప్పుడు నీసర్వస్వమును శ్రీవాసుదేవుని చరణములందును, గురుదేవుని చరణములందును సమర్పించితివో అప్పుడే నీవు కృతార్థుఁడ వైతివి. నీకు కర్తవ్యకర్మయును లేదు, అడుగవలసిన ప్రశ్నయును లేదు. ఇట్లు కృతకృత్యుఁడైనవాఁడు కూడ జప, తప, మంత్రానుష్ఠాన, ప్రశ్న సంభాషణాది శుభకర్మల నొనర్చునెడల నది తనకొఱకు గాక లోకకల్యాణము కొఱకగును. ఇప్పుడు నీవడిగిన ప్రశ్న అడుగవలసిన, వినవలసిన, విచారణ చేయవలసిన ప్రశ్నలన్నిటిలో సర్వశ్రేష్ఠమైనది. ఆత్మజ్ఞానులుకూడ దీనినిఁ బ్రశంసించెదరు"

ఇట్లని శ్రీశుకమహర్షి మొట్టమొదటి ప్రశ్నయగు "ప్రాణులకు సర్వకాలములయందు సర్వోత్కృష్ట కర్తవ్యమేమి?" యను ప్రశ్నకు సమాధాన మొసంగెను.

శ్రీశుకుఁ డిట్లనియె:— "రాజా! విషయ వాసనలను విడిచి పరతత్త్వ జిజ్ఞాసువులైనవారు వినవలసినవిషయ మొక్కటియే కలదు. విషయాసక్తులై మాయాజాలములోఁ జిక్కుకొనిన గృహస్థులు వినుటకుఁ జాల విషయములు గలవు. వాటికి లెక్కయే లేదు. పుట్టినది మొదలు వారు శరీర సుఖ

మునే కోరుచుందురు. తల్లిదండ్రులు వారిని గొట్టుచుందురు. వారు హితవచనములు పలుకుచుండిన, వారు వాటిని వినక ఆటపాటల విషయము విననోరుచుందురు. వారి చేష్ట లిట్లుం డును:- 'నేనివేళ వానితోఁ బోరాడెదను; ఆటలో జయింతును; తోడివారినిగూడి దూరముగాఁ దోటలలోనికి ఆడఁబోవుదును; తోటలోని పండిన పండ్లను బాగుగాఁ దిందును; చింతకాయలు కోసి తెచ్చి పచ్చడి చేయించవలెను; గోధుమ, సెనగపిండి కలిపిన రొట్టెలపై మీగడ వేసికొని లొట్టలు వేసికొని తినవలెను; అమ్మ చూడకయే పెరుగుమీఁద మీఁగడతీసి పూసి, పైనఁ గొంచె ముప్పుపొడి వేసికొని రుచులూరఁ దిందును; కాని బడికిమాత్రము పోఁగూడదు; ఒకవేళ మానాయన బడికేలపో లేదని యడిగినఁ దలనొప్పియని చెప్పుదును; పంతులెప్పుడు కొట్టుచుండును, వీఁడు చచ్చిన బాగుండు ననుకొనును; ఇఁక వచ్చు నుపాధ్యా యుఁడు కొట్టనివాఁడుగ వచ్చిన బాగుండును.' అని యీ విధముగ ఆటపాటలం దాసక్తిగల పలుకులు బాల్యకాలమున విననోరుచుందురు.

కొంచెము పెద్దవారు కాఁగానే యింతలోఁ దల్లిదండ్రులు పెండ్లిముచ్చట్లు చెప్పుకొనుచుందురు. ఆ మాటలు చెవిని సోకఁగానే హృదయ ముప్పొంగుచుండును. మాటిమాటికి కావార్తలే విన బుద్ధిపుట్టుచుండును. పెండ్లికూఁతురు నల్లనిదా, ఎఱ్ఱనిదా? యని విచారించుచుండును. ఇఁక వానితో జగడ మాడునది వచ్చెనా యింక నంతయుఁ బేడయు బెల్లమే. వచ్చిన పిల్ల మంచి చక్కనిది, లజ్జావతి, మనోనుకూలమై సమస్తకార్యములను జక్కబెట్టునదైన జీవితము సుఖమయ

మగును. ఆ యౌవనకాలమున సర్వదా ఆ పిల్లను గూర్చిన వివిధవిషయములను విన గోరిక కలుగుచుండును.

పెండ్లాము కాపురమునకు రాఁగానే ఇఁక గృహచింత, ధన మెట్లు లభించును? అందఱికంటె నెట్లు భాగ్యవంతుఁడ నగుదును? అను చింత పట్టుకొనును. తనకు ధనము వచ్చిన సంగతియుఁ, దనకు వృత్తి లభించినసంగతియుఁ, దనకు భూమి లభించిన విషయము, వ్యాపారములో లాభమువచ్చిన వృత్తాంతమున్ను, నౌకరి ఖాయమైనదనియు — ఇట్టి విషయములు వినుటకు చెవులు కోఱుకుకొనుచుండును. ఇంతలో భార్యాభర్తలకుఁ బుత్రాపేక్ష కలుగును. పుత్రుఁడు కలుగుటకై జ్యోతిష్కునకు జన్మపత్రికను జూపించును. మంత్రజ్ఞులచే భూతప్రేత పిశాచములను బూజింపఁజేయును. రక్షరేకులు వేయించుకొనును. సంతానమునకై మందులు సేవించును. ఎట్లో పుత్రుడు పుట్టును. పుత్రజననవార్త వినుట, ధనైశ్వర్యప్రాప్తి విషయములనే విన బుద్ధి కలుగును.

మగపిల్లలు పుట్టినఁ జదివింపవలెనను జింతయు, ఆడ పిల్లలు కలిగినఁ బెండ్లి పేరంటముల చింత కలుగుచుండును. పిల్లకు పెండ్లియీడు రాఁగానే యెక్కడ మంచిపిల్లవాఁడున్నాఁడని తెలిసిన నక్కడకు పరుగెత్తుకొని పోవలసినదే. ఒక సంబంధము బాగుండలేదనిన, నింకొకటి మంచిదనును. ఆ సమయమున వధూవరుల యీడుజోడులు మొదలగునవి యెన్నుటలోనే కాలము గడిచిపోవుచుండును. ఆ వార్తలలోనే ఆనందము కల్గుచుండును. మగపిల్లలయొక్కయు, నాడపిల్లలయొక్కయు పెండ్లిండ్లు కాఁగానే వారి భరణపోషణ చింత

కలుగును. 'ఇవ్వేళ యింటిలో నా వస్తువు లేదు ఈ వస్తువు లేదనియు; బియ్యము దొరకుట లేదు, బండి విఱిగిపోయినది, ఎద్దు ముసలిదైనది; గుఱ్ఱము వీఁపుమీఁద గాయము పడినది; పెద్దదూడ పాఱిపోయినది; పొలములో మిడుతలదండు పడినది; బావిలో నీరు లేదు; అంట్లుతోముటకు పనిచేయు దాసి రాలేదు; జీతగాఁడు నౌకరి వదలిపెట్టి పోయినాఁడు; మంచినౌకరు దొరకనే లేదు. లోకమంతయు స్వార్థపరమైనది. ధర్మకర్మములు లుప్తమైనవి. ఫలానివాఁడు నాకీయవలసిన బాకి ఈయనే యీయఁడు. ఈ పెద్దమనుష్యుఁడు యమదూత వంశములోని వానివలె నున్నాఁడు. ఎప్పుడు చూచినను జిఱచిరలాడు చుండును. వెళ్లు, నావద్ద రూపాయలు లేవని చెప్పుము. అవసరమైన దావా చేసుకొనుమనును. ఈ మిత్రుఁడెట్టి వాఁడో చూడుఁడు? సమయమునకు మోసము చేసినాఁడు. మూఁడు రోజులనుండి చిన్నపిల్ల తిండి తిననే లేదు. ఈముసలి ముండాకొడు కెప్పుడును ఖస్ ఖస్ మని దగ్గుచుండును. చావనైనఁ జావఁడు. రోజున కిన్ని మందు లెక్కడనుండి తెచ్చి చచ్చేది? ఇంతటి గొప్ప యింటివాఁడు, పలుకరింపనైనఁ బలుకరింపఁడు. ఎవరైన దగ్గఱకుఁ బోయెనా ముఖము త్రిప్పుకొనును. సహానుభూతి యను మాటయే వానికి లేదు.' అని ఇట్లనుకొను చుండును.

భార్య యిట్లనును:- 'పిల్లకు సారె పెట్టవలెను అది ఒక యింటిదైనది. ప్రతిదినము సారెలు, చీరెలు, అన్నములు కూరలు పెట్టవలసి యున్నది. డబ్బు ఎక్కడ పుట్టుచున్నదో తెలియకున్నది. ఇవ్వేళ వారికి చాపులు

పెట్టవలెను. అచ్చటికి చీరెలు పంపవలెను. నామాట విననే వినదు. "దానము విత్తము ననుసరించి చేయవలెను." ఇంటిలో నెలుకలు కుంది తినిన నిష్టమేకాని దానధర్మములు తోఁచనే తోఁచవు. ఈపండితులు పురోహితులుకూడ మాయాజాలురు. నేఁడు వ్యతీపాతము; ఇవ్వేళ సంక్రాంతి; నేఁడు సోమవతి. అని యిట్లు మూఁడువందల అఱువది దినములు ఏదో పర్వములు వ్రతములే. ఎంతవఱకని దానధర్మములు చేయుట? ఎవఁడైనఁ జచ్చుఁగాక బ్రదుకుఁగాక ఇవన్నియుఁ గావలసినవే. పిల్లలకు పాలులేవు. వారికి క్షీరాన్నములు చేయవలెను. అనిన నాస్తికులందురు గాని ఈకథకులు, పౌరాణికులు తలతోఁక లేకుండ మాట్లాడుచుందురు. ఇట్టి కథలు నాకిష్టముండవు. అక్కడ నృత్యగానము లెట్లుజరిగినవి! ఉపన్యాసకుఁ డెట్టి ఉపన్యాసము నిచ్చినాఁడు! నవ్వి నవ్వి పొట్ట పగిలిపోయినది.'

కాఁబట్టి రాజా! ఈ సంసార లేచక్రములో నెల్లప్పుడును బడిపోవుచుందురు. నాకొక్కవిషయమును జెప్పుఁడు, వీరందఱు రోజుకు లక్షలు, కోట్లకొలఁది మాటలు మాట్లాడుచుందురు, వినుచుందురు. ఆలోచించుచుందురు. వీరికి రాత్రి సమయము విషయోపభోగము లందును; నిద్రయందును గడుచుచుండును. పగలంతయు నది తెమ్ము, ఇది తెమ్ము. దానినిమ్ము, దీనిని దీసికొనుము. ఇవ్వేళ ఇన్నిరూపాయలు వచ్చినవి, ఇన్నిఖర్చైనవి. నేఁడు పిల్లవాని వివాహము, రేపు పిల్లపెండ్లి. ఎల్లుండి మనుమని జాతకర్మ, ఎల్లుండి నామకరణము. ఇంకెవరిదో చూడాకర్మ, అని యిట్టి విషయవ్యాపార

ములలోనే వీరికి కాలము గడుచుచుండును. కాని ఈ మూర్ఖులకు ప్రతిరోజును జనులు చచ్చుచుందురనియుఁ, దమయింటిలో నిల్లిందఱో పుట్టి చచ్చిరనియు నొకానొక దినమునఁ దాము కూడ చావఁగలరనియు వారికి తెలియదు. ఏ దారాపుత్రాదులందు తమకింతటి మమకారము కలదో అట్టివారిని ఒకానొక దినమున వదలివేసి తాము వెళ్లవలసియుండు ననియు, లేక తమముందే వీరు వెళ్లిపోవలసియుండుననియు వారికిఁ దెలియదు. నానాఉపాయములచే సంపాదించిన ధన మొక్క గవ్వైన వెంటరాదు. ఈ ధన మెవరి దగ్గఱనుండి వచ్చినదో వారిదగ్గఱ నుండకపోఁగా నిఁక మనదగ్గ తేల యుండును? ఏ దేహము నింత మమకారముతోఁ బెంచితిమో, దేనిని బలియఁజేయుట కెన్ని యో పాపము లొనర్చితిమో చివరకది యిచ్చటనే పడిపోవును; లేదా బూడిదై పోవును; లేక పురుగులు పడును; లేదా పశు పక్ష్యాదులు తినఁగాఁ జివరకు మలముగా మారిపోవును. కావున రాజా! అభయపదమును గోరువాఁడును, సాంసారిక భయము లన్నిటినుండి నిర్భయుఁడు కాఁగోరిన వాఁడును అన్నిటిని వదలి సర్వదా, సర్వత్ర సర్వేశ్వరుఁడగు శ్యామసుందర దివ్యనామగుణములను శ్రవణ కీర్తన స్మరణములు కావింపవలయును.

విశ్వమందు సమస్తమనీషులును, జ్ఞానులును, ధ్యానులును, విరక్తులును, శాస్త్రకారులును మనుష్యజీవనమున కంత్యకాలమున భగవత్స్మరణమే పరమపురుషార్థమని నొక్కి వక్కాణించియున్నారు. స్వధర్మాచరణము కావించినను జివరకు భగవత్స్మృతి లేకపోయెనా అదియంతయు

దంభమే కాఁగలదు. యోగసాధనముచే నంత్యకాలమున యోగేశ్వరుని స్మరింపజాలక పోయెనా, ఆయోగము కపట యోగమే కాఁగలదు. సాంఖ్యశాస్త్రమును నిరంతరము విచారించి నప్పటికిని చివరకు బ్రహ్మ సాక్షాత్కారము కాక పోయెనా, అదియొక వ్యసనము కాఁగలదు. కావున గోవింద గుణగానమున రమించుటయే మానవమాత్రుని ముఖ్య కర్తవ్యము.''

అంత రాజిట్లుప్రశ్నించెను:-''ప్రభూ! త్రిగుణాతీతులై, విధినిషేధాదిమర్యాదలు లేని జ్ఞానులుకూడ శ్రవణము, భగవన్నామ కీర్తనాదులు చేయవలసిన ఆవశ్యకతకలదా ?''

అంత శుకదేవుఁ డిట్లనెను:- ''త్రిగుణాతీతులగు వారును, కర్తవ్యాకర్తవ్య విధినిషేధాదులు లేనివారును ఇట్టివి చేయవలయునని యెట్లు చెప్పఁగలము ? కాని, సాధారణముగ నిట్టి జ్ఞానులు, విరక్తులు, స్థితప్రజ్ఞులు నగువారు హరి గుణ గానమును, కృష్ణకథా కీర్తనమును నిరంతరము చేయుచుందురు. కర్తవ్యబుద్ధిచేఁ గాదు. వారు త్రిగుణాతీతులైనను స్వభావవశమున వానిలో నిమగ్నులగునంతటి మాధుర్యము గల్గునట్టివి భగవంతుని గుణములు. వాటిని వదలిన నేకఁ జేయఁగలిగిన దేమున్నది ?

కం. ధీరులు నిరపేక్షులు నా
త్మారాములునైన మునులు హరిభజనము ని
ష్కారణము సేయుచుందురు
నారాయణుఁ డట్టివాఁడు నవ్యచరిత్రా.

— శ్రీమదాంధ్రభాగవతము.

ఏదియును జేయక శరీర మొక్క నిమిషమైన నిలువఁ జాలదు. కావున నేనిప్పుడు నీకు శ్రీమద్భాగవత కథను వినిపించెదను.''

అంతఁ బరీక్షిన్మహారా జిట్లనెను:- ''స్వామీ! మీరు వినిపింతుననిన శ్రీమద్భాగవత సంహిత, అష్టాదశపురాణముల వంటి యొక పురాణమా లేక వీటికంటె విశేషత యేమైనఁ గలదా? మీ రీ సాత్వత సంహిత నెప్పుడు వింటిరి? ఎక్కడ వింటిరి? ఎవనివలన వింటిరి?''

పరీక్షిన్మహారాజు ప్రశ్నను విని శ్రీశుకుఁ డిట్లు ప్రత్యుత్తర మొసంగెను:- ''రాజా! ఈ భాగవతశాస్త్రము కేవలము పురాణమే కాదు. వేదములవలె నిది మాననీయమైనదియు, నాదరణీయమైనదియునై యున్నది. ద్వాపరాంతమున గంధమాదన పర్వతముమీఁద నేను నాతండ్రియగు వేదవ్యాసుని ఆశ్రమమున వారిద్వారానే సర్వశ్రేష్ఠమగు నీసంహితను చాల పరిశ్రమచేసి చదివితిని.''

ఇది విని పరీక్షిన్మహారాజు చేతులు జోడించుకొని వినయభావముతో నిట్లడిగెను:- ''ప్రభూ! మీరు పుట్టుకతోడనే త్యాగులు, విరాగులనియు, నుపనయన సంస్కారము జరుపఁబడకమునుపే, పుట్టఁగానే అరణ్యములకుఁబోయి యుంటిరనియు, మీ రెల్లప్పుడు నిర్గుణపరబ్రహ్మనిష్ఠయందే యుందురనియు వినియుంటిమి. అట్టి మీరింత గొప్ప భక్తిశాస్త్ర గ్రంథమును జదువవలసిన యవసర మేలకలిగెను? మీ రే విధివాక్య ప్రేరితులై దీనిని జదువుటయందు ప్రవృత్తులైరైతిరి? దయయుంచి నా యీ శంకకు సమాధాన మీయవలయును.''

ఇది విని శుకమహర్షి నవ్వి యిట్లనెను:- "రాజా! నేను విధినిషేధముల కతీతుఁడను. నేనే విధివాక్యమునకు నధీనుఁడనై దీనిని జదువలేదు. నేను నిర్గుణబ్రహ్మలో విలీనుఁడనై యుందుననుటయును సత్యమే. నేనును వివశుఁడనై భగవల్లీలలయం దాకర్షింపఁబడుటకు వానిలో నంతటి మాధుర్యము కలదు. మా తండ్రియగు వ్యాసమహర్షి యొక్క శిష్యుల ముఖతః భగవంతుని యనుపమ సౌందర్య, మాధుర్యమును విని, యాతని యహైతుక మహిమను శ్రవణము కావించి, నా మనస్సు స్వతః ఈ లీలలు వినుటకును, బఠించుటకు నాకర్షింపఁబడి, చదువకుండలేకపోయితిని. చదివి నేనానందసాగరమున మగ్నుఁడనై అటునిటు దిరుగుచుందును. నేఁ డవసరమును గ్రహించి స్వతః నీ సమీపమునకు వచ్చియుంటిని. ఆ భాగవత శాస్త్రమునే నేఁడు నీకు వినిపించెదను. ఏలననఁగా నీవే నాకు ఉత్తమాధికారివిగాఁ గనఁబడితివి. నీవు పరమపురుషార్థ దీక్షను గైకొనఁగోరుచుంటివి. నీలో సామర్థ్యమున్నది. శ్రవణము చేయుటకు ఉత్కటాభిలాషకూడ కలదు. ఎవరీకథను శ్రద్ధతో వినెదరో, విని భక్తిపూర్వకముగ దీనిని మననము చేయుదురో, వాని కతి శీఘ్రకాలముననే వాసుదేవ భగవానుని చరణారవిందములందు అహైతుక, అనన్యప్రేమ భక్తి కలుగుననియు, వాని మతి మదనమోహనుని మాధురిలో మునుఁగఁగలదనియు నేను దృఢముగాఁ బ్రతిజ్ఞాపూర్వకముగఁ జెప్పఁగలను.

ఎవరీ యిహలోక పరలోకభోగములందు వైరాగ్యము చెందియుండిరో, అభయపదమును గోరు యోగులుకూడ

భగవన్నామ సంకీర్తనము చేయవలయునని నేను అనుభవ పూర్వకముగ దృఢముగఁ జెప్పఁగలను. నిరంతరము భగవత్కథాశ్రవణము సేయుటయు, సదా మనో వాక్కులతో భగవన్నామ కీర్తనము గావించుటయు, ఈ రెంటికిని మించిన శ్రేష్ఠకార్యము, ఉత్తమోత్తమ సాధనము లేదు. రాజా! ఇదియే పరమ పురుషార్థము. ఇదియే అంతిమ సాధ్యము. ఇదియే చరమ స్థితి. తనమనస్సును గథాకీర్తనములందు లగ్నము కావించినవాఁడు ధన్యుఁడైనట్లే; కృతార్థుఁడైనట్లే; వానికిఁ గర్తవ్య శేషమింక లేదు. ఇదియే సర్వమానవులకు సర్వదా సర్వోత్కృష్ట కర్తవ్యము.''

సూతుఁడు శౌనకాదిమునులతో నిట్లనెను;- ఋషులారా! ఈవిధముగ నాగురుదేవుఁడు పరీక్షిన్మహారాజుతో దృఢముగాఁ జెప్పి యూరకుండెను. రాజత్యంత విస్మయముతో నాతని శ్రీముఖమును జూచుచుండెను. ఇప్పుడాతని ప్రశ్నలో రెండవభాగమగు 'మృత్యువత్యంత సన్నికటమైనప్పుడు అట్టివానికిఁ గర్తవ్యమేమి' యనుప్రశ్నకు సమాధానమును వినవలెనను గుతూహలము కలిగెను.

ఛప్పయ.

హై ప్రపంచ బహు విషయ భోగ మహఁ ఫఁసే నరానకూఁ।
హరి లీలా తేఁ సుఖద ఔర అవలంబ నహిన కూఁ॥
ఆశ్రిత అతి భయో రూప హరి లీలా సుని కేఁ।
భూల్యో నిర్గున బ్రహ్మ సగున కే గునకూఁ గుని కేఁ॥
భవ్య భాగవత భూపవర! తుమహిఁ సునావహుఁ సరస అతి।
సునత శ్యామ పదకమల మహఁ, హోహి తురంత అనన్యమతి॥

అర్థము.

ప్రపంచము బహువిధములగు విషయభోగములతోఁ గూడినది. అవి నరుని మోహపెట్టి ముంచివేయును. హరి లీలలు సుఖకరములు. మనస్సునకు వేఱొక యవలంబనము లేదు. హరిలీలలను వినఁగానే నామనస్సు మిక్కిలి ఆకర్షింపఁ బడినది. సగుణబ్రహ్మ గుణగణములను వినఁగానే నిర్గుణ మును మఱచితిని.

ఓరాజా! నీకు మిక్కిలి సరసముగ భవ్యభాగవత మును వినిపించెదను. శ్యామసుందర చరణారవింద మహిమను విని నీవనన్యమనస్కుఁడవు వెంటనే కాఁగలవు.



సమయసన్న్యాసతకు ఖట్వాంగరాజర్షి దృష్టాంతము

౧౭

శ్లో॥ ఖట్వాంగో నామ రాజర్షి ర్జ్ఞాత్వేయత్తా మిహాయుషః।
ముహూర్తా త్సర్వ ముత్సృజ్య గతవానభయం హరిమ్॥
తవాప్యేతర్హి కౌరవ్య సప్తాహం జీవితావధిః।
ఉపకల్పయ తత్సర్వం తావద్యత్సామ్పరాయికమ్॥

— శ్రీభాగ. ౨ స్కం. ౧ అ. ౧౩, ౧౪ శ్లో.

" కం. గోవింద నామకీర్తనఁ
గావించి భయంబు దక్కి ఖట్వాంగ ధరి
త్రీవిభుఁడు సూర గొనియెను
గైవల్యముఁ దొల్లి రెండు గడియలలోనన్.

వ. వినుము. నీకు నేఁడుదినంబులకుంగాని జీవితాంతంబు గాదు. తావత్కాలంబునకుం బారలౌకిక సాధనభూతంబగు పరమ కల్యాణంబు సంపాదింపవచ్చు.'' —శ్రీమదాంధ్రభాగవతము

ఛప్పయ.

అల్పకాల కీ కభూ ఆప చింతా నహీం కరిహైం।
సాత దివస తో బహూత కథా సుని ఛిన మహం తరిహైం॥
ఏక ముహూర్తహి మాంహి తరే ఖట్వాంగ విరాగీ।
శేష ఆయు సప్తాహ ఆప తో సరబసు త్యాగీ॥
అంతకాల కూం నికట లఖి, గేహ దేహ మమతా తజహిం।
తే ధ్రువ పావహిం పరమ పద, జే సబ తజి ప్రభుపద భజహిం॥

అర్థము.

పరీక్షిన్నరేంద్రా! అల్పకాలమే వ్యవధి కలదని నీవు చింతింపవలసిన పనిలేదు. ఈ యేడుదినములలో ననేకములగు కథలను విని భవసాగరమును దాఁటఁగలవు. ఒక్క ముహూర్తములో వైరాగ్యముచే భగవంతుని భజించి ఖట్వాంగుఁడు తరించెను. నీ కేడుదినము లాయువు కలదుగదా! నీవు సర్వస్వమును త్యజించి, అంత్యకాలము సమీపించినదని తెలిసికొని దేహ గేహములందు మమత్వమును వీడి, ప్రభువును భజించి ధ్రువమగు పరమపదమును బొందఁగలవు.



చెప్పిన విషయములను అందఱు వినుచునేయుందురు; కాని వాటిపై విశ్వాసము కలుగుటచేతనే అవి సిద్ధింపఁగలవు.

మంత్రమందును, అనుష్ఠానమందును, ఔషధమందును, శుభ కర్మలందును భావనయే ప్రధానముగ నెన్నఁబడుచున్నది. తన సాధనయందు పూర్ణవిశ్వాసము కలవాఁడే యితరులకుఁ గల్యాణము కావింపఁగలఁడు. తాను తన సాధనయందు విశ్వాసముంచక, దాని నాచరింపక, యితరులకు దానిని జేయ వలసినదని చెప్పువాని యుపదేశములవలన నేమియుఁ బ్రయోజన ముండఁజాలదు. అది అరణ్యరోదనమువలె, యంత్రములోఁ బాడిన పాటవలె ప్రభావహీనమై పోవును. శుకున కాతని సాధనముపై విశ్వాసము కలదు. ఈ భాగవత శాస్త్రమును వినువానికిఁ దప్పక ముక్తి కలుగునని ఆతనికి దృఢవిశ్వాసము కలదు. కావున నాతఁడు పరీక్షిన్మహారాజు తగిన యధికారి యని తెలిసికొని స్వయముగనే తాను వినిపించుటకుఁ బూనుకొని ప్రస్తావించెను. పరీక్షిన్మహారా జిట్లనుకొనెను:-

"ఈతఁడేదో కథను జెప్పుచుండ నేనా కథలో మునిఁగి యుంటినా, ఇంకేవిధమగు నుచ్చ పరమార్థసాధనమును జేయ లేక పోవుదును. అట్టియెడ నాకు ముక్తి కలుగుట సందేహామే కాఁగలదు. వ్యవధియూ చాల తక్కువగా నున్నది. ఈతఁడు నన్ను భాగవతము వినుమనుచున్నాఁడు" అని యిట్లు యోచించు కొని యిట్లనెను:- "ప్రభూ! కాలవ్యవధి చాల తక్కువగా నున్న సంగతిని గాంచి నాకు సర్వోత్తమమగు నుపదేశము నొసంగుఁడు. ఇంతకు ఉన్న గడువు ఏఁడుదినములు. ఏడు దినములలో నేజీవియైన మృత్యువును బొందవచ్చును. కాని నాకు యథార్థముగ సరిగా నేఁడు దినములు మాత్రమే ఆయుస్సు కలదు."

ఈ వాక్యములను విని శుకుఁడు నవ్వి యిట్లనెను:- ''రాజా! ప్రపంచములో విషయాసక్తులగువారు చిరకాలము జీవించుచుందురు. వారు బ్రదికినఁ బ్రయోజన మేమికలదు? రోజులు ఏడ్పులు పెడబొబ్బలతో గడచిపోయెను. ఎంతయో శుద్ధాన్నజలములను మలమూత్రములుగ నొనర్చినాఁడు. కుక్క, పందివలె సంతానము నెంతయోకని, వారినిఁ బోషింపను లేకున్నాఁడు. దినమంతయు సత్యాసత్యములను బలుకుచు లోకులను మోసగించి, పొట్టపోసికొనుచుండును. రాత్రులందు దుప్పటి ముసుఁగు పెట్టుకొని పరుండును. పడుచువాఁడయ్యెను, ముసలితనము వచ్చెను, చచ్చిపోయెను. చెట్టయినను చిరకాలము బ్రదుకును. కాకిని ఎవఁడైనఁ జంపువఱకు చావనే చావదని విందుము. లేచినది మొదలుకొని దానికి క్రుళ్లు మీఁదనే దృష్టి. ఒంటి కంటితో నంతయుఁ జూడఁగలదు. ఎవని జీవితమునకు సాధన భజనము లేదో, కథాకీర్తనాదులు లేవో, రాత్రిం బవళ్లెవఁడు ఉదరసేవ, విషయభజనము చేయుచుండునో, అట్టివాఁడు పదిసంవత్సరములు బ్రదికినను, నూఱు సంవత్సరములు బ్రదికినను ఆహార నిద్రా భయ మైథునాదులందే వారికి కాలము గడిచిపోవును. కాని మానుషదేహమును ధరించిన వానికి యథార్థమగు కర్తవ్యమేమో తెలిసికొని, విషయభోగములు అనిత్యములు, నాశవంతములు, క్షణభంగురములనియు, సంసారమున ముంచునవి యనియుఁ దెలిసికొని, వాటిని బరిత్యజించి శ్రీహరి చరణారవిందములందు చిత్తమును లగ్నముకావించినవాని జీవిత మొక్కముహూర్తమైనను జాలును. ఆ కొలఁది కాలములోనే వారు తమ

కల్యాణమును గావించుకొనఁగల్గుదురు. ఈవిషయమునుగూర్చి మీకు నేనత్యంత సుందరమగు నుపాఖ్యానమును వినిపించెదను. మీరు దీనిని సావధానులరై వినుఁడు.

సూర్యవంశమున ఖట్వాంగుఁడను ప్రతాపవంతుఁడగు రాజర్షి యుండెను. ఆతఁడు గొప్ప శూరుఁడును, వీరుఁడును, దాతయు, యశస్వియు, ధర్మపరాయణుఁ డగు నవనీపతి. ఆ సమయమున నాతనితో సమానుఁడగు ధనుర్ధరుఁడును, బలియు నా సమయమున నెవ్వఁడును లేకుండెను. ఒక సమయమున దైత్యదానవులు దేవతలపై దండెత్తిరి. దేవతలపక్షము నిర్బలమయ్యెను. దైత్యపక్షము ప్రబలమయ్యెను. అప్పుడు దేవతలు చాల చింతఁజెంది మర్త్యలోకమునకు వచ్చి, తమ పక్షమున దైత్యులతో యుద్ధము చేయవలసినదని ఖట్వాంగ మహారాజును ప్రార్థించిరి. రాజెల్లప్పుడు యుద్ధమునందుత్సాహము చెందియుండెను. ఆతఁడు వెంటనే ధనుర్బాణములను ధరించి, దివ్యరథారూఢుఁడై దేవతలతోఁగూడి సమరస్థలమునకుఁ బోయెను. అచ్చటికిపోయి దైత్యుల గుండె లదరునట్లు ఘనఘోరయుద్ధమును గావించెను. ఖట్వాంగుని బాణప్రహారములచే దైత్యదానవులెల్లరు వ్యథితులై రణరంగమును వీడి దశదిశలకుఁ బారిపోయిరి. యుద్ధమునుమాని పారిపోవు శత్రువులను వెంటాడుట ధర్మవిరుద్ధమని గ్రహించి రాజు వారి నుపేక్షించెను. దేవతలకు విజయము లభించెను. అంత దేవతలందఱును, దేవేంద్రుఁడును ఖట్వాంగమహర్షిపైఁ బ్రసన్నులై ఆతనిని బ్రశంసించుచు నిట్లనిరి:- "రాజా! నీకు సాటియగు శూరవరుఁ డీలోకమున లేఁడు. నీవు మమ్ములనీ ఘోరసంక

టమునుండి రక్షించితివి. మేము నీయెడల నత్యంత ప్రసన్నుల మైతిమి. కావున నీవు మమ్ములను నీ యిష్టమువచ్చిన వరమును గోరుము.''

ఖట్వాంగమహారా జిట్లనెను:- ''దేవతలారా! మీరందఱు దేవలోకములో నివసించుచు దివ్యభోగము లనుభవించు పరమ పుణ్యాత్ములకు. యజ్ఞయాగాది సమస్త శుభకర్మలు మీ ప్రసన్నతకొఱకే చేయఁబడుచుండును. అట్టి మీరు నా యెడల ప్రసన్నులరైతిరి. ఇంతకంటె నాకుఁ గావలసిన వరమేమున్నది? మీయందఱు ప్రసన్నులైన నా కదియే చాలును.''

అంత దేవతలు బలవంతము చేయుచు నిట్లనిరి:- ''కాదు మహారాజా! ఏదైనఁ గోరితీరవలయును. మేమునీకుఁ బ్రత్యుపకారము అవశ్యము చేయదలచినాము.''

దేవతలింతగా బలవంతపెట్టుటను గాంచి మహారాజు చాలసేపు ఆలోచించి వారితో నిట్లనెను:- ''దేవతలారా! దేవేంద్రా! నా యాయువింకెంతకాలము కలదో ముందుగాఁ దెలిసికొనఁగోరుచున్నాను. నాయాయుశ్శేషమును దెలిసికొనియే నేను మిమ్ముల నేదైన నడుగఁబూనుకొన్నాను.''

ఇది విని పురందరుఁ డిట్లనియె:-''రాజా! నీయాయువు సమాప్తమైనది. ఇంకొక ముహూర్తకాలమే నీకింక ఆయువు కలదు.''

ఇది వినఁగానే రాజర్షియగు ఖట్వాంగుఁడు సావధానుఁడయ్యెను. అతఁ డిట్లనెను:- ''దేవతలారా! నేనిప్పు డడుగ

వలసిన దేదియును లేదు. నేను ఇహపరలోకములలోని భోగముల నన్నిటిని దుచ్ఛముగఁ దలపోయుచున్నాను. నే నిప్పుడు విషయములలో దిగఁబడను. ఇంద్రియ సుఖములను యాచింపను. మరల తిరిగి రానట్టిదియు, దుఃఖాభావము కలిగినట్టియు నగు భగవంతుని పరమధామమును బొందఁ గోరుచున్నాను.'' ఇట్లని మహారాజు భగవద్ధ్యానమందు నిమగ్నుఁడై, ఒక్క ముహూర్తములోనే సమస్త విషయ భోగాభిలాషను మానసికముగాఁ ద్యజంచి శ్రీహరియొక్క నిర్భయపదమును బొందెను. కావున రాజా! నీకింక నేఁడు దినము లవధి కలదు. ఈ యేఁడు దినములలో నీవు ఉద్ధరింపఁ బడు నుపాయమును జూచుకొనుము. ఈలోగానే పరమపద ప్రాప్తికి అధికారివి కమ్ము.''

శుకుఁడు పలికిన ఇట్టి సాంత్వనాపూర్ణమగు వాక్కు లను విని పరీక్షిన్మహారా జిట్లడిగెను:- ''బ్రాహ్మణోత్తమా! మీరు సంక్షేపముగ సర్వసాధారణులకు సర్వకాల సర్వా వస్థలయందును భగవన్నామ గుణకీర్తనము చేయవలసినదని యుపదేశించితిరి. అత్యంత సమీపములో మృత్యువాసన్న మైనపుడు, అట్టివాఁడేమి చేయవలయునో వినఁగోరుచున్నాను. వాఁడు చేయవలసిన దానిని విస్తారపూర్వకముగ వర్ణింపుఁడు.''

పరీక్షిన్మహారాజు అడిగిన ప్రశ్నను విని శ్రీశుకమహర్షి యిట్లు పలికెను:- ''రాజా! తనకు మృత్యు వాసన్నమైనదని తెలిసికొనినవాఁడు, మునుముందుగా వాఁడు వాని శరీర మోహమును, శరీరమునకు సంబంధించిన దారా ధన కనక వస్తువాహన క్షేత్రాదు లన్నిటియందు మోహమును ద్యజింప

వలయును. వైరాగ్యమను ఖడ్గముతో దృఢమగు మోహ జాలమును ముక్కలు ముక్కలుగా గోయవలయును. అన్నిటి మోహమును వీడి, సంబంధుల మమకారమును బోనడచి యింటినుండి బయలుదేఱివచ్చి, ఏదైనం బుణ్యతీర్థమందుగాని, గంగాది పుణ్యనదీ తీరములందుఁగాని ఆసనము వేసికొని కూర్చుండ వలయును ''

ఇది విని పరీక్షిన్మహారా జిట్లనెను:- ''బ్రాహ్మ ణోత్తమా! ఇంటిలోనే ఉండి భగవంతునియందు చిత్తమును లగ్నము చేసిన నేమి హాని ?''

శుకుఁ డిట్లనెను:- ''హాని యేమియును లేదు. భగవ ద్ధ్యాన మెక్కడ చేసినను శ్రేయస్కరమే. కాని యెల్లప్పుడును గన్నులయెదుట సంబంధులును, బరివారమును ఉండుటచే స్వాభావానుసారముగ మోహము కలుగుచునే యుండును. ఒకవేళ మరణసమయమునఁ బొరపాటునచేనైనఁ బరివారము నందు చిత్తము లగ్నమయ్యెనా, మరల వారిలోనికి వచ్చి పుట్టవలసినదే. ''అంతే యా మతిః సా గతిః'' అంత్య కాలమున మతియెంతయో గతియు నంతే. ఈ పరివారమును వివశతాపూర్వకముగా నెప్పటికైన వదలవలసియుండ, స్వేచ్ఛతో మొట్టమొదటనే, మృత్యువాసన్నము కాక పూర్వమే, వీరి నేల పరిత్యజింపఁ గూడదు? అట్లు పరిత్య జించుటయే యుత్తమమగు కార్యము. పుణ్యక్షేత్రములలో స్వాభావముచేతనే శుభసంస్కారములుండును. అనంతకాలము నుండియు నసంఖ్యాకులగువారు వాటియెడల విశుద్ధభావనకలిగి యుండుటచేతను, అచ్చటి వాయుమండలము సత్సంస్కారము

లచే విశుద్ధమగును. గొప్పగొప్ప వారందఱు అంత్యకాలమునఁ బ్రయాగాది పుణ్యక్షేత్రములను, గంగా మొదలగు పుణ్య పావన స్రవంతుల నాశ్రయించిరి. చూడుము, నీవుకూడ నీ సమస్త రాజ్యవైభవమును బరిత్యజించి అంత్యకాలమునకు గంగాతీరమునఁ గూర్చుంటివి. నీకెవరు నిట్లు చేయుమని చెప్ప లేదుగదా! నీపూర్వు లెట్లు చేసిరో నీవును వారి ననుసరించితివి.

మంచిది, గృహమునువీడి పుణ్యతీర్థమునకు రాఁగానే అచ్చట విధ్యుక్తముగ స్నానము కావించి, శాస్త్రములలోఁ జెప్పఁబడినట్లు కుశాసనమునుబఱచి, దానిపై కృష్ణమృగచర్మ మును, దానిపై వస్త్రమునుబఱచవలయును. మృగచర్మముపై వస్త్రమును పఱచనంతవఱకది కూర్చుండ యోగ్యమైనది కాదు. ఈవిధముగ నాసనమునుబఱచి, దానిపై సిద్ధాసనము, పద్మాసనము, స్వస్తికాసనము వీనిలో నేయాసనముపైనైనఁ గూర్చుండవలెను. తర్వాతఁ బ్రణవము లేక యింకొక భగవ న్నామమును గాని జపము చేయవలయును. ప్రాణవాయువును స్వాధీనములోఁ బెట్టుకొనవలెను; కాని యా అక్షరబ్రహ్మను విస్మరింపఁగూడదు." ఇట్లు చెప్పి, రాజడడుగఁగా శ్రీశుకుఁడు ధ్యానవిధిని జెప్పెను.

సూతుఁడిట్లనెను:- "మునులారా! ఇఁక నేను కథా భాగమును వర్ణింపఁబోవుచున్నాను. శ్రీశుకుఁడు పరీక్షిన్మహా రాజ సమ్ముఖమునఁ జేసిన ప్రభావోత్పాదకమగు సజీవ ధ్యాన వర్ణనమును నేను ప్రసంగానుసారముగ మీ సమ్ముఖమున వినిపించెదను. ఈ సమయమున మీ రీ కథాప్రవాహమును బోనిండు."

శౌనకుఁడిట్లనెను:- "సూతా! మీయిష్టమువచ్చినట్లు చేయుఁడు. మేమందఱమును వినుటకు మీముందు కూర్చుండి యున్నాము. మీకెట్లు ఉచితముగఁ దోఁచిన నట్లు వినిపింపుఁడు."

సూతుఁ డిట్లనెను:- "మునులారా! ముందుగా కథా భాగమును జెప్పి, తర్వాత ధ్యాన, భక్తి విషయములను జెప్పుటే సమంజసమని తోఁచుటచే అట్లు చేసెదను."

ఇట్లు చెప్పి, సూతుఁడు తర్వాతప్రసంగము చెప్పుట కుద్యుక్తుఁడుకాఁగానే శౌనకుఁ డేదియో చెప్పఁబోఁగా సూతుఁ డాగెను.

ఛప్పయ.

జీవన ధన బిను జీవన జీవన నహీఁ కహావే।
భక్తి హీన నర మృతక సరిస హ్వై కాల బితావే॥
ఖావేఁ సోవేఁ లడేఁ వృద్ధ బని యమపుర జావేఁ।
బార బార తే జనమి జగత మేఁ జావేఁ ఆవేఁ॥
కోటి కల్పకో కాలహూ, భక్తి బినా బేకార హై।
ఛిన భరి హరి హియ మేఁ బసై సోహీ సమయ సుఖసార హై॥

అర్థము.

జీవనధనము లేక జీవనము జీవనమని చెప్పఁదగదు. భక్తిహీనుఁడగు నరుఁడు మృతునివలెఁ గాలమును గడుపు చుండును. వానికి తినుట, నిద్రించుట, పోరాడుట చివరకు ముసలివాఁడై యమసదనమునకుఁ బోవుట పనులు. అతఁడు మాటిమాటికిఁ బుట్టుచుఁ జచ్చుచుండును.

కోటికల్పములు జీవించినను భక్తి వినా వాని జన్మ వృథా కాఁగలదు. ఒక్క క్షణకాలము హరి హృదయమున నుండినను ఆ సమయము సుఖసారమైనది.



భాగవత కథనుగూర్చి పునీత ప్రశ్న

౧౭౭

శ్లో॥ అథాభిధేహ్యంగ మనోఽనుకూలమ్
ప్రభాషసే భాగవత ప్రధానః ।
యదాహ వైయాస కిరాత్మ విద్యా
విశారదో నృపతిం సాధుపృష్టః॥

—శ్రీభాగ. ౨ స్కం. ౩ అ. ౨౫ శ్లో.

క. వర తాత్పర్యముతో నిటు
భరతాన్వయ విభుఁడు శుకుని పలుకులు విని స
త్వరతాయుతుఁడై శ్రేయ
స్కరతామతి నేమి యడిగె గణుతింపఁగదే.

క. ఒప్పెడె హరికథ లెయ్యవి
సెప్పెడినో యనుచు మాకుఁ జిత్తోత్కంఠల్
గుప్పలు గొనుచున్నవి రుచు
లుప్పతిలన్ నీమనోహరోక్తులు వినఁగన్.

—శ్రీమదాంధ్రభాగవతము.

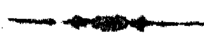
ఛప్పయ.

సూత! సునా ఓ సుఖద పరీక్షిత్ శుక ప్రశ్నోత్తర।
జహాఁ సంత జన మిలహిఁ తహాఁ సంబాద హోయ వర॥
గంగ యమున మిలి హరేఁ మహాపాతక హూ భారీ।
తైసే హీ శుక విష్ణురాత వార్తా అఘహారీ॥
కేవల కృష్ణకథా సదా, శ్రవనని కూఁ శ్రవనీయ హైఁ,
కరేఁ కృష్ణ కైంకర్య కూఁ, తే హీ కర కమనీయ హైఁ॥

అర్థము.

శౌనకుఁడిట్లనెను:- సూతా! పరీక్షిచ్ఛుక ప్రశ్నోత్తర సంవాదమును వినిపింపుము. సాధువు లెచ్చట సమావేశ మగుదురో అచ్చట యుత్తమ సంవాదము జరుగుచుండును. గంగాయమునలు కలిసి ఘోరాతిఘోర పాతకములను హరించి నట్లు, శుక పరీక్షిద్రాజ సంవాదము మహాపాతక నాశనకరము కాఁగలదు.

కేవలము కృష్ణకథలే శ్రవణములకు శ్రవణీయమైనవి. శ్రీకృష్ణకైంకర్య మొనర్చిన కరములే నిజమగు కరములగును.



ఎవని కేవస్తువునం దత్యంత ప్రీతియుండునో వానికి దాని నెంత యనుభవించినను దృప్తికలుగదు. అట్లుకాకున్నచో మాదకవస్తు సేవనము చేయు వ్యసనముకలవాఁడ దేవస్తువు నింత వ్యగ్రతతో నేల సేవించును? ఎవని కేశాకము, ఏభక్ష్యము, ఏచేదుపదార్థమో - ఏపదార్థమం దత్యంత ప్రీతియుండునో, వాఁడది నిత్యము తినుచుండును. అట్లు తినుచున్నను వానికి

దానియందు కోరిక యుండనే యుండును. అట్లు కాకున్న వృద్ధాప్యమున సమస్తేంద్రియములు శిథిలము లగుటచే నందఱు విరాగులు కావలసియుండును. కాని అట్లు జరుగుట లేదు. పదార్థములను భోగించు సామర్థ్యము లేకున్నను జీవరవఱకు దానియందు తృష్ణ యుండనే యుండును. ఒక్క-సారి ఒక్క-వస్తువుయొక్క- రుచినిఁ జూచిన మీఁదట, దాని రుచిలో మునిఁగినవాఁడు, మరల దాని ప్రసంగము వచ్చి నప్పుడు శరీరమున నొకవిధమగు బులకరింపుకలిగి మరల దాని ననుభవింప నిచ్ఛవొడమును. అనిత్యము, అసుఖము. క్షణ భంగురములగు పదార్థములందే యిట్టి ఆసక్తి కలుగు చుండఁగా నిత్య, శాశ్వతములగు శ్రీహరి లీలా, కర్మ, గుణ ములలోఁగల అత్యంత మాధుర్యమును, అపూర్వరసమును ఒక్క-సారి చవిచూచినవాఁడు మరల వానినెట్లు వదలఁగలఁడు? అచ్యుతుని యమల, విమల, నిర్మల కథలను వినుట కభ్యాస పడినవాఁడు సాంసారిక మాదక ద్రవ్యసేవకులవలె సదా శ్రీకృష్ణకథా సుధారసమునుగ్రోల వ్యగ్రుఁడై యుండును. శ్రీకృష్ణకథాశ్రవణము చేయని దినము వానికి వ్యర్థదివసముగఁ దోఁచును. పదార్థమదియే యైనప్పటికిని నిత్యతృష్ణా వాసనా కారణమున దానియందు నిత్యనూతనస్వాదు కలిగినట్లు శ్రీకృష్ణకథలు నవియే యైనప్పటికిని వినినకొలఁది నిత్యనూత నములై భక్తుల కతృప్తిగనే యుండును. అవే అవతార ములు. ఆచరిత్రలే, ఆలీలలే అన్నియు వేదపురాణేతిహాస ధర్మశాస్త్రాదులలో మరల మరల వచ్చుచునే యున్నను ఎందులకోగాని భగవద్భక్తులు వానినెంత వినినను దృప్తి

చెందరు. ఇందువలననే శ్రీ శుకమహర్షి మునుముందుగాఁ బరీక్షిన్మహారాజుకు సర్వకాలములందును, సమస్తమానవులకును గర్తవ్యకార్య మేమియో వచించెను. తర్వాతఁ జావఁ బోవువాఁడు వైరాగ్యమును ధరించి యేవిధముగ గృహత్యాగమును గావించి తీర్థక్షేత్రమునకు వెళ్లి, అచ్చట నెట్లుండవలసినదియు నిరూపించెను. తర్వాత భగవద్ధ్యాన విధానమును, విరాడ్రూపవర్ణనమును గావించెను. ఆపిమ్మట సద్యోముక్తి క్రమముక్తినిగూర్చి చెప్పెను. ఆమీఁదట భిన్న భిన్నములగు కోరికలచే భిన్నభిన్న దేవతల నెట్లుపాసింప వలసినదియు వర్ణించుచు, భగవద్భక్తి ప్రాధాన్యతనుజెప్పి చిట్టచివర కిట్లుచెప్పెను:- "ఏ కృష్ణకథా శ్రవణముచే సత్త్వ, రజ, స్తమోగుణములచే నుత్పన్నమైన అనంతతరంగములు స్వతః శాంతించిపోవునో, వాటిని శ్రవణము చేయుటచే నధ్యాత్మప్రసాదోపలబ్ధి కలిగి మానవుఁడు గుణాతీతుఁడగును; మఱియుఁ గైవల్య మోక్షమును భగవద్భక్తియు సిద్ధించును. కమనీయములగు నాకృష్ణకథలు శ్రద్ధాభక్తులతో వినని క్రూరుఁ డెవఁడుండును?"

ఇదివిని శౌనకుఁడిట్లడిగెను:- "మహాభాగా! సూతా! శుకుఁడిట్లు చెప్పఁగాఁ బరీక్షిన్మహారా జేమని ప్రశ్నించెనో త్వరగాచెప్పుము. దానికి శుకుఁ డెట్టి ప్రత్యుత్తర మొసంగెను? వారిద్దరకును జరిగిన సంభాషణమును నీవు మాకు ఆనుపూర్వికముగఁ జెప్పవలయును. వా రిద్దరి సంవాదమును వినవలెనని మాకిద్దరికిని మిక్కిలి కుతూహలముగ నున్నది. నీ వాలస్యము చేయరాదు. మా యుత్సుకత నిఁకను బెంపవలదు."

సూతుఁడిట్లనెను:- "మునిశ్రేష్ఠులారా! మీ యుత్సు కతకు ఆనందమును ఆశ్చర్యమును గలుగుచున్నది. నేను చెప్పునది మీకు ప్రియముగా నుండుటచే నానందమును, మీకు నేను చెప్పినది వినకయే వారిద్దరకును జరిగిన సంవాదము పరమోత్తమమైనదని పలుకుటచే నాశ్చర్యమును గలుగుచున్నది."

ఇది విని శౌనకుఁడు నవ్వి యిట్లనెను:- "సూతా! నీ వింకేమైనఁ జెప్పినఁ జెప్పవచ్చునుగాని యీ పొరపాటు వాక్యములు నోటఁబలుకరాదు. కస్తూరి కలదని చెప్పనక్కఱలేదు. గుణవంతులు దాని వాసననుబట్టియే తెలిసికొనఁ గలుగుదురు. కర్పూర సుగంధమే దాని యస్తిత్వమును గూర్చి చెప్పును. చెఱకు రసమును దీయుటను గాంచి, దానిని రుచి చూడకయే దాని రసము తీపిదని గ్రహింపఁ గలుగుదురు. అట్లే సజ్జనులు సమావేశమైనపుడు నిశ్చయముగ భాగవతీయ కథలే జరుగుచుండును. సజ్జనుల నోట ఇంకొక విషయము రానేరాదు. ద్రాక్షతీఁగెకు ద్రాక్షపండ్లే ఫలించునట్లును, గోస్తనములందు పాలే పిండఁబడినట్లును, గంగలో మునిఁగిన నెట్టిపాపికైనను బాపములు నశించినట్లును, భగవన్నామము నెప్పుడైనను, నెట్టిస్థితిలోనైన, నెట్లు పలికినను గల్యాణమే లభించునుగాని అకల్యాణ మెన్నటికిని గలుగదు. వీని యన్నిటికి నిది నైసర్గిక స్వభావ మెట్లో అట్లే భక్తులకు, భగవంతునకుఁ గల సంబంధమునుగూర్చి చర్చించుటయే సజ్జనులకు నైసర్గికస్వభావము. మేము పరీక్షిన్మహారాజును గూడ చూచితిమి. శుకదేవుని గూర్చి మీతండ్రివలనను, ఇతరఋషులవలనను వినియుంటిమి.

మేమెప్పుడు హస్తినాపురము వెళ్లినను యుధిష్ఠిర మహారాజు వెంటనే పరీక్షిత్తును బిలిపించి మాకుఁ బ్రణామము చేయించుచుండెడువాఁడు. అప్పుడాతఁడు చాల చిన్న పిల్లవాఁడు. ఆతఁడు చిన్నవాఁడై యుండ నాటలలోఁగూడ శ్రీకృష్ణలీలల ననుసరించుటను గాంచితిమి. జిహ్వాతో భగవన్నామ కీర్తనమును జేయుచుండెడువాఁడు. చాలమంది బాలురను బ్రోవుచేసి, కొందఱను గోపకులఁగాను, గొందఱను గోవులఁగను, తాను కృష్ణుఁడుగనై గోవులఁ గాంచఁబోవును. ఒక్కొక్కప్పుడు గోవర్ధనధారణలీల ననుకరించును. మఱొకప్పుడు వనభోజనపు టాటలాడుచుండును. ఈవిధముగ నాటలలోనే యాతఁడు శ్రీకృష్ణలీలల ననుకరించుచు, తన తోడి బాలకులచే ననుకరింపఁ జేయుచుండును. ఇఁక శుకుని గూర్చి చెప్పవలసినదియే లేదు. ఆతఁడు పుట్టఁగానే వనములకుఁ బోయెను. ఆతని త్యాగవైరాగ్యములను గూర్చి వినినచో మాకు సిగ్గగుచుండును. మేమిట్లనుకొనుచుందుము:— మేము మునులమని చెప్పుకొనుచుఁ బ్రపంచమునకు బంధింపఁబడితిమి. ఆతఁడుకూడ వంశావతంసుఁడును పరమహంస శిరోమణియు నగు ముని తనయుఁడే. ఆతనికి గోఁచియైన లేదు. పండినచెట్టు క్రింద మఱునాఁడు మరల పరుండఁడు. ఇట్టి పరమభాగవతు లిరువురు సమావేశమైనచోట అవశ్యము హరికథారూపమగు పాపహారియగు గంగాస్రవంతి ప్రవహించితీరవలయును. మేమా కథను వినుట కమితోత్సాహముతో నున్నాము.''

సూతుఁడు వినమ్రతతో నిట్లనెను:- ''మునులారా! మీరు మాటిమాటికి శ్రీకృష్ణకథను గూర్చియే ప్రశ్నించు

చున్నారేల? దీనికొఱకై యింత పట్టుదల యేల? ఏదైన సామాజికప్రశ్న నడుగరాదా? రాజనైతికచర్చ చేయుఁడు. లేదా సరస సాహిత్య లక్షణ యుక్తమగు విషయములను, నింక నచ్చటచ్చటి విషయముల నడుగుడు. మాటిమాటి కిది యేనా? మీకు ఒకేవిషయమును వినుటచే విసుగు జనించుట లేదా?''

అంత నాశ్చర్యచకితుఁడై శౌనకుఁడిట్లనెను:-''సూతా! నీవు మమ్ములను బరీక్షించుచుంటివా యేమి? మేమా పనియే చేయఁదలఁచిన నిల్లు వాఁకిలి వదలి యీ నైమిశారణ్యమునకు రానేల? జీవనసార్థక్యము ఆయీ వ్యర్థవిషయిక చర్చలలోనే కలుగుచో రాజర్షులు, మహర్షు లందఱు విషయవిముఖులై యేకాంతములో దపస్సేల చేయుదురు? జీవనసార్థకత శ్రీకృష్ణ కథాశ్రవణములోనే కలదు. ఎవఁడు ఉత్తమశ్లోకుని గుణవర్ణన ములోఁ దన కాలమును గడుపునో వాని యాయువే సార్థక మైనది. మిగిలినవా రూరక దినములను గడుపుచున్నారు.

సీ॥ వాసుదేవశ్లోక వార్త లాలించుచుఁ
గాల మే పుణ్యుండు గడుపుచుండు
నతని యాయువుఁదక్క నన్యుల యాయువు
నుదయాస్తమయముల నుగ్రకరుఁడు
వంచించి కొనిపోవు వాఁడది యెఱుఁగక
జీవింతుఁ బెక్కేండ్లు సిద్ధమనుచు
నంగనాపుత్ర గేహారామ విత్తాది
సంసార హేతుక సంగసుఖముఁ

గీ. దగిలి వర్తింపఁ గాలంబు తఱియెఱింగి
దండధర కింకరులు వచ్చి తాడనములు
సేసి కొనిపోవఁ బుణ్యంబు సేయనైతిఁ
బాపరతినైతి నని బిట్టు పలవరించు.

— శ్రీమదాంధ్రభాగవతము.

కావున కాలమును సార్థకము కావించుకొనుటకై మానవుఁడు సర్వదా శ్రీకృష్ణచరిత్రకు సంబంధించిన ప్రశ్నలనే వేయును.''

సూతుఁడు వినమ్రుఁడై యిట్లనెను:- ''బ్రాహ్మణోత్తములారా! నేను మిమ్ముల నేమి పరీక్షింపఁగలుగుదును ? ఈ నెపమున మీనోటఁ గొంచెముగఁ గథామాహాత్మ్యమును వినఁగలుగుదునను నెపమున నిట్లు ప్రశ్నించుచున్నాను. మీరు నా యశిష్టతకు క్షమింపుఁడు. మానవజీవితము తన ఆయుష్కాలమును భగవత్కథా కీర్తనాదులందు గడపిననే సార్థకమగుననియు, నెనిమిదిజాములు ఆహార నిద్రాదులందే గడపువారు చివరకుఁ జింతింపవలసియుండుననియు. వారికి ఆంతరిక శాంతి కలుగదనియుఁ దెలిసికొంటిని.''

శౌనకుఁడు శీఘ్రముగ నిట్లనెను:- ''లేదు సూతా! అశిష్టతావ్యవహార మేమియును లేదు. జీవితమని దేని ననఁగలమో నీవే యోచింపుము. పుట్టుట, పెరుగుట, తనవంటి సంతానమును గనుట, సుఖదుఃఖము లనుభవించుట, క్షీణించుట, చివరకు చచ్చుట యిదియేనా జీవితము ? ఇదియే జీవితమగునెడల నివియన్నియు వృక్షములకుఁ గూడ కలవు కదా! వృక్షములు పుట్టును, పెరుగును, తనవంటి వృక్షము

లనేకములగువాటిని(దన బీజములచే నుత్పన్నముకావించును. సుఖదుఃఖములను బొందును, ముసలివగుచుండును, జివరకు చచ్చుచుండును. మానవజీవితమునుబొందియు నిట్టివాటియందే మునిఁగి తేలుచుండి భగవచ్చింతనయందు చిత్తమర్పింపకున్న చో వానికి, వృక్షమునకు భేదమేమి?''

కొంచెముసేపాలోచించి సూతుఁడిట్లనెను:-''స్వామీ! భేదమేమియును గోచరించుటలేదు. నాకు స్వార్థపరులకంటె నీ వృక్షములే శ్రేష్ఠములుగఁ గనఁబడుచున్నవి. వీటి ఆకులు, పూలు, కాయలు ప్రయోజనపడుచున్నవి. ఎండిపోయిన తర్వాత కట్టె అనేక వస్తువులుగఁ జేయఁబడుచున్నది. పట్ట, చేవ, బొగ్గు వీనిలో వ్యర్థముగఁ బోవునదొకటియును లేదు. ఇవన్నియు జీవుల కుపకారకములే. మానవుఁడుచచ్చిన, వాని చర్మము దేనికిని బనికిరాదు. అది బూడిదైన నగును, క్రుళ్లి యైన పోవును. మానవుఁడు శ్వాసించుచున్నట్లు కనఁబడుచున్నాఁడు. చెట్లట్లు కనఁబడుట లేదు. ఇదియే భేదము.''

అంత శౌనకుఁ డిట్లనెను:- ''లేదు, లేదు సూతా! వృక్షములుకూడ శ్వాసించును. మనకు పూర్వము నుండియు నుద్భిజ, అండజ, స్వేదజ, జరాయుజములను నాలుగురకముల జీవులనుగూర్చి చెప్పఁబడి యున్నది. ఉద్భిజములును జీవములే. ఇవి భూమినుండి పొడుచుకొని బయటకు వచ్చుచుండును. ఇవి వృక్షములు. వీటి శ్వాస అవ్యక్తముగ నుండును. ఇవి శ్వాసించిన మానవులకు వినఁబడదు. శ్వాసించుటే జీవనము కాదు. అట్లయిన కమ్మరివాని తిత్తి శ్వాసించుచునే యుండును.''

ఇది విని సూతుఁడు నవ్వి యిట్లనెను:- "స్వామీ! కొలిమితిత్తి యితరుని సాహాయ్యమున శ్వాసించును. అది తిండి తినదు, నీరు త్రాగదు. ఎక్కడికిని కదలఁ జాలదు. అది నిర్జీవవస్తువు."

శౌనకుఁ డిట్లనెను:- "ఇదియే నేను చెప్పఁబోవు చున్నాను. సజీవమేది? భగవత్కథా విహీనమైన దంతయు నిర్జీవమే. ఇఁక నితరునివలన శ్వాసించు విషయమున్నది. మనకుమాత్ర మేమి స్వాతంత్ర్యము కలదు? నేఁడీ ప్రాణ వాయువు లేచిపోయెనా శరీర మట్లు పడియుండవలసినదే. ఇఁక శ్వాసించు టెక్కడ? మనమును బరాధీనులమే. ఇఁకఁ దిండి విషయము కలదు. పంది, కుక్క తినుటలేదా యేమి? మల మూత్ర త్యాగము చేయుటలేదాయేమి? వీటికి పిల్లలు పుట్టుట లేదా? తినుట, త్రాగుటే జీవనమగుచో వీనికి మానవులకు భేదమెక్కడ?"

సూతుఁ డిట్లనెను:- "అయితే, కాని పశువులు గడ్డి, గాదము వంటి తుచ్ఛపదార్థములను దినును. మానవుఁడు మంచి మంచి వస్తువులను దినును."

శౌనకుఁ డిట్లనెను:- "మంచి యని నీవు దేనినందువు? ఎవని కేది యిష్టమో అది మంచిది. చాలమందికి మాంస మును జూడఁగానే డోకు వచ్చును. చాలమంది మాంసము నకు మించిన స్వాదిష్టమగు పదార్థము లేదందురు. ఒకని కింపుగ నున్నది, యింకొకనికి కంపు. ఎవని కేవస్తువునందు మిక్కిలి యిష్టమో వానికది రుచిగఁ దోఁచును. కుక్క, పంది, కాకి మొదలగు వాటికి మలము స్వాదిష్టముగఁ దోఁచ

వచ్చును. అందుకనియే ప్రాతఃకాలమున నవి మిక్కిలి ప్రీతితోఁ దినుచుండును. దానికొఱకు పందులు పోట్లాడుకొను చుండును. వానిలోఁ దల్లి ముందుగపోయి తిని పిల్లల కంద నీయదు. నిజముగ రుచి యీపదార్థములలో లేదు. నిజమగు స్వాదము రసభరితమును, సుఖకరమును, మాధుర్యపూర్ణ ములు నగు మనోహర శ్రీకృష్ణ కథలలోఁ గలదు. దాని రుచిని జూచినవానికీ సాంసారిక పదార్థముల స్వాదమంతయుఁ దుచ్ఛముగఁ దోచును. కథాకీర్తనలకు విముఖుఁడై గృహ ప్రపంచములందు ఎనిమిది జాములు నిమగ్నుఁడై యుండు వాఁడు కడుపునిండ తెగ దిని, మట్టిని, పంచదారను, మల మును, మలయజమునుగూడ వీఁపుమీఁద వేసికొనిపోవు గాడిద వంటివాఁడు. లేదా మంచి తియ్యని వనస్పతి ఫల మూల పత్రములను వదలి కంటకయుక్తమగు వృక్షములను దిను నొంటెవంటి వాఁడైనఁ గావలెను.

294-592 PRA

సూతుఁ డిట్లనెను:- "స్వామీ! కృష్ణకథను వినునది చెవులేకదా! ఇతరములగు నింద్రియము లెట్లు సార్థకములు కాఁగలవు?"

V-5

ACC NO: 6859

అంత శౌనకుఁ డిట్లనెను:- "సూతా! వినుము.

2-00

సీ. విష్ణుకీర్తనముల వినని కర్ణంబులు
గొండల బిలములు కువలయేశ!
చక్రి పద్యంబులఁ జదువని జిహ్వాలు
గప్పల జిహ్వాలు కౌరవేంద్ర!

శ్రీమనోనాథు వీక్షింపని కన్నులు
కేకిపింఛాక్షులు కీర్తిదయిత!
కమలాక్షుపూజకుఁ గాని హస్తంబులు
శవము హస్తంబు సత్యవచన!
ఆ. హరిపద తులసీ దళామోదరతిలేని
ముక్కు పందిముక్కు మునిచరిత్ర!
గరుడగమను భజన గతి లేని పదములు
పాదపముల పాదపటల మనఘ!

సీ. నారాయణుని దివ్య నామాక్షరములపై
గరఁగని మనములు కఠినశిలలు
మురవైరి కథలకు ముదితాశ్రుపూరోమాంచ
మిళితమైయుండని మేను మొద్దు
చక్రికిఁ బ్రమొక్కని జడుని యౌదల నున్న
కనక కిరీటంబు గట్టిమోపు
మాధవార్పితముగా ఘనని మానవు సిరి
వనదుర్గ చంద్రికా వైభవంబు
ఆ. కైటభారి భజన గలిగి యుండనివాఁడు
గాలిలోన నుండి కదలుఁ శవము
కమలనాభుపదముఁ గననివాని బ్రదుకు
పసిఁడికాయలోని ప్రాణిబ్రదుకు.''

— శ్రీమదాంధ్రభాగవతము.

కృష్ణకథలువినని కర్ణములు వ్యర్థఛిద్రములు. పాములు ఎలుకలు, ముంగిసలు నివసించు బిలములవంటివి. శ్రీకృష్ణ

కథాశ్రవణము చేసిన చెవులే చెవులు. జిహ్వయొక్క సార్థకత వ్యర్థబకవాదములో లేదు. భగవన్నామ సంకీర్తనమే దానికి ముఖ్యమును ప్రధానమునగు కర్తవ్యము, శ్రీకృష్ణనామ గుణకీర్తనము చేయని జిహ్వ బెకబెక, టర్‌టర్ అని పలుకు కప్పనాలుక వంటిది.

పెద్దతలయుండి, దానిపైఁ గుంచిత కేశములుండి, సువర్ణ కిరీటముండిన లాభము లేదు. ఇంతమాత్రముచేతనే అది శోభాయమానమగు సుందరశిరస్సుగ నెన్నఁబడదు. సాధువులను, వైష్ణవులను జూచుటతోడనే స్వాభావికముగ వంగుచు, భగవన్మందిర పాంశువులలోఁ బొరలాడి, భగవన్మూర్తినిఁ జూడఁగానే నమ్రమగు శిరస్సే శిరస్సు.

ఇట్లే చేతులు సుందరములుగాను, బలముగాను సుందర శంఖ చక్ర చిహ్నితములై, అత్తరువులు మొదలగు వాటిని రాచుకొని అందముగ మృదువుగఁ జేసికొని, కంకణాంగదాది సువర్ణాభూషణాదులచే మండితమై యుండియు నవి భగవత్పూజాది కార్యము లొనర్పకుండెనా, భగవంతునకు పుష్పములు కోయకుండెనా, భగవన్మందిర మార్జనము చేయకుండెనా వాటిని మృతశరీరహస్తములని గ్రహింపవలయును. ఇంకను శవము హస్తములైనను తాఁబేళ్లు నీటిలోఁ దిను నప్పుడైనను గదలుచుండును. సూతా! అట్టి హస్తములు వ్యర్థములు. శ్యామసుందరునకు సేవాసామాగ్రిని ప్రోవు చేయుటలోనే హస్తములకు సార్థకత కలదు.

ఏ నేత్రములు నిత్యము నవనీతచోరుఁడగు నందనందనుని శ్రీవిగ్రహదర్శనము చేయవో, ఏ నేత్రములు భగవానుని

దివ్య వయ్యారవిగ్రహమును గాంచి ప్రేమాశ్రువులనుగార్చవో, ఏవి భగవంతుని సుందర శృంగారమును గాంచి సంతృప్తిని జెందవో అవి బొమ్మలో వ్రాయఁబడిన కన్నులే; లేదా గవ్వ కన్నులైనఁ గావలెను, నెమిలికన్నులైన గావలయును.

ఏపాదములు భగవన్మందిరములకు దర్శనము చేయఁబోవో, తీర్థయాత్రలకు వెడలవో, మహాపురుషులను, సాధు మహాత్ములను జూడనేగవో, అవి చెట్టుబోదెలవంటివి. ఏ యంగములు భగవత్పూజలోఁ బాల్గొనినవో అవి జీవించిన యంగములు, లేకున్న మృతకశరీరముయొక్క అంగముల వంటివేయని తెలిసికొనవలయును. శిరస్సున భగవంతుని చరణరజము, నిర్మాల్యహారము, పాదతులసి, భగవదర్పితమగు చందనము మొదలగువాటిని ధరించిన నా శిరస్సునకు సార్థకత కలదు. ఇట్లే నాసిక భగవత్పాదతులసి నాఘ్రాణించి యానందించిన నది యథార్థమగు ఘ్రాణము; లేకున్న దానిని కమ్మరి వాని కొలిమి గొట్టముని భావింపవలయును.

సూతా! చంద్రకాంతమణి శిలవలె స్వచ్ఛమై, నిర్మలమై, దోషరహితమైనదియే పొగడఁదగిన హృదయము. ఆశిలకు చంద్రకిరణ సంసర్గము కలిగెనా అది చెమ్మగిలి ద్రవించును. అట్లే శ్రీకృష్ణచంద్రుని చారుచరిత్రలను వినఁగానే గద్గదికమై, కరిగి కన్నుల నీరుగాంచెనా ఆ హృదయమే మెన్నఁదగినది. అట్లు కాకున్నచో శుష్కము, నీరసము, విసుగుచే శూన్యమైనదనవలెను. లేదా లోహసారమగు నుక్కుగుం డనవలెను. ఎవరి హృదయము కోమలమును, సరసమును, ద్రవించునదియును, విలవిలలాడునదియు, లజ్జావంతి

వలె ముదుచుకొనునదియు, నవనీతమువలె స్నిగ్ధమైనదియు, మైనమువలె మెత్తనిదియు, గంగవలె స్వచ్ఛమైనదియు నగునో అట్టి సహృదయ సరళహృదయముగల భక్తుల పాదార విందములకు నా పునఃపునః ప్రణామములు. సూతా! ఇంక నిప్పుడు మాకు శుక పరీక్షిన్నరేంద్రుల సంవాదమును విని పింపుము.''

ఇట్లని శౌనకుఁడూరకుండెను. శౌనకుఁడూరకొనఁగానే సూతుఁడిట్లనెను:- ''మహాభాగా! శౌనకా! మీనోట యిట్టి భగవద్భక్తివర్ధకములగు మాటలను వినఁగానే నాచిత్తమత్యం తము ప్రసన్నమయ్యెను. యథార్థమునకు మానవాంగము లున్నందుకు సార్థకత భగవత్సేవా సంబధము వలననే కలదు. మీరు త్రికాలజ్ఞులు. యోగప్రభావముచే సమస్తము నెఱిఁగియు, లోకకల్యాణార్థము నన్నడుగుచున్నారు. కావున నేను మీకు వినిపించు నభిప్రాయముతోఁగాక, నావాక్కును సార్థకమొనర్చుటకై భగవచ్చరిత్రలను వర్ణించెదను. పరీక్షిత్తు ఏమి అడిగినదియు, శ్రీశుకుఁ డేమని ప్రత్యుత్తరమిచ్చినదియు నీభాగవత కథకు సంబంధించినంతవఱకు మీకు చెప్పెదను. మీరందఱు సావధానపూర్వకముగ వినుఁడు.''

ఛప్పయ.

పాయో పుణ్య్ శరీర మనుష చ్యోఁ పాప బటోరే।
అరే, అమృత మహాఁ అధమ వ్యర్థ చ్యోఁ విషకూఁ ఘోరే॥
పత్నీ, పశు, పరివార పుత్ర ధన సంగ న జావేఁ।
మలి మలి ధోవే దేహ అంత మహాఁ గీదడ ఖావేఁ॥

కాహే భూల్యో బావరే, మేలా జగ కో ద్వై దివస।
కృష్ణ కృష్ణ రటి కృష్ణ జపి, కృష్ణ కథా సుని అహరనిస॥

అర్థము.

పూర్వజన్మ పుణ్యముచే మానవ శరీరమును బొంది పాపములు చేయుట — అమృతముండఁగా వ్యర్థమగు ఘోరవిష మును గ్రహించినట్లుండును. దారా, పుత్ర, ధన, పశు, పరివార సంగమునకుఁ బోవలదు. ఆదరముతో నలిచి తోముకొను చున్న దేహమును జివరకు నక్కలు పీకుకొని తినును. ఏల నీ విషయమును మఱచెదరు? ఈ లోకానందము రెండునాళ్ళ ముచ్చట. కృష్ణకృష్ణయని పలుకుచుండుము. కృష్ణమంత్రమును జపించుము. అహర్నిశలు కృష్ణకథాశ్రవణము చేయుఁడు.



కథారంభము

౧౧

శ్లో॥ యత్ర కీర్తనం యత్స్మరణం యదీక్షణమ్,
యద్వందనం యచ్ఛ్రవణం యదర్హణమ్।
లోకస్య సద్యో విధునోతి కల్మషమ్,
తస్మై సుభద్రశ్రవసే నమోనమః॥

— శ్రీభాగ. ౨ స్కం. ౪ అ. ౧౫ శ్లో.

ఉ. ఏ విభు వందనార్చనము లే విభు చింతయు నామకీర్తనం
బే విభు లీల లద్భుతము లెప్పుడు సంశ్రవణంబు సేయ దో
షావలిఁ బాసి లోకము శుభాయతవృత్తి జెలంగునంద్రు నే
నా విభు నాశ్రయించెద నఘౌఘ నివర్తను భద్రకీర్తనున్.

— శ్రీమదాంధ్ర భాగవతము.

ఛ ప్ప య.

జినకో వందన, శ్రవన, కీరతన, సుమిరన దరశన।
పూజన అరచన నామగాన కరి నరహోఁ పావన॥
సంజీవని రుజ హరే మృతనికూఁ సుధా జియావే।
హరే దీప జ్యోఁ తిమిర, తూల తృన అగ్ని జరావే॥
త్యోఁ హీ అఘ కీ రాశి కూఁ, జినకో నాసే నామ హై।
తిన ప్రభు కే పద పద్మ మహఁ, పుని పుని పుణ్యప్రనామ హై॥

అర్థము.

ఎవ్వనికి వందన మొనర్చియు, తత్కథాశ్రవణము కావించియు, కీర్తనము కావించియు, స్మరించియు, దర్శించియుఁ, బూజించియు, నర్చించియు, నామగాన మొనర్చియు మానవుఁడు పావనుఁడగుచున్నాఁడో – సంజీవని రుజను హరించినట్లును, మృతుని అమృతము బ్రదికించినట్లును, దీపము తిమిరమును హరించినట్లును, దూదిని, తృణము నగ్ని కాల్చినట్లెవని నామము పాపరాశిని నశింపఁజేయుచున్నదో అట్టి ప్రభుపాదపద్మములకు మాటిమాటికి ప్రణామము లొనర్చుచున్నాను.

———

పరమార్థ చింతనము చేయ మొదలిడఁగానే నామ రూపాత్మకమగు జగత్తు మన సమ్ముఖమునకు వచ్చినిలుచును. నానారూపములలో భాసించు నీ మెఱుఁగు, ప్రకాశము, మోహాక సంసారమేది? దీని నెవఁడు నిర్మించెను? ఏల నిర్మించెను? ఈ ప్రశ్నలు నేర్చుకొనఁదగినవి కాదు, స్వతః ఉత్పన్నమగునవి సాధారణముగా మునులందఱును విశ్వోత్పత్తి స్థితి ప్రళయముల సంబంధమున విచారించిరి. ఈ విచారణ ఆవశ్యకము కూడాను. మనకు ప్రతియణువునందును నీ సంసారము చొరఁబడి యున్నది. దీని యథార్థస్వరూపము తెలియనంతవఱకు ఇది మనస్సులోనుండి యెట్లు పోఁగలదు? హృదయములో సంసార మున్నంతవఱకు శ్యామసుందరుఁ డచ్చట యెట్లుండఁ గలఁడు? ఈ సంగతిని దెలిసికొనియే పరీక్షిన్నరేంద్రుఁడు మునుముందుగా నీప్రశ్నను శుకమహర్షి నడిగెను. శౌనకాది మహర్షులుకూడ సూతుని ముందుగా నిదే విధమునఁ బ్రశ్నించిరి. ఇది విని సూతుఁడు కథారంభము చేయఁబోవుచున్నాఁడు.

సూతుఁ డిట్లనెను:- ''మునులారా! వ్యాసనందనుఁ డగు శుకమహర్షి పరీక్షిన్మహారాజు నాశ్వాసించి మాటి మాటికి శ్రీకృష్ణుఁడే పరాత్పర తత్త్వమని చెప్పఁగా విని పరీక్షిత్తు తన చిత్తమును సర్వాంతర్యామియగు వాసుదేవ భగవానుని పాదారవిందములందు లగ్నము కావించెను. ఆతఁడు దారా పుత్ర గృహారామ క్షేత్ర విత్త పశు బంధు బాంధవాదులను, సప్తద్వీపవతియగు ఏకచత్ర పృథ్వీరాజ్య మును మునుముందుగానే పరిత్యజించెను. కాని వీనియందు

గల మమతయు, నేను క్షత్రియుఁడను, నేను రాజును అను శరీరాహంకారాదులనుగూడ ఆతఁడు పరిత్యజించెను. ఇప్పు డాతఁ డహంకార మమకార శూన్యుఁడై ధర్మార్థకామము లను త్రివర్గములను, దత్సాధకములగు వైదిక లౌకిక కర్మ లనుగూడ పరిత్యజించి కేవలము శ్రీకృష్ణకథాశ్రవణమునందే దత్తచిత్తుఁడై యీవిషయము నే శ్రీశుకమహర్షి నడుగుచుండెను.

పరీక్షిన్నరేంద్రుఁ డిట్లనెను:— "ప్రభూ! మీరు కృపాసాగరులు, అనుగ్రహ భాండారులు, దయానిధులు. మీ రేదిచెప్పినను అది నాకు సుఖకరముగనే యుండును. మిక్కిలి ఆఁకలిచెందిన వానికి శీతకాలములో వేడివేడిహల్వా ప్రియముగ నెట్లుండునో, (అనఁగా నా హల్వాలోనుండి నేయి క్రక్కుచుండవలయును, వివిధములగు జీడిపప్పు, కిస్మిస్, బాదాముపప్పు దానిలో వేసియుండవలయును; ఉష్ణమగుటచే ఫొగ రేగుచుండవలెను; ఇట్టి హల్వా గ్రాసము ఆకలిగొన్న వానికి సుఖకరముగ నుండును.) అట్లే సర్వజ్ఞా! మీరు పలుకు ఒక్కొక్క వాక్కు నా యజ్ఞానమును బోఁగొట్టు చున్నది. సూర్యుఁ డుదయింపకముందే ఆతని ప్రకాశముచే సమస్తాంధకారము పటాపంచ లగునట్లు కథాకథనమునకుఁ బూర్వమే, మీయాశ్వాసమువలన నా శోకసంతాపము లన్నియు దూరమైనవి. నీట మునిఁగిన వాని సమీపమునకు నౌక తనకుఁ దాఁ రాఁగా, ఇంకను దానిపైకి యెక్కకున్నను దానికి వ్రేలాడు త్రాడు పట్టుకొనిన నెట్లు వాని జీవిత మాశా న్వితమగునో అట్లే తమ దర్శనమాత్రముచేతనే నాకు దుర్గతిభయము దూరమైపోయినది.

దొంగలపాల పడినవారికి వినఁబడునట్లు దూరము నుండి యెవరో "ఇదిగో, మేము వచ్చుచున్నాము, భయపడవల"దని కేకవేయఁగా నాకేకలు విని చోరులు పారిపోయినట్లును, ఆభయపడిన వ్యక్తి నిర్భయుఁడైనట్లును నేనును ఖట్వాంగుని విషయమును విని నిర్భయుఁడ నగుచున్నాను. కావున నోప్రభూ! మీరు నాశంకకు సమాధాన మీయవలెను. నాప్రశ్నలకు యథార్థమగుఁ బ్రత్యుత్తర మీయవలెను.

స్వామీ! ఇప్పుడు నా కీవిషయము చెప్పవలయును. ఈ జగత్తు ఏమి? గొప్పగొప్ప బ్రహ్మాదిదేవతలును, లోకపాలురును, మనువు, ప్రజాపతులును ఏసంసారమునుగూర్చి యథార్థముగఁ దెలిసికొనలేక పోయిరో అట్టి దానియొక్క రచన భగవానుఁడు తనమాయచే నెట్లు విలాసముగ రచించెను? ఉత్పత్తి కావించి దీని నెట్లు పాలించుచున్నాఁడు? ఎట్లు మరల నాశము జేయుచున్నాఁడు? ఏయే శక్తి నాశ్రయముగ గహించి లీలగ, ప్రయాసలేకయే, నవ్వుచు నవ్వుచు నీ నానారూపమగు చిత్రవిచిత్రమగు ప్రపంచమును రచించెనో దానినిగూడ తెలుపవలయును. అవతారము లెట్లెత్తుచుండునో, అవతారములు ధరించి యేయేక్రీడ లొనర్చుచుండునో, ఆ సంగతికూడ చెప్పవలయును. బ్రహ్మాది దేవతలుకూడ యథార్థముగఁ దెలిసికొనఁజాలకున్నారని నీవు చెప్పుచుంటివే అట్టి దానిని నేనెట్లు తెలిసికొనఁగలుగుదును? అని మీరనరాదు. మీరు సర్వజ్ఞులరు. శబ్దబ్రహ్మ, పరబ్రహ్మ - వేదవిద్య, అధ్యాత్మవిద్య ఈరెంటిలో నిష్ణాతులు. కావున

మీరు నాగూఢప్రశ్నలకు యథార్థమగు ప్రత్యుత్తరము నీయఁగలుగుదురు.''

సూతుఁ డిట్లనెను:-'' మునులారా! పరీక్షిన్నరేంద్రుఁ డిట్లు జ్ఞానసంబంధమగు గూఢవచనములు పలుకఁగా విని, నాగురుదేవుఁడగు శుకమహర్షి కథారంభముచేయుట కుద్యుక్తుఁడయ్యెను. ఆతఁడు కొంచెము సవరించుకొని; వెనుక బాలీసు సహాయమున సావధానముగఁ గూర్చుండెను. ఆతఁడు తన నేత్రద్వయమును మూసికొనెను. రెండు చేతులతోఁ బట్టిన అంజలిముద్ర నీలకనులముల జంటమధ్య యెఱ్ఱని కమలము లున్నట్లుండెను. ధ్యానస్థుఁడే నేత్రములను మూసికొని, చేతులు జోడించుకొని యాతఁడు కథారంభమును జేయుటకుఁ బూర్వము మంగళాచరణము కావించెను. ఆతఁడు గద్గదకంఠముతోఁ గంభీరవాక్కులతో బిగ్గరగా భగవానుని దయాళుత్వమును, మహిమమును వర్ణించుచు స్తవము నొనర్చెను.

మునులారా! శాస్త్రకారులు మూఁడురకముల మంగళాచరణములను గూర్చి వచించిరి:- వస్తునిర్దేశాత్మకము, నమస్కారాత్మకము, ఆశీర్వాదాత్మకము.

మా గురుదేవుఁడు తాను జేసిన మంగళాచరణములో నీమూఁటిని నిర్దేశించెను. గొప్పగొప్ప జ్ఞానులుకూడ యాతని బుద్ధికౌశలమునుగాంచి మోహితులగునట్లు సమస్త భాగవత సారతత్త్వమును చక్కఁగ నిముడునట్లు ఆతఁడు తన మంగళాచరణమును గావించెను. చెప్పవలసినదంతయును పదునొకండు శ్లోకములలో నాతఁడు చెప్పివేసెను. తత్త్వమొక్కటియేనని

యూతఁ డా పదునొకండు శ్లోకములలోఁ జెప్పెను. అది తన యాకారప్రకారమును రెండురూపములు (రాధికాకృష్ణులు)గఁ జేసికొనెను. వారిద్దరికిని భేదము లేదు. అంతరమును లేదు. ఒకటికి మించిన దొకటి. ౧౧ శ్లోకములు చెప్పుటకుఁ గారణ మేమనఁగా మాయికజగత్తులో ౧౧ వస్తువులే ప్రధానములు. పంచభూతములు, పంచేంద్రియములు, ఒక్క మనస్సు. ౧౧ అని చెప్పుటకు తాత్పర్యము భగవంతుఁడు పది అవతారము లెత్తినాఁడనియు, శ్రీకృష్ణుఁ డీ పదియవతారములకుఁ గారణ మగు పదునొకండవ యవతారమనియే. ఏకాదశరుద్రులే యీ జగత్ప్రళయమునకు హేతువు. ఈ విధముగఁ జెప్పవల సిన దంతయును మంగళాచరణమను మిషచే గురుదేవుఁడీ ౧౧ శ్లోకములలోనే చెప్పివేసెను. తర్వాత చెప్పిన స్కంధము లన్నిటిలో వీని విస్తారము, భాష్యమున్నది. మునులారా! నిత్యపారాయణము చేయఁదగినవియు, హృదయహారముగ నుంచుకొనఁదగినవియు నగు నీ ౧౧ శ్లోకముల భావమును తర్వాత చెప్పెదను. ఈ కథాప్రసంగములో వాటిని గూర్చి దిగ్దర్శనముగఁ జెప్పెదను. ఉత్పత్తి, స్థితి, లయము లొనర్చు టకై రజ, స్సత్వ తమోగుణముల నాశ్రయించి బ్రహ్మ విష్ణు మహేశ్వరులకును, సర్వాంతర్యామి రూపమున సమస్త మున వ్యాపించిన భూమాపురుషునకును బ్రప్రథమమున శ్రీశుక మహర్షి నమస్కరించెను. తర్వాత గురురూపమున, ఇష్ట దేవతారూపమున, ఆధారరూపమున, అర్చావిగ్రహరూప మున, బ్రహ్మరూపమున, పతితపావనరూపమున, సద్గుణాలయ రూపమున, పతిరూపమున, జ్ఞానరూపమున, కర్తారూపమున,

పురుషరూపమున భగవంతునకు వందనము కావించెను. అనంతరమున నెవని ముఖకమలమునుండి వెలువడిన జ్ఞానామృతమును సాధుపురుషులును, దానును యథేష్టముగఁ బానము కావించెనో అట్టి పరమతేజస్వియుఁ, దనకుఁ దండ్రియు నగు వ్యాసభగవానునకు వందనము కావించెను.

ఈవిధముగ బిగ్గఱగ లయతో పరమహంస చూడామణియగు నాగురుదేవుఁడు స్తుతిగానమును కావించెను. మునులారా! నేనచ్చటనే ఆతని యెదుట కూర్చుండి వినుచుంటిని. ఓజోపూర్ణమగు యాతని మధురగానమును వినఁగానే సభయంతయు స్తంభితమయ్యెను. సర్వత్ర నిశ్శబ్దముగనుండెను. వాయువుకూడ మందమందముగ వీచుచుండెను. పులుఁగులు కలరవ మాపివేసెను. ఎటుచూచినను శాంతి సామ్రాజ్యమే. ఇంతటి గొప్ప పరిషత్తులో నెవరైన గట్టిగా శ్వాసించిననదియు స్పష్టముగ వినఁబడుచుండెను. సమస్త ఋషులు, మునులు, దేవర్షులు, బ్రహ్మర్షులు చిత్రప్రతిమలవలెనైరి. నేను గూడ మంత్రముగ్ధునివలెఁ గనుఱెప్పవేయక మా గురుదేవుని ముఖకమలమును నిరంతరము చూచుచుంటిని. మంగళాచరణము కావించిన తర్వాత నాతఁడు కొంచెమాగెను. తర్వాత మెల్లమెల్లగా నాతని విశాలనేత్రములు సూర్యోదయకాలమున ముకుళ కమలము వికసించినట్లు తెఱవఁబడెను. ఒక్కసారి యాస్తంభిత సభవైపు విహంగమదృష్టిని బఱపి, రాజును లక్షించి, యాతనిని సంబోధించుచు నా యాచార్యదేవుఁ డిట్లనెను:— "రాజా! లోకపితామహుఁడగు బ్రహ్మ యొక్క అంతఃకరణములో నీవిశ్వబ్రహ్మాండోత్పత్తికిపూర్వమే

తమకుఁ దాము వేదము లుత్పత్తి యయ్యెను. నేర్చుకొనకయే భగవత్ప్రేరణచే నాతని హృదయములో వేదప్రకాశము కలిగెను. ఆ సమయమునఁ గమలమున నాసీనుఁడైన కమలగర్భునకు సాక్షాత్తుగ శ్రీమన్నారాయణుఁడు శ్రీమద్భాగవతము నుపదేశించెను. ఆ పరమజ్ఞానమును బొంది బ్రహ్మ కృతకృత్యుఁడయ్యెను. తర్వాత తనపుత్రుఁడగు నారదుఁ డడుగఁగా బ్రహ్మ యాభాగవతతత్త్వము నాతని కుపదేశించెను. మఱల నదే భాగవత తత్త్వమును ఖిన్నుఁడై కూర్చుండిన నా తండ్రియగు వ్యాసమహర్షి కుపదేశించెను. నాతండ్రివలన నే నీ పరమపావన జ్ఞానమును జదివితిని. శ్రీమద్భాగవతరూపమగు నా మహాజ్ఞానమును నేను నీ కుపదేశించుచున్నాను.

ఒకానొకప్పుడు దేవర్షి యగు నారదుఁడు వీణమీటుచు హరిగుణ గానము చేయుచుఁ దండ్రియగు బ్రహ్మయొక్క లోకమునకుఁబోయెను. చిరకాలమునకుఁ దనపుత్రుడు వచ్చుటనుగాంచి బ్రహ్మ ఆతనియెడలఁ బ్రేమను బ్రదర్శించెను. నారదుఁడుకూడ పితృపాదపద్మములకుఁ బ్రేమపూర్వకముగఁ బ్రణామము కావించి, యాతఁడు నిర్దేశించిన యాసనమునఁ గూర్చుండెను. కూర్చుండిన తర్వాత నాతఁడు బ్రహ్మను బ్రశ్నించుట కుద్యుక్తుఁడయ్యెను. ప్రశ్నించుటకు నియమమేమనఁగా నమ్రతతోఁ జేతులను జోడించి, మరలఁ బ్రణామము కావించి మిక్కిలి సావధానముతో సారగర్భిత శబ్దములతోఁ దన శంకను బ్రకటింపవలెను. అడుగుటలో అశిష్టత పనికిరాదు. ప్రశ్నాభిప్రాయము స్పష్టముగఁ దెలియకుండునట్లు మిక్కిలి సంక్షేపముగ నడుగరాదు. ముఖ్యప్రశ్న

యేమియో తెలియకుండునట్లు మిక్కిలి విస్తారముగను బ్రశ్నింపరాదు. వ్యర్థ శబ్ద మొక్కటైన నుండరాదు. ఈ నియమముల ప్రకారము నారదుఁడు ప్రశ్నించెను.

నారదుఁడు నమ్రతతో నిట్లు నివేదించెను:- "దేవాధిదేవా! సమస్త ప్రాణులకు ముందుగానే పుట్టినవాఁడా! సృష్టికర్తా! భగవంతుఁడా! భవదీయ అరుణ చరణ సరోజములకు పునఃపునః ప్రణామములు కావించి నేనొకటి అడుగఁదలఁచినాను. కృపతో నాత్మతత్త్వ సాక్షాత్కారము కలుగునట్లు నాకు జ్ఞానోపదేశము నొనర్పుఁడు. స్వామీ! ఈ దృశ్యమానప్రపంచ మెవని స్వరూపము? ఎనివ యాశ్రయముచే నిది కనఁబడుచున్నది? చివర కెవనిలో నిది విలీనముకాఁగలదు? దీనికి నియామకుఁ డెవఁడో, ఎవని యధీనమున నుండుటచే నిది యీరీతిగనే సర్వదా జరుగుచుండునో ఆపరతత్త్వమును గూర్చి మీరు నాకుపదేశింపుఁడు."

బ్రహ్మ నవ్వి యిట్లనెను:- "నాయనా! ఇదంతయు నాకేమి తెలియును? ఇంకెవరినైన నడుగుము."

అంత నారదుఁ డిట్లనెను:- "కాదు ప్రభూ! మీకిది యంతయుఁ దెలియును. మీ రెఱుఁగనివిషయము లేవి కలవు? మీరు త్రికాల నియామకులు. భూత భవిష్య ద్వర్తమాన కాలములకు స్వామివి. ఒకానొకని చేతిలో నొక పండుండెనను కొనుఁడు. అది అతనిచేతిచే నణఁచఁబడెననుకొనుఁడు. దాని మీఁద నొక చీమ తిరుగుచున్నదనుకొనుడు. ఆ అణఁచుకొని పోయిన భాగమును చీమ యెఱుఁగదు. దానివెనుక నున్న వస్తువునుగూడ చూడఁజాలదు. కాని యెవనిచేతిలో నీ ఫల

మున్నదో వానికి ఫలములోఁ దెలియని భాగమే లేదు. ఇదే విధముగ నన్యజీవులును భూతభవిష్యత్తులను దెలిసికొనఁ జాలరు; కాని మీకు భేదభావమేమియును లేదు. మీరే యీ విభాగమంతయుఁ జేయుచుందురు."

బ్రహ్మ యిట్లనెను:– "నాయనా! నే నేమి చేయుచున్నాను? అంతయు చేసెడివాఁడింకొకఁడున్నాఁడు. నే నాతని యాధారముతో నంతయుఁ జేయుచున్నాను."

అంత నారదుఁ డిట్లనెను:– "స్వామీ! మీకీ విచిత్ర విజ్ఞాన శక్తి యెచ్చటనుండి ప్రాప్తించినదో అదియే నేను తెలిసికొనఁగోరుచున్నాను. మీ కాధారమేది? మీరుకూడ ఇంకెవరి యధీనములోనైన నుంటిరా? స్వామీ! మేము మిమ్ములనే చూచుచున్నాము. కుమ్మరివాఁడు సారెను ద్రిప్పి దానిమీఁద మంటిముద్దనుబెట్టి కుండ, చట్టి, మూఁకుడు, బుంగ మొదలగు పాత్రల నేదికోరిన దానిని జేసినట్లు మీరు చరాచర విశ్వమునంతను జేయుచుందురు. దానికి మీరు ప్రయాసచెంద వలసినపనియు లేదు, ఆలోచింపవలసినదియును లేదు. ఇదేవిధమున మీరు చరాచర విశ్వమును రచింతురు. కుమ్మరివాఁడు మట్టిని దెచ్చుకొనవలసియుండును. సారె, కఱ్ఱ, దారము, నీరు మొదలగువాటిని సమకూర్చుకొనవలయును. మీ కివి యేమియు నవసరములేదు. సాలెపురుగు తన నోటినుండి దారమును తీసి వలగూడు నల్లినట్లు, మీ రట్లు కూర్చుండియే కేవలము సంకల్పమాత్రముచేతనే దీనినంతయు రచించుచుందురు. సాలెపురుగు నిరంతరమట్లే వలను రచింతమన్న దానికి దారము రాకపోవచ్చును, అది అలసిపోవచ్చును. కాని

మీలో నేవికారమును, న్యూనాధిక్యతలును గనఁబడవు. ఏక రసముచే మీరు దీనిని నిర్మించుచుందురు. జగత్తులో నేనెక్కడ చూచినను మీరు నిర్మించిన సామగ్రియే కనబడుచుండును. మిక్కిలి ఎత్తయినవియు, మిక్కిలి తగ్గయినవియు, మిక్కిలి గొప్పవియు, మిక్కిలి చిన్నవియు, మిక్కిలి సన్ననివియు, మిక్కిలి లావైనవియుఁ, గనఁబడునవియు, గనఁబడనవియు సదసత్తులు ఇవన్నియు మీవల్లనే యుత్పత్తి యగుచున్నవి. మీరు తప్ప యింకొకరచయిత కనఁబడుటలేదు.

ఇట్లైనను, సర్వస్వామివయ్యుఁ గర్తవు, ఈశ్వరుఁడవు, విధాతవయ్యును నీ వొక్కొక్కప్పుడు ఘోరతపస్సును జేయుచుందువు, ఒక్కొక్కప్పుడు భక్తిచే నేడ్చుచుందువు, ఒక్కొక్కప్పుడు చేతులు జోడించుకొని స్తుతిచేయుచుందువు. దీని వలన నాకు చాల సందేహము కలుగుచున్నది. నీ వందఱకును వందనీయుఁడవు. అట్టివాఁడవు నీ వెవరికి వందనము చేయుదువు? నీ వందఱకును ధ్యేయుఁడవు. అట్టివాఁడవు నీ వెవరిని గూర్చి ధ్యానింతువు? నీవే అందఱకును బూజనీయుఁడవు. నీకు మించిన వాఁడెవఁ డున్నాఁడు, నీవు పూజించుటకు? నా యీ శంకలకు సమాధానమిండు.''

ఈ వాక్యములను విని లోకపితామహుఁడగు బ్రహ్మ నవ్వి యిట్లనెను:- "వత్సా! నారదా! నీకు కలిగిన శంక నీది కాదు. లోకానుగ్రహము కొఱకు, జగత్కల్యాణము నిమిత్తము నీవు సాంసారికులకు ప్రతినిధిత్వము వహించి యీ ప్రశ్న వేసితివి. ఈ ప్రశ్నను వేసి నీవు సాంసారికుల యెడలఁ గృపఁజూపితివి. నా యెడలఁగూడ కృపఁజూపితివి. ఈ మూల

శౌనకుం డిట్లనెను:- "సూతా! బాగున్నది. ఇట్టి గంభీర ప్రసంగములను ప్రాతఃకాలమందు వినవలయును, జదువవలయును. దీనిలో బుద్ధి మిక్కిలి ఏకాగ్రముగ నుండ వలయును. బహిరంగవృత్తి కలవారు ఇట్టి ప్రసంగమును విని విసుగుఁగొందురు. కొందఱు ఆవలింతురు, కొందఱు నిద్ర తూగుదురు. కొందఱు లేచి వెళ్లిపోవుదురు. కావున నిప్పుడు నీవు కథా ప్రసంగమునే చెప్పుము. కథా ప్రసంగమును సాధారణ అసాధారణులందఱు మిక్కిలి ప్రేమతో విను చుందురు. విరాట్స్వరూపవర్ణనము చేసిన తర్వాత బ్రహ్మ నారదునితో దేనిని వర్ణించెను ?"

ఇది విని సూతుడిట్లనెను:- "శౌనకా! ఈ విరాట్పురుషుని సమస్త అంగప్రత్యంగములలో నీ విశ్వములోని వస్తువులను గల్పించి యీ సమస్తజగత్తు విష్ణుమయమను సిద్ధాంతము నుపదేశించెను. అంత బ్రహ్మ స్వయముగ నారదునితో నిట్లనెను:- మునివరా! ఈ యజ్ఞ, రాక్షస, దేవ, పితర, సిద్ధ, చారణాదులు కాక, భూమాపురుషునియొక్క పరమ పావనములగు ప్రధానావతారములనుగూర్చి నీకు క్రమముగ నభివర్ణించెదను. ఆ యవతార చరిత్రలను వినుట చేతనే సమస్త పాపతాపములు దూరములు కాఁగలవు. ఇట్లు చెప్పి బ్రహ్మ ప్రధానములగు నవతారములను వర్ణించెను."

సూతుఁ డిట్లనెను:- "మునులారా! బ్రహ్మ నారదున కెట్లు అవతారములను గూర్చి అభివర్ణించి చెప్పెనో అట్లే నేను మీ సమ్ముఖమున నభివర్ణించెదను. మీరందఱు సమాహిత చిత్తులరై శ్రవణము చేయుఁడు."

ముదురుపాకములో పంచదార కలిపి ఉండలుచేసిన పేడా మితాయి యగును. పలచని పాకముచేసి, బిగిసినతర్వాత బిళ్ళలుగఁ గోసిన బరఫీ యగును. బిళ్ళలుగఁ గోయక ఉండలు చేసిన కోవాలడ్డు కాఁగలదు. పదార్థ మదియే. కేవలము రూపాకృతిలోనే భేదము. ఇదేవిధముగ నేను ఇంకొకవిధమున బాగుగాఁ జెప్పెదను. మీరు వినఁగా వినఁగా నానందించెదరు. మీకు నూతనత్వము గోచరింపఁగలదు.''

ఇట్లని బ్రహ్మ నారదునకు వర్ణించిన విధమున సూతుఁడు భగవచ్చరిత్రములను వర్ణింప మొదలిడెను.

ఛప్పయ.

బోలే రాజా ప్రభో! సృష్టి ఉతపత్తి బతావేఁ।
నిర్గుణ తేఁ యహ సగుణ భయో కైసే సమఝావేఁ॥
శుక బోలే—విధి నికట యహీ పూఛీ నారద ముని।
కహూఁ భాగవత భూప! సమాహిత మన కార కేఁ సుని॥
బ్రహ్మ విష్ణు మహేశ బని, రచి పాలహిఁ మారహి సబహిఁ।
తిన హరి కేఅవతార కీ, కథా కహూఁ నృప, సును అబహిఁ॥

అర్థము.

రాజిట్లనెను:—''ప్రభూ! సృష్ట్యుత్పత్తి నిగూర్చి చెప్పుఁడు. నిర్గుణపరమాత్మ సగుణుఁ డెట్లైనాఁడో తెలుపుఁడు.''

శుకుఁ డిట్లనెను:— ''బ్రహ్మను నారదముని యిట్లే ప్రశ్నించెను. రాజా! నేను భాగవతమును జెప్పెదను. సమాహితచిత్తముతో వినుము. పరమాత్మ బ్రహ్మ, విష్ణు, మహే

అర్థము

శ్రీహరి మేఘశ్యాములుఁడై పెద్ద సూకరరూపమును ధరించి ఘుఱ్ఱుఘుఱ్ఱుమని శబ్దముచేయుచు నీటిలోఁ బ్రవేశించెను అప్పుడు హిరణ్యాక్షుఁడు భీషణముగఁ దలపడెను. అప్పుడు గోళ్లతోడను, గోరలతోడను బోరాడిరి. ఒకరి నొకరు కవ్వించుకొనుచు నాతఁడు బలవంతుఁడని తెలిసికొని కోఱచూపులతోఁ నేలకుఁగొట్టి, తాను దప్పించుకొని, వెంటనే వానిని ద్రిప్పిద్రిప్పి కొట్టి వానిని జివరకుఁ జంపెను. అంతఁ దన శరణుఁజొచ్చిన ధరణిని గాంచెను.

సూతుఁ డిట్లనెను:- శూకరాయ నమోనమః, చక్రతుండాయనమః, బృహద్వారాహాయనమః, వజ్రదంష్ట్రాయ నమః. మునులారా! మీకు రాముఁడు మేలు చేయునుగాక! వృద్ధపితామహుఁడగు బ్రహ్మ కూర్చుండియుండఁగానే ఒక దినమున నొకతుమ్ము వచ్చెను. కమలము చల్లగ నుండును. కమలాసనుఁడగుటచేఁ గాఁబోలు బ్రహ్మకు జలుబు చేసి యుండవచ్చును. తుమ్మఁగానే అంగుష్ఠాగ్రమంత సూకరము ముక్కునుండి బయటపడెను. పితామహుఁ డదరిపడి, భయపడెను. ఇదేమిటి? కొందఱ కడుపులోఁ బురుగులు పడిన క్రిందనుండి బయలుదేరును. నాకడుపులోఁ బంది పుట్టినదే. రామ రామ రామ! ఏమి చేయుదును? పొట్టలోనికి పంది దూఱి పిల్లలను బెట్టినదా యేమి? ఇంకను బయలు వెడలు నేమో? ఏదైనఁ జూర్ణమును దిందునా? ఏపచ్చడిచేసి కడుపులోని పందులు చచ్చును? నులిపురుగులు పడిన వేఁప

సర్వత్రాత, నాకు రక్షకుఁడు, పృథ్విప్రతిపాలకుఁడు, దుష్ట సంహారకుఁడు, అనాది అనంత అచ్యుతుఁడు, ఈశ్వరేశ్వరుఁడు, ఉత్తమోత్తముఁడు, ఋషిపూజితుఁడు, మాననీయుఁడు, వందనీయుఁడు, ఆరాధనీయుఁడు, సేవనీయుఁడుఁ స్తవనీయుఁడు'' అని యిట్లు తలఁచి బ్రహ్మ గబగబ దూరముగఁ బోయి, అధీరుఁడై మాటిమాటికి సాష్టాంగప్రణామము కావించెను. తన చక్రమువలె గుండ్రముగనుండిన యాతని తుండమును గదలించి యాతఁడు బ్రహ్మ నాశీర్వదించి యచ్చటనుండి శర వేగమునఁ గ్రిందికి దిగి, నిమిషములోఁ దపోలోకము, జనలోకము, మహర్లోకము, స్వర్గలోకము, భువర్లోకము ఈ లోకముల నన్నిటిని దాటి భూలోకమున సముద్రతీరమునకు వచ్చి నిలుచుండెను. అచ్చట సప్తసముద్రములు పెద్ద సరోవరము వలెఁ గనఁబడుచుండెను. శూకరావతారము ఆలోచింపకుండ నీటిలోనికి వేగమున దుమికి, అచ్చట పెండ్లికూఁతురువలె సిగ్గుచే ముడుచుకొనియుండిన భూదేవి నెత్తి, తన కోరలపై నుంచుకొని వెడలెను. ఇంతలోనే ఆతని వెనుకనే యిట్టి మాటలు వినఁబడెను. ''అరే సూకరాధమా! పారిపోయెద వెక్కడికి? నిలునిలు. జాగ్రత్త, ముందుకు అడుగువైచితివా ఎముకలు నులినులి చేసెదను.'' వరాహము తన రెండు కాళ్ళనుఁడు – చేతులనుఁడు – ముందుకు వేయ నెత్తెను. భూదేవి ఇదేమిటిప్పలురా యని చాలభయపడెను. ఇంతలోనే భూతము వలె నాకాశమునుండి దీర్ఘ మణిజటిత ముకుటమును ధరించి హిరణ్యాక్షుఁడను దైత్యుఁడు వరాహము నెదుట ఝొమ్మునిలిచి తొడచఱచి నిలుచుండెను.

ఆతఁడీతని చీలమండలపైఁ బ్రహారమొనర్పఁగా నీతఁడాతని పిక్కలను మర్దించుచుండెను. ఆతఁడీతని మోఁకాళ్లపైఁ గొట్టెనా, ఈతఁడాతని కటిప్రదేశమునఁ గొట్టుచుండెను. ఈ సూకరము సామాన్య సూకరము కాదని తెలిసికొనిన తర్వాత భీకరమగు తనగదను దీసికొని ఈతని వక్షస్థలమున మోదెను. ఈతఁడు మాత్రము తీసిపోవువాఁడా? ఈతఁడును ఘనమగు గదను గైకొని, వాఁడు ఱొమ్మునఁగొట్టఁగా నీతఁడు హృదయమున బాదెను. ఆతఁడు కుడిస్తనమునఁ గొట్టఁగా నీతఁడెడమస్తనమునఁ గొట్టెను. ఆతఁడెడమ మణిబంధమునఁ గొట్టఁగా నీతఁడు కుడి మణిబంధమును గొట్టెను. ఆతఁ డెడమ భుజమును గొట్టఁగా నీతఁడు కుడిభుజమును గొట్టెను. ఆతఁడీతని గళమునఁగొట్టఁగా నీతఁడు మెడ కంటెయెముకను గొట్టెను. ఆతఁడీతని తొండమును గొట్టఁగా నీతఁడాతని హనువును మెలిపెట్టెను. ఆతఁడడుగు పెదవిపైఁగొట్టఁగా నీతఁ డెగిరి పై పెదవిపైఁగొట్టెను. ఆతఁడు కుడికణఁతపైఁగొట్టగా నీతఁడు ఎడమ కణతపైగొట్టెను. ఆతఁడు ఎడమచెవిపై గదను విసరఁగా నీతఁడు వాని కుడిచెవినిఁ బట్టుకొని మెలిపెట్టెను. ఆతఁడీతని యెడమ కంటికి గుఱిపెట్టఁగా నీతఁడు పండ్లూడఁగొట్టి, యాతని కుడికంటికి గాయమొనర్చెను. ఆతఁడీతని ముట్టెపై గదఁద్రిప్పి కొట్టఁగా నీతఁడాతని దవడ పగులఁగొట్టెను. ఆతఁడీతని వామభృకుటివైపునకు దుముకఁగా నీతఁడాతని కుడి భృకుటియందలి దంతముల వరుస పొడిచెను. ఆతఁ డీతని మస్తకమునఁ గొట్టఁగా నీతఁడాతని ఫాలమునఁ బ్రహరించెను. ఆతఁ డీతని వెండ్రుకలపై గొట్టఁగా నీతఁ డెగిరి వాని పుఱ్ఱె

దను. నేఁడు వీని యెముకలేరి పాఱవైచెదను. నేఁడు వీని శిరమును వీఁపువైపుగామడచి కాళ్లకతిగించెదను. తేకిబోదెల వంటి వీని దీర్ఘకరములను ద్రెంపి పాఱవైచెదను. వీఁడు దేవతలకుచేసిన యపరాధమునకు ఫలము ననుభవింపఁ జేదసెను.'' అని యిట్లాలోచించి సూకరమూర్తి గోళాకారమగు నతని తొండమునుండి విసరున నొక కోఱను పెటికి వాని ఱొమ్మున బొడిచి, కాళ్లతో వాసిని నేలపై నదిమిపట్టి వానిని మధ్యకు రెం[illegible]గాఁ జీల్చివేసెను. ''వరాహమూర్తికి జయ్!, సూకరస్వామికి జయ్!''

ఛప్పయ.

హే సూకర భగవాన్! చరణ తబ శీశ నవావేఁ।
యజ్ఞరూప హైఁ ఆప శాస్త్ర అరు వేద బతావేఁ॥
స్వామిన్! సూకర రూప ధర్యో చ్యోఁ భేద బతాఓ।
ఊఁచ నీచ నహీ జీవ యహీకా మర్మ జతాఓ॥
జిన పృథ్వీ ఉద్ధార కరి, ముదిత కరే సబ దేవగన।
తిన వరాహ భగవాన్ కీ, జయ బోలో అబ సంతజన॥

అర్థము.

వరాహమూర్తీ! నీ చరణకమలములకు శిరస్సాష్టాంగనమస్కారము కావింతును. నీవు యజ్ఞస్వరూపుఁడ వని శాస్త్రములును, వేదములును జెప్పుచున్నవి. స్వామీ! నీవు సూకరరూపమును ధరించుటలో రహస్యమేమో తెలుపుము. ఉచ్చనీచ భేదములు నీకు లేవని తెలుపుటకా? ''ఎవఁడు పృథ్వి నుద్ధరించి సమస్త దేవగణములను సంతోషపెట్టెనో,

శ్రీబలదాఊ, వ్యాసజీ, బుద్ధ, కల్కి, ఆనందమయ।
సబ అవతారని కే పరము, అవతారీ యశుమతి తనయ॥

అర్థము.

వరాహ, నృసింహ, కపిల, దత్తాత్రేయ, సనక, సనంద, సనత్కుమార, సనత్సుజాతాది మునులు, నరనారాయణులు, ఋషభ, విష్ణు, ధ్రువ, హయగ్రీవ, పృథు, కచ్ఛప, మత్స్య, వామన, ధన్వంతరి, పరశురామ, శ్రీరామ, హంస, మను, బలరామ, వ్యాస, బుద్ధ, కల్కి మొదలగు నవతారములను శ్రీహరి ధరించెను. ఈ యవతారము లన్నిటికంటె సానందమయమును బరమోత్కృష్టము నగు నవతారము శ్రీకృష్ణావతారము.

సూతుఁడిట్లనెను:- "మునులారా! మగయేనుఁగును ఆడయేనుఁగులు ప్రేమించినట్లు, మఱియొక జంతువు లేవియును బ్రేమింపవు. గృహములో నుండువారందఱును బ్రేమించినప్పుడే గృహస్థునకు సర్వశ్రేష్ఠమగు సుఖము. సుఖకాలమున సుఖానుతాపమును, దుఃఖసమయమున దుఃఖానుతాపమును జెంది, బయటకు వచ్చినప్పుడు రెండు మధురవాక్కులను బలికి, దుఃఖమున ధైర్యమును జెప్పి, ఉత్సవమున నుత్సాహమును జూపి, రాగానురాగములను జూపవలయును. కరికరిణీయూథముల విషయమున నిట్లే. గజేంద్రుఁడు పర్వతమంత యెత్తుగలిగిన బలముగల జంతువు. వందలకొలఁది ఆడు ఏనుఁగులు, వేలకొలఁది వాటి పుత్రపౌత్రసంతానము దానిచుట్టు

చున్నారు. నేనెంతయో ఉత్సాహముతోఁ గథను జెప్పు చుండ మీరు దానికి ప్రశ్నలచే నడ్డుకలిగించి నా యుత్సాహ మునకు భంగ మొనర్చుచున్నారు. నేను కథావాచకుఁడను. శ్రోతల కెట్టి రుచి కనఁబడునో అట్టికథలే చెప్పుచుండవలెను. కాని మీరందఱు గంభీరులు. మీకు నవ్వులు, హాస్యములన రుచింపదు. సరే, నేను కేవలము నామమాత్రముగనే చెప్పె దను. సంక్షేపముగనే చెప్పెదను. శీఘ్రముగనే వినిపించి పూర్తిచేసెదను.''

అంత శీఘ్రముగ శౌనకుఁ డిట్లనెను:- లేదు, లేదు సూతా! నీవు కథను సంక్షేపముగఁ జెప్పుమని మాయభి ప్రాయము కాదు. చాల విస్తారముగనే చెప్పవలయును. నీయిష్టమువచినట్లు చెప్పుము. ఉత్సాహభంగ మొనర్పరాదు. కాని వాఁడాతని గడ్డముమీఁద మోదెను, వీఁడు హనువు మీఁద బాదెను. వాఁడీతనిని గొట్టెను. ఈతఁడు వానినిఁ గొట్టెను, ఈతడు నెట్టెను. వాఁడులాగెను, వీఁడు సాగెను అని యిట్లు లక్షణయుక్తమగు వాక్యములను తగ్గించుము తర్వాత నీయిష్టము. అవతారకథను కొంచెము గంభీరముగ జెప్పవలయుననే మాయభిప్రాయముగాని వేఱుకాదు.''

సూతుఁ డిట్లనెను:- ''ఇక్కడ నేను విస్తారముగఁ జెప్పను. ఈ స్థలమున బ్రహ్మ నారదునితోఁ గేవల మవతార సంఖ్యను మాత్రమే చెప్పెను. ఆసంఖ్యకు విస్తారముగ ద్వాదశ స్కంధమున, సమస్త భాగవతమునఁ గలదు. కావున నిచ్చట నేను సూచనగఁ జెప్పి, తర్వాత విస్తారముగఁ జెప్పఁగలను.

మూర్తిదేవియందు నర, నారాయణ రూపమున నవతరించిరి. ప్రభువు బదరీవనములో నివసించుచుఁ, గ్రోధమును జయించుచుఁ దపస్సుచేయు యుగ్మమును లైరి. వారింద్రునిచేఁ బంపఁబడిన అప్సరసల మీఁదఁగూడ కోపఁబడలేదు; కాని తనయూరువు నుండి త్రైలోక్యసుందరియగు నూర్వసిని సృజించి సత్కార స్వరూపమున నింద్రుని స్వర్గసౌందర్యమును వృద్ధికావించుట కాతని కిచ్చివేసెను. బాలకుఁడగు ధ్రువుని తపస్సునకు మెచ్చి ధ్రువవిష్ణువు ఆతనికి దర్శనమిచ్చి, యాతనిని ధ్రువలోకాధిపతిగ నొనర్చెను. ఉత్పథగామియగు వేనుని మునులందఱును గలిసి శపించి చంపఁగా, నాతని శరీరమంథనమున పృథ్వీశ్వరుని రూపమున పృథుచక్రవర్తి యుత్పన్నమయ్యెను. ఈతఁడు నరకమునఁ బడిన తండ్రి నుద్ధరించుటయే కాదు సమస్తోర్విని సముద్ధరించెను. సమస్తలోకమును మార్చివేసెను. భూమియందు గ్రామ, పుర, నగరాదులను నిర్మించెను. ఆ గ్రామ, పుర, నగరాదులలో నెన్నికలగోల లేకయే సమితులు తమ కార్యములను సక్రమముగ నిర్వహించుచుండెను.

నాభికి సుదేవియను భార్యయందు పరమహంస రూపమునఁ ద్యాగమహిమను బ్రకటించుచు ఋషభదేవుఁ డుదయించెను. తర్వాత బ్రహ్మయజ్ఞమందు యజ్ఞరూపమున నవతరించెను. ఆతని గ్రీవోపరిభాగమున గుఱ్ఱమాకారముండుటచే 'హయగ్రీవుఁ'డని పిలువఁబడెను. ఆతఁడు శ్వాసించుచుండిన నాసికాపుటములద్వారా వేదవాక్యములు ప్రకటమగుచుండెను. తర్వాత గొప్ప మత్స్యావతారము నెత్తెను. వేదముల నపహరించి ప్రళయసాగరమున దాఁగిన యసురుని

గలఁడు? విశ్వేశ్వరుఁడు నీచకర్మయగు యాచన నంగీకరించి, భిక్షుకుఁడై చేయిఁజాపఁగానే ఆనందమున నాతఁడు కట్టుపడెను. ధర్మాత్ములుగూడ భిక్షుకులకు సంబంధము తగ్గించుకొన్నను భయపడుచుందురు. ఈ విధముగ బలిచక్రవర్తి తనరాజ్యము నొసంగుటయే కాదు, తన శరీరమును, వేయేల సర్వస్వమును సమర్పించి, శాశ్వతముగ సంసార సాగర సంబంధమునుండి విడివడెను. ఆ భగవానుని దుస్తరమాయనుండి నిమిషములో విడివడెను.

ఒకానొకప్పుడు నారదుని భక్తిభావమునకు మెచ్చి హరి హంసరూపమున నవతరించి, భక్తులు భవసాగరమును నిర్మల వాసుదేవ భక్తిద్వారా సులభముగఁ దరించు భాగవత తత్త్వోపదేశము నొనరించెను. ప్రతి మన్వంతరమున మనురూపమున నవతరించి, మన్వంతరాంతము వఱకు తీక్ష్ణధారగల సుదర్శనచక్రమును ధరించి నిష్కంటక శాసనమును జేయుచుండును. తన బలపరాక్రమములచేఁ బాపులను, అనాచారులను, అధర్మపరాయణులగు దైత్యులనణఁచి, తన కమనీయ కీర్తిచే సప్తలోకములను శుభ్రము కావించును. సర్వత్ర తన స్వచ్ఛ యశమును వ్యాపింపఁజేయఁగలడు. మునులారా! నేను సముద్ర మంధన సమయమున కూర్మావతారమును గూర్చి చెప్పితినే, అదేసమయమున నమృతభాండమును ధరించి భగవానుఁడు ధన్వంతరిగ నవతరించెను. ఆతని వలన రోగచికిత్సలను నేర్చుకొని చాలమంది మానవులు చికిత్సకులైరి. వారే వైద్యులనియు, భిషగ్వరులనియు, చికిత్సకులనియు లోకమునఁ బ్రసిద్ధులైరి. పూర్వము వైద్యులకు యజ్ఞ

జేయవలయును. ఈ సాధువు లెప్పుడు దేనిని వినఁగోరు చున్నారో తెలియుట లేదు.''

ఇది విని శౌనకుఁ డిట్లనెను:- ''సూతా! నీ వన్యథా తలంచితివా యేమి?''

సూతుఁడు నవ్వుచు నిట్లనెను:- ''లేదు స్వామీ! అన్యథా తలంపవలసిన పనియేమున్నది? నేను చెప్పుటలోనే యేదో దోషము కలదు.''

అంత శౌనకుఁ డిట్లనెను:- ''లేదు, సూతా! నీవు చక్కఁగఁ గథ చెప్పుచున్నావు. నీ స్వరము, నీ శైలి, నీ బోధనాశక్తి ఇవన్నియుఁ జాలచక్కఁగ నున్నవి. కొంచెము విస్తారముగఁ జెప్పవలయు ననియే నాయభిప్రాయము.''

సూతుఁ డిట్లనెను:- ''సరియే, స్వామీ! బ్రహ్మ నారదున కేపద్ధతిలో నీప్రసంగమును జేసెనో ఆపద్ధతిలోనే చెప్పెదను. నారద బ్రహ్మ సంవాదము జరిగినప్పుడు కృత యుగము. ఇప్పుడు నేనీచెప్పిన యవతారములన్నియు నప్పటి కయిపోయినవి. అప్పుడు పరశురామావతారము జరుగు చుండెను. ఆతఁడు క్షత్రియులందఱను సంహారించుచుండెను. కావున బ్రహ్మ దానికై వర్తమానక్రియను బ్రయోగించెను. శ్రీరామకృష్ణాద్యవతారము లెత్తవలసి యుండెను. ఆయా యవతారము లెత్తి, ఆయా లీల లొనర్పవలసి యుండునను భవిష్యత్పథకమును వేయుచుండెను. కావున నేనిప్పు డాతఁడు చెప్పినట్లు మిగిలిన భవిష్యదవతారములను వర్ణించెదను.''

అంత శౌనకుఁ డిట్లడిగెను:- ''సూతా! భవిష్య దవతారము లెత్తక నేపోఁగా వానినిగూర్చి వర్ణించుటెట్లు?''

ముల సంక్షిప్తచరిత్రమును జెప్పెదను. విస్తారముగ శుకుఁడు పరీక్షిన్నరేంద్రునకుఁ జెప్పినవిధమునఁ జెప్పవచ్చును.'' శౌనకుఁ డిట్లనఁగా సూతుఁడు మిగిలిన సంక్షిప్తచరిత్రములను జెప్పుట కుపక్రమించెను.

ఛప్పయ.

హైఁ అపార పురుష పార నర కైసే పావేఁ।
కాలై పూజా కరేఁ కౌనసీ వస్తు చఢావేఁ॥
శ్రీపతి సబకే ఈశ కోటి బ్రహ్మాండని నాయక।
మనవాణీ తేఁ పరేఁ చరిత కస గావైఁ గాయక॥
సహస బదన శ్రీశేషజీ, సృష్టి ఆది తేఁ అంత తక।
కరేఁ గాస గుణగణని కో, పార న పాయో అబ తక॥

అర్థము.

అపారుని పారము నరుఁడెట్లు తెలిసికొనఁగలఁడు? ఏ వస్తువును గ్రహించి పూజసేయఁగలఁడు? శ్రీపతి సమస్తమున కీశ్వరుఁడు. కోటిబ్రహ్మాండనాయకుఁడు. మనోవాక్కుల కతీతుఁ డగు వాని చరిత్రము గానముచేయు టెట్లు?

సహస్రవదనుఁడగు శేషాహి సృష్టిప్రారంభమునుండి అంతమువఱకు పరమేశ్వరుని గుణగానము చేయుచున్నప్పటికిని, ఇంతవఱకు పారము చిక్కలేదు.



మృదుపాదములతో పాదరక్షలు లేకయే కంటకావృతమగు కఠిననేలలుగల వనారణ్యములందు దిరిగిరి. కరుణామయులు మానవులవలె వర్తించిరి. వారి చరిత్రను గానముచేయుట వలన నరనారీసమూహమునకుఁ గల్యాణము కలుగఁగలదు.



సూతుడిట్లనెను:- "మునులారా! కూర్మ, మత్స్య, వరాహ, హంస, నృసింహ, హయగ్రీవాదులు అఖిలేశ్వరుఁడగు నాప్రభుని యవతారములే. అవతారము లన్నియును బూజనీయములు, వందనీయములు, స్తవనీయములు. అయినను శ్రీరామలీలలలోఁ గల మాధుర్యము, చిత్తాకర్షణము ఇతరావతారములలోఁ గలుగదు. నేనా సర్వాంతర్యామియగు పరిపూర్ణ పరబ్రహ్మయొక్క యవతారములందు భేదబుద్ధిచేసి - హెచ్చుతగ్గుల విభాగ మొనర్చి పాపభాగి నేల కావలయును? కాని మునులారా! కౌసలేయుఁడగు రామునిలోఁ గల కమనీయత, సౌందర్య మాధుర్యములు నాకెచ్చటను గనఁబడుట లేదు. ఆతఁడు ప్రేమకు ఘనీభూతమగు విగ్రహము. ఆనందరాశి. శోభాధామము. సౌందర్యార్ణవము. గుణసాగరము. మాధుర్యనిచయము. ఆహా! ఆతని యమాయకత్వ మెంతటిది? నేత్రము లెంత లజ్జాలలితములు? తలయెత్తి పైకి చూడఁడు. ఎట్టి శీలము? ఎంతటి సదాచారము? ఎంతటి సరళత? అబ్బో! ఎంతటి భక్తవత్సలత యా విదేహరాజకుమారి హృదయ సర్వస్వములో? ఇట్టి సౌమ్యత, ఇట్టి సౌందర్యము, ఇట్టి మర్యాద ఇంతవఱకే యవతారములోను లేకుండెను. లేదు, ఉండఁబోదు, మునులారా! నారద సమ్మ

వాఁడును, దేవేంద్రుని యర్ధసింహాసనమునఁగూర్చుండినవాఁడును, ఋషులచేతను మహర్షులచేతనుగూడ సమ్మానమును బొందిన వాఁడును, తన తండ్రియు, మహారాజాధిరాజగు దశరథమహా రాజును శ్రద్ధాభక్తులతోడను, నమ్రతతోడనుసేవించును. అదే భావముతో — కాదు — అంతకుమించిన ప్రేమను ప్రదర్శించుచు, మాంసభోజియు, లోకనిందితములగు సమస్త పక్షులలో నధమమును, సాధారణమగు నధమమే కాదు — ఆపక్షి యెవని గృహముపై నైనను వ్రాలెనా, దానికి మరల శుద్ధి సంస్కారము కావింపవలసినదే. అట్టి గృధ్రజాతి పక్షిని వడిలోఁ బెట్టుకొని, తన తల జడలతో దానిపైఁబడిన ధూళిని దులిపి, తనయుఁడు తండ్రికి తర్పణాదు లొనర్చునట్లు, నీచ జాతి పక్షియగు జటాయువునకుఁ గ్రియాకర్మ లొనర్చెను. సౌందర్యనిధియు, సుశీలతావతారమును, కోమలతకూడ యెవని కోమలత్వమునుగాంచి లజ్జించునో, అట్టి ప్రేమావ తారుఁడగు భరతుఁడు అన్నయగు దనపాదములపైఁ బడఁగా నెట్టిప్రేమతో, నెట్టిమమకారముతో లేవఁదీసి కౌఁగిలించు కొనెనో, అంతకంటె నెక్కువ ప్రేమతో నాటవికులును, జంచలులును, దీర్ఘనఖులును, నెఱ్ఱమూఁతులు కలవారును, పెద్దగడ్డములు కలవారును, శరీర మంతట రూక్షములగు వెండ్రుకలు కలవారు నగు హనుమదాది వానరులనుగూడ కౌఁగిలించుకొని స్నేహదాన మొసంగును. వారితో నిట్లను చుండును:— "మీరు నా తమ్ముఁడగు భరతునికంటె నధిక ప్రీతిపాత్రులు." వత్సా! నారదా! శ్రీరామున కెనయగు దయాళు వీ జగత్తునందు నెదకిన నెచ్చట దొరకఁగలఁడు?

నణఁచుట కాతని వెండ్రుక ఒక్కటి చాలును. కావున నాతని కళాద్వారా దుష్టకర్ములగు దైత్యులను జంపి భూభారమును దీర్పఁగలఁడు. మానవబుద్ధి కతీతమగు కర్మల నొనర్పఁగలఁడు. నారదా! ఈ యవతారము విషయమున నేమైనఁ జెప్పుటకు గాని, యోచించుటకుగాని వీలు లేనట్టిదిగ నుండును.

నారదుఁ డిట్లనెను:- ''తండ్రీ! ఇంతకు ముందుగా నీవు రామావతారము అభూతపూర్వమగు నవతారమంటివి. ఇట్టి సౌమ్య, సరళ, సుందర, సదాచారపూర్ణ, సత్యస్థిత, శరణాగతవత్సల, సర్వసమర్థ, సర్వగుణసంపన్న మగు నవతారము 'న భూతో న భవిష్యతి' అంటివి. ఇప్పుడు నీవు శ్రీకృష్ణావతార విషయమునను అట్లే అనుచుంటివి.''

నారదుని వాక్యములు వినఁగానే బ్రహ్మ కన్నుల నీరు గిఱ్ఱున నిండఁగా నిట్లనెను:- ''నారదా! భగవదవతారములన్నియు నొకదానికంటె నొకటి శ్రేష్ఠములు. అన్నియుఁ బరిపూర్ణములే. అన్నియు సుందరములే. అన్నియు నవాఙ్మానసగోచరములే. అయినను అన్నిటిలో శ్రీరామ, శ్రీకృష్ణావతారములు రెండే ప్రాణుల కానంద మొసఁగునవియై యున్నవి. ఈ రెండు నొకే పరాత్పరుని పూర్ణావతారములై నప్పటికిని, వీనికి ఆకాశపాతాళములకును, దివారాత్రములకును, హేమంత గ్రీష్మఋతువులకును, స్త్రీపురుషులకును ఉన్నంత భేదమున్నది. శ్రీరాముని లీలలు చెప్పవలసిన దేమున్నది? ఒకదానికి మించి ఒకటి సుందరములై యున్నవి; కాని కృష్ణుని విషయములో నడుగవలసినదే లేదు. కోసలేంద్రుని లీలలకుఁ బూర్తి విరుద్ధము

"శ్రీరామచంద్రుఁ డెంతటి సౌమ్యుఁడు? ఆకుపచ్చని మఖమలు దుస్తులు ధరించి, చేత ధనుర్బాణములు ధరించి, పచ్చని పట్టుపీతాంబరమును ధరించి, స్వర్ణమండిత కిరీట ముకుటమును ధరించి, చిరుసిగ్గుతో నేలను జూచుచు నడచు చుండ హృదయము ద్రవించును. చూడుము, ఎంతటి మర్యాదయో! తలయెత్తి పైకి చూచుటయే యెఱుఁగఁడు. ఇఁక నీగోపకునిఁ జూడుము. మహాపోకిరి. తూర్పునకుఁ బోవు చుండిన పడమర చూచుచుండును. కన్నులు కన్నులు కలిపి మాట్లాడుచుఁ బోవుచుండును. కనుబొమ్మలతోడను, ఱెప్పల తోడను సైగలుచేసి చెప్పుచుండును. సిగ్గులేదు శరములేదు. గ్రామీణస్త్రీయనియు లేదు, తనకు సంబంధించినవారనియును లేదు. వరుస లేదు వాయి లేదు. బయలుదేఱినా యేదియో గోలచేయుచు బయలుదేరును. ఎక్కడికి వెళ్లినను గోలతప్పదు. సముద్రమునకు ఆటుపోట్లున్నట్లు, ఈతనిరాకచే స్త్రీపురుషుల లోను, బాలకులలోను ఒకరకమగుతుపాను చెలరేగుచుండును.

శ్రీరామచంద్రుఁ డెంతటి సరళమూర్తి! ఈతని కెవరైన దేనినైన నర్పించెనా, భక్తితో సీతనిని బూజించి నైవేద్య మర్పించెనా, ఈతఁడు అల్లుఁడత్తవారింట వదినె, మరదండ్ల దగ్గఱను, అత్తదగ్గఱను బిడియముతో పదార్థ ములను గొంచెము కొంచెముగ నంజుచుఁ దినునట్లు కొంచెము కొంచెముగఁ దినును. ఇఁక నీ కృష్ణుని సంగతి చెప్పవలదు. ఈ గొల్లవాని కిచ్చునదెవరు? బలవంతముగఁ దీసికొని తినును. త్వరత్వరగాఁ గొంత తినును. కొంత నోటిలోఁ గుక్కుకొనును. కొంత పాఱవేయును. కొంత పంచిపెట్టును.

త్తరమిచ్చుట తరువాత. పలుక నే పలుకఁడు. అప్పుడు విదేహ రాజాధీశ్వరియు, రామున కత్తయు నిట్లు వారినందఱను గసురు చుండును. "పిల్లలారా! ఎందుకు మా నాయనకు బాధ కలిగించుచున్నారు? మీరు ఎగతాళి పరిహాసములు చేయఁ దలఁచిన లక్ష్మణుని దగ్గఱకు పొండు. మా రామన్నకు మాట్లాడుటే చేతగాదు." ఇది ఆతని అత్తవారింటి సదాచారము. ఇఁకఁ గృష్ణుని విషయమును జూతమా? ఆతని నెప్పుడు చూచినను పల్లెపడుచులతో నవ్వులాటలు, పరిహాసములు. వారొకటి అనినా యీతఁడు పది అనును. ఈతని నెవరైన నొక్కతిట్టు తిట్టినా వారికి వేయి తిట్లర్పించును. ఎవరైన నీతనిని వేళాకోళ మొనర్చిరా, ఈతఁడు వారి నెత్తికెక్కి కూర్చుండును. ఎక్కువగా ననుగవలదు. ఇదికూడ నవతారమేనా? అవతార మనిన నాపద్విగ్రహమా?

ఇఁక సత్యము విషయమున వినుము. ఆహా! రాముఁడెంతటి సత్యపరాయణుఁడు! వనములకు వెళ్లుమని దశరథుఁడు తన నోటఁ జెప్పలేదు. కైకేయి నోటవినఁగానే వెళ్లిపోయెను. లక్ష్మణుఁడు కొంచెముగ హెచ్చుతగ్గుల మాటలు పలికి అన్నను అడవికి వెళ్లవల దనఁగా నాతఁడు మేఘగంభీర స్వరమున నిట్లనెను:— 'రామో ద్విర్నాభిభాషతే' 'రాముఁడెన్నఁటికి నబద్ధము పలుకఁడు, నోట నేమాట వచ్చినదో అది జరిగితీరవలసినదే. రాముని వాణి, బాణము ఒక్కసారియే'. ఇఁక నీజారచోరశిఖామణి సంగతి వినుము. ఒంటరిగాఁగాదు. అందఱ సమక్షమున మన్నుఁదినెను. తల్లి కొఱడా తీసికొని 'ఏమిరా! నీవు మన్నుఁ దింటివా?' అని

సారి నన్ను శరణువేఁడెనా, ఒక్కసారి నేను నీవాఁడననెనా వానికి నేను ప్రాణిమాత్రులనుండి అభయ మొసంగెదను.'' ఇంతటి కరుణ, ఇంతటి భక్తవత్సలత, ఇంతటి శరణాగత ప్రతిపాలకతగల రాముఁడెక్కఁడ? ఈ గోపకుని నిష్ఠురత ఎక్కడ? పూతన తల్లియై వచ్చెను. దానిని జంపెను. చంపినను సుగతి నొసంగెననుకొనుఁడు. ప్రాణములు హరించినాఁడు గదా! ఎవరి ప్రాణములందు వారికి తీపి. కావున నిది మాతృద్రోహమైనది. ఒక యసురుఁడు గోపవేషమునరాఁగా వానిని విడదీసి గోపకులచేఁజంపించెను. ఈతఁడు సఖిద్రోహి. ఒకయసురుఁడు వత్సమై వత్సములలోఁ దిరుగుచుండెను. వాని తోఁకఁ బట్టుకొని గిఱ్ఱునఁ దిరుగుచుండఁగనే చచ్చునట్లు గిఱ్ఱునఁ ద్రిప్పి చంపెను. ఇది శరణాగతమటుంచి విశ్వాసఘాతము, గోహత్యకూడా. రామచంద్రుఁడుకూడ మారీచునిఁ జంపినాఁడుకదా యని నీవనవచ్చును. ఆతఁడు మృగరూపమును ధరించెను. రాజు మృగమును వధింపవచ్చును. అదియునుగాక రాముఁడు దానిని బట్టుకొనఁదలఁచెను, వాఁడు చావఁదలఁచెను. అందువలన రాముఁడు తన కోరికను వదలుకొనెను. వాని కోరికనే నెఱవేర్చెను. ఇఁక సీతని విషయమును జూడుము. మధురలోనా చాకలివాఁడేమి చెఱుపుచేసినాఁడు? ఇతరుల గుడ్డల నుదికి తీసికొనిపోవుచుండ వానిని నిలిపి నాకు గుడ్డలిమ్మని అడుగవచ్చునా? ఈతని కేల యీయవలయును? ఒకరిగుడ్డ లింకొకరి కిచ్చిన నింక చాకరికముండునా? ఒకవేళ బలవంతుఁడైనచో వాఁడిచ్చినతర్వాతఁ గంసుని జంపి లాగుకొనవలయునుగాని నిర్బలులపై బలమునుజూపి, బీదలను బాధించి లాగుకొనుటా?

నందులను నిమిషములో మఱచెను. ఇట్టివానియెడల నాశ పెట్టుకొనిన నెవనికైన నేమి ప్రయోజనము? ఈ విధముగ నారదా! భజనీయుఁడు, స్మరణీయుఁడు శ్రీరామచంద్రుఁడే. కాని నల్లనివాఁడు, కృత్రిముఁడు, ఉత్పాతి, జార చోర శిఖామణియగు నీ గోపాలుఁడు గట్టివాఁడు. ఈతఁ డట్టి గట్టివాండ్రను దనవైపునకు లాగుకొనును. బుద్ధిపూర్వకముగ నీతని యేగుణములు చూచి యీతనిదగ్గఱకు జేరుదురు? ఈతఁడు గుణహీనుఁడగు నిర్గుణుఁడు. శీల సంకోచములు లేవు. సదాచారము లేదు. అలికి ముగ్గులు పెట్టుకొనిన గోపికాగృహములను మాపివేయుచుండును. దాఁగి, దొంగతనముగా వెన్నముద్దలను దొంగిలించును. దొంగిలించి దానిని తాను గొంత తిని, కొంత క్రోఁతులకును, తోడి బాలురకును బంచిపెట్టును.

శ్రీరామచంద్రుఁడు ప్రతి త్రేతాయుగాంతమున నవతరించి లోకమున ధర్మమును స్థాపించును. మర్యాదను స్థాపించును. సాధువులను రక్షించును. భక్తులకు సుఖమొసంగును. కాని యీ గోపాలుని సంగతి అంతయుఁ దలక్రిందులే. నియమము లన్నియు ననిశ్చితములే. ఈతఁడు భూమిపై నెప్పు డవతరించునో యెవనికిని దెలియదు. ఈసారి, యీ యిరువదెనిమిదవ ద్వాపరాంతమునఁ గలియుగ సంధిలో నవతరించునని వినికిడి.

బాల్యముననే పూతనను జంపును, తృణావర్తుని మడియించును, శకటాసురుని భంజించును. నవనీతము హరింపఁగాఁ దల్లిచేఁ గట్టఁబడును. యమళార్జున వృక్షముల మధ్యగాఁ బోవుచు వాటిని ఉలూఖల సహాయమునఁ బెల్లగించును.

బోవుదురు. వారు సంసార చక్రమునఁ బడక మోక్షమును బొందఁగలరు.

ఈవిధముగ నీవిలక్షణావతారము కలుగును. ఈ యవతారములోని లీలలన్నియుఁ బరమాద్భుతములు. క్రోధములోను నీతనిప్రేమ ప్రకటమగును. శృంగారములోను ఈతఁడు కరుణాస్రవంతిని బ్రవహింపఁజేయును. ఆట పాటలలోఁగూడ నీతఁడు గోలోక సుఖమును బ్రసాదించును. ఆతనిని దర్శించిన వారికిని సంసారమునుండి తరింపఁజేయును. నామము పలుకు వారల నమరులఁ గావించును. ప్రేమించువారి విషయము చెప్పవలసినదేమున్నది. ద్వేషించువారికిఁ గూడ పరమధామమును బ్రాప్తింపఁజేయును. పైకి గోచరించు విపరీత క్రీడలందును నీతఁడు దివ్యరసము నాస్వాదింపజేయును. ఈతని లీలలు వినుటకైన నందఱ కధికారము లేదు. కావున నారదా! ఇప్పు డీ యవతార విషయములు నీతో నేమని చెప్పుదును? 'మానవుఁడు వర్ణింపఁజాలఁడు. జీవోద్ధరణ మెట్లు కలుగును? ఉద్ధరించునవి భగవల్లీలలొక్కటియే. సర్వదా శ్రవణీయమైనది శ్రీకృష్ణచరిత్రయే. దీని ప్రచారమెట్లు కాఁగలదు?' అని భగవంతుఁ డూహించి, తానే వ్యాసరూపమున నవతరించి తన లీలలను వ్రాయఁగలఁడు. దానిని తన సుతుఁడగు శుకునకు నేర్పఁగలఁడు. శుకుఁడు పరీక్షిత్తునకు వినిపింపఁగలఁడు. శ్రీశుక మహర్షివలన సూతుఁడు శ్రవణముచేసి నైమిశారణ్యమందు శౌనకాది మహామునులకు వినిపింపఁగలఁడు."

సూతుఁ డిట్లనెను:- "మునులారా! ఈ విషయము బ్రహ్మ నారదునితో నిదివఱకే చెప్పియుండెను. అట్లే నేను

అన్యావతారములు

౯—౨

శ్లో॥ విష్ణోర్ను వీర్యగణనాం కతమోఽర్హతీహ
యః పార్థివాన్యపి కవిర్విమమే రజాంసి।
చస్కంభ యః స్వరభసాస్ఖలతా త్రిపృష్ఠం
యస్మాత్ త్రిసామ్య సదనాదురు కంపయానమ్॥

—శ్రీభాగ. ౨ స్కం. ౭ అ. ౪౦ శ్లో.

"ధరణీ రేణువుల నయిన గణుతింప నలవియగుం గాని యమ్మహాత్ముని లీలావతారాద్భుత కర్మంబులు లెక్కవెట్ట నెవ్వరికి నశక్యంబై యుండు నీకు సంక్షేపరూపంబున నుపన్యసించితి సవిస్తరంబుగా నెఱింగింప నాకుం దరంబు గాదనిన నన్యులం జెప్పనేల వినుము.

చ. అమరు ద్రివిక్రమస్ఫురణ నందిన యమ్మహితాత్ము పాదవే
గమున హతంబులైన త్రిజగంబుల కావల వెల్గు సత్యలో
కము చలియించినం గరుణఁగైకొని కాచి ధరించు పాదప
ద్మము తుది నున్న యప్రతిహతంబగుశక్తి గణింప శక్యమే॥

—శ్రీమదాంధ్ర భాగవతము.

ఛప్పయ.

కల్కి బుద్ధ బని వ్యాస, కఠహిఁ జగ కారజ నటవర।
మాయా అపరంపార విలక్షణ, అతిహీ దుస్తర॥

బ్రహ్మా, రుద్ర ఆరు దేవ దైత్య హూ పార న పావేఁ।
వేద భేద బిను లఖేఁ నేతి కహి కేఁ సముఝావేఁ॥

చేయఁగలఁడందురు. ఆతఁడవతరించుటకు ముఖ్యప్రయోజనము లీలావిస్తారము. ఈ భూమిమీఁద నవతరించి యాతఁడు చేసిన క్రీడలను వినినవారును, జదివినవారును, అనుమోదించిన వారును శాశ్వతముగ నీసంసారసాగరమునుండి తరించి పరమ ధామమును బొందుదురు. ఈపనిని భగవంతుఁడు తప్ప మఱెం కెవరును జేయఁజాలరు. ప్రేమప్రదానము, ప్రేమప్రసారము, ప్రేమప్రదర్శనము, ప్రేమార్ణవమునుండి యుద్భవించినతప్ప ప్రకాశములోనికి రాఁజాలదు. వేదము సాక్షాద్భగవన్ముఖ నిస్సృతము. కలియుగములో వేదము లుప్తము కాఁగలదు. మానవులు వేదధర్మ విహీనులై, క్రియాకర్మశూన్యులై యుందురు. కావున తనవాణిని దాను బ్రకటపఱచి, తన మధుమయ, ప్రేమమయ, ఆనందమయ లీలలను బ్రకాశ మొనర్చుటకు స్వయముగ శ్రీహరియే వ్యాసరూపమున నవత రించి వేదములను వ్యాసమొనర్చి, పురాణేతిహాసములను సంగ్రహ మొనర్చి సర్వసాధారణ మానవులకుఁగూడ వీటి నన్నిటిని సులభముగ నొనర్పఁగలఁడు. భగవంతుఁడు వ్యాస రూపమున నవతరింపకున్న వో నాతని దివ్యలీలల యొక్కయు నపౌరుషేయ ప్రభావజ్ఞానములయొక్కయు ప్రచారప్రసార మెట్లు కాఁగలదు? ఈ ద్వాపరాంతమందు వ్యాసభగవానుఁడు పరాశరమహాముని వీర్యముచే, సత్యవతీదేవి గర్భమున నుద్భ వించెను. ఆతఁడు వేదములను వ్యాసము కావించెను; అసంఖ్యా కులగు మానవుల నుద్ధరింపఁ గలిగినదియు, భగవల్లీలల నభి వర్ణించునదియుఁ, బరమహంస సాత్వత సంహితయు నగు భాగవత మహాపురాణమును రచించెను.

అంత శౌనకుఁ డిట్లనెను:- "అట్లైన భగవానుఁ డట్టి విపరీతోపదేశము నేలయిచ్చెను? అసురులు వేదమార్గమున నుండి వేదమార్గప్రచారము చేయుచుండినను, యజ్ఞయాగాది వైదికకర్మానుష్ఠాన మొనర్చుచుండినను వారిని తప్పుడుదారి త్రొక్కింపవలసిన పనియేమున్నది?"

ఇది విని సూతుఁ డిట్లనెను :- "మహానుభావులారా! గుణజ్ఞులకడ గుణము శోభించును గాని, నీచులకడ గుణ మవగుణము కాఁగలదు. తీక్ష్ణఖడ్గము శూరునిచేత నున్న నది శత్రుసంహారము చేయుట యను బుణ్యకార్య మొనర్చుటకు పనికివచ్చును. దానినే ఒక పిల్లవాని చేతికిచ్చిన వానిశరీరము కోసికొనుటకే పనికిరాఁగలదు. అట్లే అసురులు వైదికక్రియ లొనర్చి బలమును బొందిన, వారి బలము పరపీడనమునకే వినియోగపడగలదు. కావుననే భగవంతుఁడు వారిని వేదమార్గభ్రష్టులఁ గావించి వైదికశ్రీసంపన్నులఁ గానీయలేదు."

కలియుగము రాఁగానే వర్ణాశ్రమధర్మములు సాధారణముగ నశించిపోఁగలవు. ఒకవేళ నామమాత్ర ద్విజులున్నను వారు పాషండులుగను, ధూర్తులుగను, వంచకులుగ నగుదురు. శూద్రులు, అంత్యజులు, మ్లేచ్ఛులు, పరమతస్థులు శాసకులగుదురు. వీరు వైదికధర్మ విరోధులుగను, ఆర్య సంస్కృతిని ద్వేషించువారుగను, దామే సర్వజ్ఞులమనియు, నభివృద్ధికారకులమనియు ననుకొనుచు యజ్ఞభాగములకు విరోధించెదరు. అప్పుడెచ్చటను స్వాహా, స్వధా, వషట్కారాది శబ్దములు వినఁబడవు. సజ్జనుల గృహములందైనను వేద

స్వాయముగ నవతారములుకూడ ధరించును. కావున యజ్ఞ రూపుఁడగు విష్ణువు, మనువు, మనుపుత్రులగు రాజులు, ఋషులు, దేవగణము, ఇంద్రుఁడు వీరందఱును రక్షకుఁడగు విష్ణుని యంశము లందురు.

పెరిగి పోవుచున్న సృష్టిని సంహార మొనర్చుటకై ఆతఁడే సర్వేశ్వరుఁడగు రుద్రరూపమున నుద్భవించి భూత, పిశాచులను, అత్యంత క్రోధముగల దైత్యుల నుద్భవింపఁజేసి, లోకమున నధర్మక్రోధముల వృద్ధికావించును. అందువలననే క్రోధులు, అధర్ములగు దైత్యులు, కాలము, అంతకుఁడు మొదలగువారందఱు రుద్రుని అంశలు. అందఱిలో నా హరి వ్యాపించియున్నాఁడు. ఆతని మహిమము అనంతము; అపారము. మానవుఁడు తన సాధనములచే దానిని బొందలేఁడు; తన తర్కముచే దానిని సిద్ధాంతము చేయలేఁడు. ఆతని కృప యెవరిమీఁదఁగలదో ఆతఁడుమాత్రమే దానిని దెలిసికొనఁగలఁడు. ఆతఁడే యీ సంసార సాగరమును దాఁటఁగలుగును. ఆతనిని సర్వాత్మభావముతోఁ బూర్ణముగ దేవ దానవ, ఋషి, మనులెవరును వేయేల నేనును దెలిసికొనఁజాలను. అయినను గొందఱాతనిని దెలిసికొనఁ గలుగుదురు. ఆతని కృప యున్నచో నాతని మాయను దాఁటఁగలుగుదురు. చాల మంది ఆతని దెలిసికొనిరి. ఆతని మాయను దాఁటిరి. వారిలోఁ గొందఱ పేర్లను జెప్పెదను. నేనాతని మాయను ఆతని కృపచేతనే యెఱుఁగుదును. నీవు నెఱుఁగుదువు. మహేశ్వరుఁడు నెఱుఁగును. ప్రహ్లాదుఁడు, మను పత్నియగు శతరూప, స్వాయంభువమనువు, ప్రియవ్రతాది మనుపుత్రులు,

అనఁగా నేను గొంచెము సంక్షిప్తముగ భగవదవతార లీలలను, కొందఱ భాగవతుల నామములను జెప్పితిని. భగవంతునకును, భాగవతులకును సంబంధించినవారే భాగవతులు. నీకు కనఁబడున దంతయు భగవంతున కన్యమైనది కాదు. సమస్తజగత్తు ఆతని స్వరూపమే. ఇట్లయ్యు నాతఁడు జగద్వ్యతిరేకుఁడే. ఈ భాగవత తత్త్వమును నాకు కమలమునఁ గూర్చుండియున్నప్పుడు సాక్షాచ్ఛ్రీమన్నారాయణుఁడు నాకుఁ జెప్పెను. ఇప్పుడు నీవు దీనిని విస్తారమొనర్చి లోకమునఁ బ్రచారమొనర్పుము.''

నారదుఁ డిట్లడిగెను:- ''స్వామీ! కార్యములన్నియు నేదో సంకల్పముచే జరుగుచుండును. నా యీ కార్యమువలన నీవస్తువు సిద్ధింపవలయునని మునుముందుగ మనస్సున విచారించుము. సంకల్పముచేతనే సృష్టి కలుగునని నీవే చెప్పఁగలవు. మానవుఁడు సంకల్పముచేతనే బంధనమునఁ బడును. కావున సమస్తసంకల్పములను బరిత్యాగము కావింపవలెను. 'నీవీ భాగవతశాస్త్రమును విస్తారము కావించి, ప్రచార ప్రసారములఁ గావింపు'మని చెప్పుచున్నావు. నన్నుఁ గర్మప్రవృత్తుని కమ్మని యేల చెప్పుచున్నావు? నైష్కర్మ్యమే కదా ముక్తిమార్గము.''

ఇది విని బ్రహ్మ మిక్కిలి ప్రేమతో నిట్లనెను:— ''నాయనా! కర్మమువలన బంధనమనుట యథార్థమే. కర్మము సంకల్పపూర్వకముగఁ జేయఁబడుననుటయును సత్యమే. కాని కేవలము భగవంతుని నిమిత్తము చేయఁబడు కర్మములు సంసార బంధహేతువులు కావు. కాకపోఁగా నవి సంసారబంధ

నిత్యము శ్రవణము చేయువారియొక్కయు చిత్తములు కూడ మాయావిమోహితములు కావు.''

సూతుఁ డిట్లనెను- ''మునులారా! ఈ విధముగ నా గురుదేవుఁడగు శుకదేవుఁడు పరీక్షిన్మహారాజుకు బ్రహ్మ-నారద సంవాదమును జెప్పి యూరకుండెను. ఆతఁ డూరకొనఁగా పరమభాగవతుఁడగు పరీక్షిన్నరేంద్రుఁ డేదియో పలుక నుద్యుక్తుఁడయ్యెను.''

ఛప్పయ.

బోలే బ్రహ్మ — ''వత్స! బజాకే వీణా వరతర।
భనోఁ భాగవత తత్త్వ సునత భవపార హోయఁ నర॥
కర్మ బంధ కే హేతు కింతు హరి చరిత లలిత అతి।
కహత సబాన కీ హోయ రాధికా పతి చరనని రతి॥
సబ సంసారీ సుఖ లహైఁ, జగ విషయని తేఁ మన హటే।
ముక్త ముముక్షూ బద్ధ సబ, సేవేఁ భవ బంధన కటేఁ॥

అర్థము.

బ్రహ్మ యిట్లనెను:- ''వత్సా! నీవు వీణ మీటుచు భాగవతమును గానము చేయుము. మానవుఁడు భాగవత తత్త్వము విని భవసాగరమును దరింపఁగలఁడు. కర్మములు బంధహేతువులు. కాని హరి చరిత మతి లలితమైనది. దానినిఁ జెప్పుటచే రాధికాపతి చరణములందు ప్రేమ కలుగును. జగతిలో విషయములనుండి మనస్సు తొలఁగి సంసారమున సుఖమును బొందఁగలుగును. ముక్తులు, ముముక్షువులు,

ఛప్పయ.

కహేం పరీక్షిత్ – "గురో! ఆపు విస్తార బతావేం।
జాకూం నారద కర్యో తాహి అబ మోహీ సునావేం॥
వర్షా బీతే శరద స్వచ్ఛ కరి దేవే జలకూం।
త్యోం హరి లీలా నామహియే కే మేంటే మలకూం॥
పీవత పానీ పంథ కో, నిజపుర పహుంచే పాంథ జ్యోం।
హర్షిత హోవే హృదయ హరి, భక్తపరసి పదశాంత త్యోం॥

అర్థము.

పరీక్షిత్తు ఇట్లు పలికెను:- "గురూ! నారదుఁడు దేనిని గానమొనర్చెనో ఆభాగవతమును నాకు విస్తారముగఁ జెప్పవలయును. వర్షఋతువు దాటిపోఁగానే శరదృతువు రాఁగానే స్వచ్ఛమగు జలము నెట్లు లభించునో అట్లే హరి లీలానామములు హృదయమునకు సోకెనా దానిలోని పాపములను దుడిచివేయఁ గలదు.

మార్గమున పాంథుఁడు దప్పికచెంది నీరును ద్రాగి స్వగ్రామము నెట్లు చేరునో అట్లే హృదయమున హరిని జింతింపఁగా భక్తుఁడు హర్షమును జెంది శాంతిని జెందును."

శ్రోతయొక్క అధికారమును దెలిసికొనియే వక్త యుపదేశింపవలయును. హీనశ్రేణికి చెందిన శ్రోతలకు ఉచ్చశ్రేణికి చెందిన జ్ఞానమును వెంటనే చెప్పుట వ్యర్థము. ఏలననఁగా వారు దానిని గ్రహింపఁజాలరు. అట్లే ఉచ్చకోటిలోఁ జేరిన శ్రోతలకు నిమ్నశ్రేణికి చెప్పు విషయమును జెప్పిన

పరీక్షిద్వచనములను విని శ్రీశుకుఁ డిట్లనెను:-"రాజా! నీ వింత తొందఱపడెదవేల? ధైర్యమును వహించుము. నేను సర్వమును జెప్పెదను."

అంత మహారాజిట్లనెను:- "ప్రభూ! తొందఱపాటు యేమియులేదు గాని, అంత్యకాలమున నా మనస్సు మదన మోహనుఁడగు శ్యామసుందర సుందర చరణారవిందములందు లగ్నముకాకుండి మరణకాలమునఁ జిత్తము సాంసారిక విషయములందే లగ్నమగుచో మరల నెనుబదినాల్గు లక్షల యోనులలోఁ దిరుగుచుండవలసి వచ్చునేమో నను చింతయే నన్ను వేధించుచున్నది. కావున నేను అనాసక్తచిత్తుఁడనై ఆనందకందుఁడగు నందనందన చరణారవిందములందు లగ్నము కావించి ప్రాణములు విడువఁదలఁచినాను."

నవ్వుచు శ్రీశుకుఁ డిట్లనెను:- "రాజా! చెవులతోఁ గథ వినుచుండిన మనస్సు భగవచ్చరణారవిందములపై నెట్లు నిలుచును? ఈ విషయమున నీ యభిప్రాయ మేమియో చెప్పుము."

అంతఁ బరీక్షిన్మహారాజు చేతులు జోడించుకొని మిక్కిలి నమ్రతతో నిట్లనెను:- "స్వామీ! నాకేమి తెలియును? నేను మీఁబోటి సాధువులవలన భగవంతునకును, భగవన్నామమునకును, భగవద్గుణములకును భేదమేమియును లేదు, ఒక్కటేనని వినియున్నాను. మనము మన కర్ణముల ద్వారా సుమధుర భగవన్నామములను, గలిమలహారిణియగు కమనీయ శ్రీకృష్ణకథను శ్రవణము చేయుచున్నప్పుడు, మన కర్ణరంధ్రములద్వారా కథతోఁగూడ నామ, గుణ రూపమగు

నేర్పఱచి, యా ప్రవాహములో యమునాతట విహారియగు వాసుదేవుని స్నానము చేయించి, దానిపై శాశ్వతముగ నాసీనము కావింపఁగలదు. నవనీతమునకంటెఁ గోమలములును, మఖమల్‌కంటె మెత్తనివియు, వటాశ్వత్థ నవజాత పల్లవములకంటె మృదులములు నగు మదనమోహనుని చరణ కమలములను జిత్తము దర్శించెనా, అది అచ్చటనే పాదుకొని పోఁగలదు. అది అచ్చటనుండి విషయప్రపంచములోనికి రాఁ గాంక్షింపదు.''

అంత శ్రీశుకుఁ డిట్లడిగెను:- ''భగవచ్చరణములను బొందిచిత్తము తనచంచలత నెట్లు వదలఁగలదు? దాని స్వభావ మటునిటు తిరుగుటేగదా! అది దానిస్వభావమును వదలుట చాలకష్టమే.''

ఇదివిని పరీక్షిత్తు నవ్వుచు నిట్లనెను:- '' స్వామీ! అన్యథా తలంపకుండినచో నేనొక దృష్టాంత మీయఁగలను. ఆదృష్టాంతమైనను ఇంటిలోనుండుగృహస్థులవిషయము. గృహములో నన్నిటికంటెఁబ్రియమైనదియు, నన్నిటికంటె మోహకమైనదియు, సర్వవిధముల మనస్సును వశపఱచుకొనునది గృహిణి. గృహిణిలేని గృహము గృహమేకాదు. ఇంటికిశోభ యిల్లాలే. నానాదుఃఖములను మఱపించియు నింటిలోఁ గని పెట్టుకొనియుండునది ఇల్లాలు. సతీసాధ్వియు, రూపగుణ సంపన్నయు, దనను మిక్కిలిగఁ బ్రేమించునదియు, మృదు మధుర మందహాసము కలదియుఁ, బ్రియముగ భాషించునదియు నగు బత్నినివీడి యే గుణగ్రాహియగు పతి యుండఁ గలఁడు? ఇట్టి సర్వాంగ సుందరియగు సాధ్విని బడసియుఁ

పాదపద్మముల నొక్కసారి కాంచెనా, ఇఁక నది వానిసాత్తే కాఁగలదు. వాటినివదలి యింకొకచోటకు పోదు. పోవుట యెట్లు? ఆతనికంటెఁ గమనీయమగు పదార్థ మింకొకటి యీలోకమున నుండినగదా! కావునఁ జిత్తము తన చంచలతనువీడి యాతనిలో రమింపఁగలదు.''

ఇది విని శ్రీశుకుఁడు నవ్వి యిట్లనెను:- ''రాజా! నీవు మంచి దృష్టాంతమిచ్చితివి. మంచిది. నీ వేయే ప్రశ్నలడుగఁ దలఁచితివి? వాటి సూచన సూక్ష్మముగ నాకిమ్ము, దానిని నేను విస్తరించి నీకుఁజెప్పెదను.''

ఇది విని యానందమును బ్రకటించుచు మహారాజిట్లనెను:-''స్వామీ! ప్రశ్నించుటకును యోగ్యత కావలయును. అందఱును బ్రశ్నింపఁజాలరు. మీరంతట మీరే నా కేది హితమో దానినుపదేశింపుఁడు. కథాప్రసంగము జరుగుటకై నేను కొన్ని ప్రశ్నించెదను; కాని నే నిన్ని విషయములనే అడుగుచున్నానని మీరు భావింపవలదు. మీరే ప్రశ్నలకు మాత్రము ప్రత్యుత్తర మీయవలయును. ఇవి కాక నేనడుగఁ జాలనివియు, హితకరమైనవియు నేమైననుండిన వాటిని గూడ నాహితముకొఱకు నేనడుగకయే నన్ను శిష్యునిఁగ గ్రహించి యుపదేశింపవలయును. నా ప్రశ్నలివి:-

(౧) ఈజీవుఁడు స్వతః పంచభూత రహితుఁడు. కాని యే దేహములోనుండి యీ సుఖదుఃఖములను భోగించుచున్నట్లు కనుపించుచున్నాఁడో, అది పంచభూతములతో నేర్పడినది. జీవుడీదేహమును స్వభావవశమున బొందుచున్నాఁడా లేక కర్మాధీనుఁడై పొందుచున్నాఁడా?

(౯) జీవు లేయేకర్మ లొనర్చిన నేయేగతి ప్రాప్తించును?

(౧౦) త్రిగుణముల పరిణామ స్వరూపములగు దేవ, మనుష్యాది యోనులందు బుట్టగోరువా రేల కర్మద్వారా యేయే జన్మలను బొందుటకుఁ బ్రయత్నింతురు?

(౧౧) పృథ్వీ, పాతాళ, దిశ, ఆకాశ, గ్రహనక్షత్ర, పర్వత, నదీ, సముద్ర, ద్వీపాదు లన్నిటిలో నివసించు జీవు లన్నియు నెట్లుత్పన్నమైనవి?

(౧౨) ఈ బ్రహ్మాండము లోపలినుండి యెంత పెద్దది? బయట ఇది యింకెంత పరిణామమున నున్నది?

(౧౩) మహాపురుషుల ఆచరణ మెట్లుండును? వారి చరిత్ర గుణకథనము నొనర్పుఁడు.

(౧౪) వర్ణాశ్రమధర్మ విభాగ మెట్లుండును? ఆయా వర్ణాశ్రమధర్మము లేవియో తెల్పుఁడు.

(౧౫) భగవంతుని పరమాశ్చర్యమయ, సులలిత కమనీయ అవతారకథలను గూర్చి చెప్పుఁడు.

(౧౬) కృత, త్రేతా, ద్వాపర, కలియుగాదుల భేదములను గూర్చి చెప్పుఁడు. ఇప్పుడు ఫలానియుగమని తెలిసికొనుట యెట్లు?

(౧౭) ఏయే యుగ మెన్నాళ్లుండునో, ఆయా యుగ పరిమాణమునుగూర్చి చెప్పుఁడు.

(౧౮) ఏయే యుగములలో నేయే కర్మ లొనర్చిన ముక్తినిబొంది భగవత్ప్రాప్తికలుగునో, ఆయా యుగధర్మములను గూర్చియుఁ జెప్పవలయును.

(30) సర్గ, స్థితి, ప్రలయములను గూర్చిన రహస్యమును గ్రమముగఁ జెప్పవలయును.

(31) ఇష్టమను జెప్పఁబడు యజ్ఞాది వైదికకర్మలెట్లు చేయఁబడునో, ఆసంగతికూడ చెప్పవలయును.

(32) వాపీ, కూప, తటాకారామ దేవాలయాదిపూర్తి కర్మలను గూర్చియు, వాటి నిర్మాణ, విధులను గూర్చియుఁ జెప్పవలయును.

(33) స్మార్త కర్మలు, కామ్యకర్మలు, ధర్మార్థకామములను త్రివర్గములకు సంబంధించి సాధన విధులను గూర్చియుఁ జెప్పవలెను.

(34) మోక్షమును బొందక, ప్రకృతిలో లీనమును జెందినవారు మరల నెట్లు పుట్టుదురో చెప్పవలయును.

(35) పాషండ ధర్మప్రచార ప్రసారము లెట్లు, యేల కలుగునో తెలుపవలయును.

(36) ఆత్మయొక్క బంధమోక్షములను గూర్చి చెప్పవలయును.

(37) ఆత్మ స్వరూపమందవస్థితి యెట్లుకలుగును ?

(38) సర్వతంత్రస్వతంత్రుఁడును, సర్వసమర్థుఁడు నగు సర్వేశ్వరుఁడు అఘటన ఘటనాపటీయసి యగు తన ప్రియురాలితో నేవిధముగఁ గ్రీడించును ?

(39) స్వేచ్ఛగాఁ దనమాయను బరిత్యజించి యుదాసీన భావముతోఁ గేవలము సాక్షిరూపుడై యెట్లుండును ?

సుధారసమును బానము చేయించుచున్నావు. నాకర్ణరంధ్రము లందు అమృతమును గ్రుమ్మరించి హృదయమువఱకు బంపించు చుంటివి. మృత సంజీవనీ సుధను శరీరమంతటను జిలుకు చున్నావు. ఇంక నేనెట్లు చావఁగలను? మధ్యలో నాకనిష్టమేల కలుగఁగలదు? కుపితుఁడగు శృంగి మహర్షి నామృత్యు కాలమును నిర్దేశింపకుండినను, దక్షకునిచే నేఁడుదినములలోఁ జావకుండినను నేను నిరంతరము కథను వినుచుఁ జావనేచావను. నిరంతర మీవిధముగానే నిరాహారుఁడనై కథాశ్రవణము చేయుచుందును. నీవు నా యాహారపానీయముల చింతను వీడవలెను. నాకుఁ గేవలము కేశవుని లలితకథలనే వినిపింపుము. నన్ను శంకారహితునిఁ గావించి పరమ పదమునకు అధికారిగా నొనర్పుము. నన్ను దుర్గతినుండి రక్షింపుము. ఇదియే శ్రీచర ణములకు నా వినయపూర్వకమగు ప్రార్థన.''

సూతుఁడు శౌనకాది మహామునులతో నిట్లనెను:- ''మునులారా! ఈవిధముగఁ బరీక్షిన్మహారాజు నాగురుదేవుఁ డగు శ్రీశుకమహర్షిని, తనప్రశ్నలకుఁ బ్రత్యుత్తర మీయ వలయునని ప్రార్థింపఁగా నాతఁడు రాజు ప్రశ్నలనువిని మిక్కిలి సంతసించి, బ్రహ్మకల్పారంభమున సాక్షాచ్ఛ్రీమన్నారాయ ణుని వలనఁ గమలమునఁ గూర్చుండిన లోకపితామహుఁడగు బ్రహ్మవినిన ప్రకారముగ శ్రీమద్భాగవత తత్త్వమును విని పించుటకుఁ బ్రవృత్తుఁడయ్యెను. పరీక్షిన్మహారాజేయే ప్రశ్నల నడిగెనో వాటికి క్రమముగఁ బ్రత్యుత్తరమిచ్చుటకు వ్యాస నందనుఁడగు శుకమహర్షి ప్రవృత్తుఁడయ్యెను.

బ్రహ్మ తపస్సు - వైకుంఠదర్శనము

౯౪

శ్లో॥ తస్మై స్వలోకం భగవాన్ సభాజితః
సందర్శయామాస పరం నయత్పరమ్।
వ్యపేత సంక్లేశ విమోహ సాధ్వసమ్,
స్వదృష్టవద్భిర్విబుధై రభిష్టుతమ్॥
—శ్రీభాగ. ౨ స్కం. ౯ అ. ౯ శ్లో.

"బ్రహ్మ నిజస్థానంబైన పద్మంబునం దాసీనుండై యొక్కింత చింతించి యట్టి శబ్దంబు దన్నుఁ దపంబుసేయుమని నియమించుటగాఁ దలంచి ప్రాణాయామ పరాయణుండై జ్ఞానేంద్రియ కర్మేంద్రియంబుల జయించి యేకాగ్రచిత్తుండై సకలలోక సంతాపహేతువగు తపంబు వేయి దివ్యవత్సరంబులు గావింప నీశ్వరుండు ప్రసన్నుండై పొడసూపిన నక్కమల సంభవుండు తత్క్షణంబ రాజసతామస మిశ్రసత్త్వ గుణాతీతంబును శుద్ధసత్త్వ గుణావాసంబును, నకాలవిక్రమంబును సర్వలోకోన్నతంబును సకల సురగణస్తుత్యంబును లోభమోహభయ విరహితంబును నపునరావృత్తి మార్గంబును ననంత తేజో విరాజితంబునునైన వైకుంఠపురంబుం బొడగని"
—శ్రీమదాంధ్ర భాగవతము.

ఛప్పయ.

హైౘ ప్రసన్న శుకకహేఁ భూప! సును సుఖకే మగకూఁ।
పాకై బ్రహ్మ ప్రకాశ దిఖావే మాయాజగకూఁ॥

స్వారాజ్యమున కధికారి కాఁగలఁడు. ఆతఁడు సర్వము నిర్వహింపఁ గలుగును. కావున విషయములలో మనస్సును జొన్పుటయే బంధనమని సారసిద్ధాంతము. మనస్సును విషయముల నుండి తొలఁగించి తపస్సునందు లగ్నముచేయుటయే మోక్షమార్గము.

ఈ కనఁబడు చిత్రవిచిత్రములగు మోహక సాంసారిక పదార్థములన్నిటికి ఆ సచ్చిదానంద ప్రభువుతో నేమి సంబంధము? ఈ పదార్థము లన్నియు ననిత్యములు, శ్రీహరి నిత్యుఁడు. ఇవి నాశవంతములు, ఆనందఘనుఁడగు ప్రభువు అవినాశి. ఇవి పరిణామమున దుఃఖదాయకములు, భగవంతుఁడు సర్వదా సుఖస్వరూపుఁడు. ఇదంతయు యోచించుకొని శుకమహర్షి పరీక్షిన్మహారాజుతో నిట్లనెను:- "రాజా! ఈ సాంసారిక పదార్థములతో నా విశుద్ధ జ్ఞానస్వరూపుఁడగు భగవంతున కేమియు సంబంధములేదు. ఒకవేళ సంబంధముండిన, స్వప్నములోఁ జూచిన పదార్థములకును స్వప్నము కన్నవానికి నెంతటి సంబంధము కలదో, అంతటి సంబంధము కలదు. కలలో నేనుఁగులు, గుఱ్ఱములు, సాగర పర్వతాదు లన్నియుఁ గనఁబడును. కన్నులు తెఱవఁగానే పర్వతములును లేవు, నదులును లేవు, సముద్రములును లేవు. తన పూరి గుడిశెలో కుక్కిమంచములో చినుఁగుల దుప్పటి తాను ఉన్నాఁడు."

అంత మహారాజిట్లడిగెను:- "ప్రభూ! మానవుఁడు తాను బూర్వము సత్యముగఁ జూచినదే కలలోఁ జూచును. దీనినిబట్టి మొట్టమొదట నేదియో సత్యపదార్థ ముండియుండ

గావించుచుందురు. మొదట వారిని యథార్థముగ నమ్మి చూచెదరు. తెలిసికొనఁగానే 'వీరు పగటివేషగాండ్ర'ని నవ్వుకొందురు. ఈ మాయకూడ పగటివేషగాండ్రవంటిదే. నానారూపిణియగు మాయాసంబంధముచే జీవుఁడు శుద్ధ చైతన్యుడయ్యు, మాయిక గుణములలో రమించుటచే దేహ, గేహ, స్త్రీ, ధన, భూ, వాహన, వస్త్రాదులందు మమకారము వహించి, అనిత్యము, నాశవంతము, క్షణభంగురమునగు పాంచభౌతిక శరీరమందహంభావము వహించి, ఇది నేను, అది నేను, నాకీశక్తి యున్నది, నేను దీనిని జంపఁగలను, దానిని గొట్టఁగలను, వానిని మోసగింపఁగలను, వానిపని పట్టింపఁ గలను, అక్కడికి పోయెదను, దీనిని దెచ్చెదను, దాని నిచ్చెదను, నేనిట్టి జ్ఞానిని, అట్టిధ్యానిని, మిక్కిలి మానవంతుఁడను, నేనావస్తువునకుఁగర్తను, దానిని భరణపోషణచేయు భర్తను అని యిట్లు శరీరముమీఁద అహంకారమును వహించి వాగుచుండును. ఇదంతయు నేల జరుగుచున్నది? ప్రకృతి మాయ వలన. అవిద్యాకారణమున. కాలము సమీపింపఁగా, గుణ క్షోభము కలుగఁగా నీప్రపంచమంతయు నిర్మాణమగును. కాని, మాయాపతియెవఁడో, కాలనియంత యెవఁడో, స్వభావముగఁ బ్రవర్తకుఁడెవఁడో అట్టివాని నీజీవుఁడు శరణుచొచ్చినప్పుడు, సమస్త ప్రపంచ జననియగు మోహకమాయకు శాశనకర్తయని గ్రహించి, తన మహిమను గుర్తెఱిఁగి, అక్షరబ్రహ్మమందు రమించుచో, నా శుద్ధచేతనుఁ డజ్ఞాన రహితుఁడై తానహంకార మమకారములు చెందిన యీ మాయిక పదార్థములను వీడి ఉదాసీనుఁడు కాఁగలఁడు.

నల్దిక్కులను రెండునేత్రములు కలిగిన నాలుగుముఖములు పుట్టెను. వానితో నెనిమిది దిక్కులు చూడఁగలిగియుండెను. అందువలన బ్రహ్మ చతురాననుఁడనఁబడెను. దిశలు పది యగుటచే బ్రహ్మకు మొట్టమొదట అయిదు ముఖము లుండెను. ఆ యైదవ ముఖమును శివుఁడుత్తరించెను."

ఇదివిని శౌనకుఁడిట్లనెను:- "సూతా! తన తండ్రి యగు బ్రహ్మయొక్క అయిదవశిరమును శివుఁడేలఖండించెను? ఇట్టి లోకవిరుద్ధమగు కార్యమును మహేశ్వరుఁడేల చేసెను? ఆసంగతి మాకు చెప్పవలయును."

ఇదివిని సూతుఁడిట్లనెను:- "ఈ కథ చాలపెద్దది. దీనినెప్పుడైన సమయానుసారముగ మీకు వినిపించెదను. నా గురుదేవుఁడు పరీక్షిన్మహారాజునకు వినిపించిన యా సృష్టి ప్రసంగమును మాత్రమే యిప్పుడు వినుఁడు. నేను సృష్టి తత్త్వముల యొక్క ప్రకృతి వికృతాదులను గూర్చి చెప్పెద నని మీరు భావింపకుఁడు. ఈసమయమున శ్రీమన్నా రాయణుఁడు లోకపితామహుఁడగు బ్రహ్మకు భాగవత తత్త్వము నెట్లుపదేశించెనో కేవల మా కథాప్రసంగమును మాత్రమే చెప్పవలసియున్నది."

శౌనకుఁడిట్లనెను:- "లెస్స, లెస్స. సూతా! నీకేది ఉచితముగఁ దోఁచిన దానిని జెప్పుము."

ఇది విని సూతుఁడిట్లనెను:- "బ్రాహ్మణోత్తము లారా! బ్రహ్మ ఇటు నటు బిత్తరచూపులతోఁ జూచు చుండెను. భగవంతుఁ డతని హృదయములో సృష్టిచేయవల యునను సంకల్పమును గలుగఁజేసెను. పుట్టఁగానే ఆతనికి

దలంచెను. ఇట్టి జ్ఞానము కలుగకున్నచో జీవుండు సాలెపురుగు వలెం దనవలను దానే అల్లుకొని దానిలోం జిక్కుకొనును. ఈ జ్ఞానము కలిగినతర్వాత జ్ఞాని యేదైనం జేసెనా ఆతనికి పుణ్యాపాపములు గాని సుఖదుఃఖములుగాని అంటవు. బ్రహ్మ తన సంకల్పమునకుం గారణమును వెదకుటకు మనస్సును నిరోధించి తపస్సుచేయ మొదలిడెను. మనో నిరోధము కావించుటయే తపస్సునకుం బరమలక్ష్యము.

శ్రీమహావిష్ణువు బ్రహ్మతపస్సునకు మెచ్చి యాతనికి పరమధామమును నిత్యసత్త్వస్థానము నగు వైకుంఠలోకమును జూపెను.''

అంత శౌనకుండిట్లనెను:- ''సూతా! వైకుంఠములోంగూడ సత్త్వముండు నెడల నదియు మాయికమే కదా! ఏలననంగా సత్త్వరజస్తమములు మూండును ప్రాకృతికములు కదా!''

ఇది విని సూతుండిట్లనెను:- ''మహాభాగా! అక్కడిది యీ త్రిగుణములలోం జేరిన సత్త్వము కాదు. త్రిగుణములకు పైన మాయాతీతమగు దివ్యసత్త్వమొకటి కలదు. దానికి ఊపము లేదు. అది భగవంతుని దివ్యగుణము. దానివలననే వైకుంఠలోకము శాంతముగ నుండును. త్రిగుణములలో సముద్రములోవలెం దరంగములు లేచుచుండును. అక్కడ ఊర్మిలతో నేమిపని? అచ్చట నిత్యసుఖము కలదు.''

ఇది విని శౌనకుండిట్లనెను:- ''సూతా! మాకు వైకుంఠవర్ణనముచేసి చెప్పుము.''

మకుటము మెఱయుచుండును. కంఠమునఁ గమనీయ మౌక్తిక హారములు వ్రేలాడుచుండును. అందఱ చేతులలో తులసీ మాలలు తిరుగుచుండును. దేవలోకములోని దివ్య దేవాంగనలు కూడ ఆరూపములను గాంచి విమోహితలగుచుందురు. మునులారా! వైకుంఠములోఁగూడ కమనీయకాంతికలిగిన కాంతలకు కఱవులేదు. అక్కడకూడ లక్ష్మికి చెలికత్తెలుగ నసంఖ్యాకములుగ, అతి అనుపమ లావణ్యయుక్తలగు నప్సరసలు ఇటునటు మెఱుఁగుతీఁగలవలె మెఱయుచుఁ దిరుగుచుందురు. వారు కులుకుచుఁ దళుక్కుమని అటు నిటు దిరుగుచుండుటచే మేఘాచ్ఛన్నమగు నాకాశము విద్యున్మాలలచేఁ బ్రకాశించునట్లు, వైకుంఠమెల్లప్పుడు శోభాయమానముగ నుండును.

అచ్చట లక్ష్మీదేవి మూర్తిమంతయై సదా నివాసము చేయుచుండును. అచ్చట నామె తన చంచలతాస్వభావమును వీడును. పురాణపురుషుని పత్ని చంచలత్వము కలిగియుండుట స్వాభావికమే; కాని యచ్చట శ్రీహరి సదా కిశోరుఁడై యుండును. కావున లక్ష్మీదేవి సదా ఆతని గుణగానమందు లీనమగును. అచ్చట నొక దివ్యమగు నుద్యానవనము కలదు. అనేక పరమదివ్యజన్మలనుండి యనంతపుణ్యముచేతను, వివిధారాధనలచేతను వైకుంఠమునకుఁ జేరిన పక్షులు కూజితము చేయుచుండును. శుక, శారికా, పారావత, దాదుర, మయూర, చకోరాది పులుగులు సంగీతస్వరముతోఁ గూయుచుండును. అనంతపుణ్యములద్వారా యుగయుగములు ఆరాధన చేయుటచే నచ్చట వృక్షములుగనైనవి నిరంతరము దివ్యగంధమును వెదఁజల్లుచుండును. ఆ వృక్షశాఖలందు దివ్యమగు

పరమసుఖములనుకొనుచుందురు. మలములోఁదిరుగు పురుగున కదియే హితముగనుండునుగాని దుర్గంధముగఁ దోఁచదు. చీములోనుండుపురుగు క్రుళ్లి వాసనకొట్టు చీములోనే తిరుగుచు నచ్చటనే దానికి సుఖమని తలఁచును. జీవి యీ తుచ్ఛ విషయమునుండి మనస్సును దొలఁగించినచో వైకుంఠమార్గ గామి కాఁగలుగును.

బ్రహ్మ అచ్చట శ్రీమన్నారాయణుని దర్శించెను. ఆతఁడు భుజముపైఁ జేయివేసి, మందహాసముతోఁ క్రీగంటి చూపులతో, కిరీట, ముకుటాంగదాదులను ధరించి, రత్న జటిత సింహాసనమున విరాజిల్లుచుండెను. ఆతని నాలుగు భుజములందు అంగద, కంకణాది దివ్యాభరణములు శోభాయ మానములుగ నుండెను. గళమున దివ్యవనమాలయు, వక్షః స్థలమున శ్రీవత్సచిహ్నమును గలదు. అచ్చట లక్ష్మీదేవి నిత్యనివాసము చేయుచుండును. తళతళ మెఱయు పట్టుపీతాం బరము ధరించియుండెను. ఆయనచుట్టును మూర్తిమంతము లగుఁ బురష, ప్రకృతి, మహత్తత్వ, అహంకార, పంచ కర్మేంద్రియములు, పంచజ్ఞానేంద్రియములు, మనస్సు, పంచ తన్మాత్రలు, పంచభూతములు ఇవన్నియు దివ్యరూపములఁ ధరించియుండెను. భగవానుఁడు పూర్ణషడైశ్వర్యసంపన్నుడు. ఏయైశ్వర్యములోను నే యంశమును ఆయనలోఁ దరుగు లేదు. ఆతఁడు యథార్థముగ భగవత్పదవాచ్యుఁడు.

ఇట్టి మహైశ్వర్యపూర్ణుఁడు, సౌందర్యరాశి, ఆనంద నిధి, శోభాధాముఁడగు భగవంతుని దర్శించి బ్రహ్మ ఆనంద మును బట్టఁజాలకపోయెను. ఆతని శరీరము రోమాంచ మగు

అర్థము.

పరమ దివ్య వైకుంఠముయొక్క కాంత్యైశ్వర్యము లమితములు. అచ్చట శ్రీహరి పార్షదులతోడను, బరివారము తోడను నిండు పేరోలగమున సుఖాసీనుఁడై దర్శనమీయఁగా నారాయణుని వీక్షించి, ఆనందబాష్పములను గార్చుచుండ, హరి నాతని బాహువులను బట్టుకొని తనదగ్గఱఁ గూర్చుండఁ బెట్టుకొని వేదగర్భుఁడగు బ్రహ్మతో సుధామయవాక్కులతో నిట్లనెను:- "వత్సా! సృష్టిసమయములో నేల విచారము కలిగినదో చెప్పుము."



పంచశ్లోకీ భాగవతము

శ్రీ భగవానువాచ.

శ్లో॥ జ్ఞానం పరమగుహ్యం మే యద్విజ్ఞాన సమన్వితమ్,
సరహస్యం తదంగం చ గృహాణ గదితం మయా॥

యావానహం యథాభావో యద్రూప గుణకర్మకః,
తథైవ తత్త్వవిజ్ఞానమస్తు తే మదనుగ్రహాత్॥

అహమేవాసమే వాగ్రే నాన్యద్యత్సద సత్పరమ్,
పశ్చాదహం యదేతచ్చ యోఽవశిష్యేత సోఽస్మ్యహమ్

ఋతేఽర్థం యత్ప్రతీయేత న ప్రతీయేత చాత్మని,
తద్విద్యాదాత్మనో మాయాం యథాభాసో యథా తమః॥

క॥ అరయఁగఁ గల్ప ప్రళయాం
తరమున నాద్యంత విరహిత క్రియ తోడం
బరిపూర్ణ నిత్య మహిమం
బరమాత్ముఁడనై సరోజభవ యేనుందుణ్.

వ. అదియునుంగాక నీవు నన్నడిగిన యీజగన్నిర్మాణ మాయాప్రకారం బెఱింగింతు లేనియర్థంబు శుక్తిరజత భ్రాంతియుంబోలె నేమిటి మహిమందోఁచి క్రమ్మఱఁ దోఁపక మానునదియె మదీయ మాయావిశేషంబని యెఱుంగు మది యునుంగాక లేనియర్థంబు దృశ్యమానంబగుటకును గల యర్థంబు దర్శన గోచరంబు గాకుండుటకును ద్విచంద్రాది కంబును దమఃప్రభాసంబును దృష్టాంతంబులుగాఁ దెలియు మే ప్రకారంబున మహాభూతంబులు భౌతికంబులయిన ఘట పటాదులందుఁ బ్రవేశించియుండు నాప్రకారంబున నేను నీ భూత భౌతికంబులయిన సర్వకార్యంబులందు సత్త్వాది రూపంబులం బ్రవేశించి యుండుదు భౌతికంబులు భూతంబు లందుఁ గారణావస్థం బొందుచందంబున భూత భౌతికంబులు గారణావస్థంబొంది నాయందు నభివ్యక్తంబులై యుండవు. సర్వదేశంబులయందును సర్వకాలంబులయందును నేది బోధి తంబై యుండు నట్టిదియ పరబ్రహ్మస్వరూపంబు తత్త్వం బెఱుంగ నిచ్ఛించిన మిముబోఁటి వారలకు నీచెప్పిన మదీయ తత్త్వాత్మకంబైన యర్థంబ యర్థంబని యెఱుంగు మీ యర్థం బుత్కృష్టంబయిన యది యేకాగ్ర చిత్తుండవై యాకర్ణించి భవదీయ చిత్తంబున ధరియించిన నీకు సర్గాదికర్మంబులందు

పండిన పైరును గాంచియు, గురువు సర్వగుణసంపన్నుఁడును, విద్వాంసుఁడునగు యోగ్యశిష్యుని గాంచియు, యోగ్యుఁడగు తండ్రి యిల్లు,వాఁకిలిగల వానికిచ్చిన తన పుత్రిక సుఖపడుటను గాంచియు, వివాహానంతరము వధూవరులిద్దరు ననుకూలముగ నుండుటఁ గనియు నెంతటి యానందము కలుగుచుండునో అంతకుఁ గోటిరెట్లానందము భక్తులకు భగవద్దర్శనమునఁ గలుగును. భగవంతుఁడు కృపతో సాధకుని సాధనను సఫలము కానించి, అతిదుర్లభమగు తన దర్శనము నొసంగిన నప్పుడు కలుగు ఆనందమును వర్ణింప నలవికాదు. అది కేవల మనుభవైకవేద్యము. దివ్యసహస్ర వర్షములకు స్వాయంభువుఁడగు జతురాననునకు మాయాపతియగు శ్రీహరి దర్శనము ప్రాప్తించెను. కేవలము దర్శనమే కాదు. భగవంతుఁడాతని కృపఁ జూచి, మమకారముతో బాహువులు పట్టుకొని తన సమీపమునఁ గూర్చుండఁ బెట్టుకొనఁగా నాతఁ డనుభవించిన యానందమునకు మేఱలేకుండెను. ఆతఁడు స్తుతించుటకూడ మఱచిపోవునంతటి యానందమును దా ననుభవించెను. ఈ విధముగ బ్రహ్మ నిశ్చేష్టితుఁడై మాటాడఁజాలకుండుటను గాంచి మందహాసము చేయుచు మధుసూదనుఁ డిట్లనెను:- ''వేదగర్భా! నీ యోగము నిర్వ్యలీకము. నీవు నాయారాధనమును నిష్కపటభావముతోఁ జేసితివి. దీనికి ప్రత్యక్షప్రమాణము నాదర్శనము లభించుటయే.''

బ్రహ్మ చేతులు జోడించి యిట్లనెను:- ''ప్రభూ! నేను నిష్కాముఁడనని యెట్లనఁగలను?''

బంగారు బిందెలు బయటపడి, పరిశ్రమ సఫలము కాఁగానే, ధనస్వామి యానందమునకు మేఱయుండదు. ఆతఁడానంద డోలికల నూగులాడుచుండును. ఇష్టము వచ్చినట్లు తినును, త్రాగును. వసంతమాడును. దానినెదురుగఁబెట్టుకొని చూచు కొనుచుండును. ఇదేవిధముగ సాధకుఁడు నా దర్శన మగు వఱకు కల్యాణప్రాప్తికై పరిశ్రమ కావింపవలయును. నీవు మోహితుఁడవై కూర్చుండఁగా నే నాకాశవాణిద్వారా తపము చేయుమని యాదేశించితిని. నీవు నాయాదేశము నంగీకరించి యేకాంతమున ఘోరతప మొనర్చితివి. ఆ కారణమున నీవు నాకృపకుఁ బాత్రుఁడవైతివి. నా యనుగ్రహము వలననే నీకు సర్వసాధారణులకు దుర్లభమగు నా దివ్యలోక దర్శనము కూడ ప్రాప్తించినది.''

బ్రహ్మ దీనస్వరముతో నిట్లనెను:-''ప్రభూ! ఏసాధన ద్వారా నేను నీకృపకుఁ బాత్రుఁడనైతిని?''

భగవానుఁ డిట్లనెను:- ''నా కృప సాధన సాధ్యము కాదు. ఎవనిపై నాకృప ప్రసరించునో, ఆతఁడే నావైపుకు మరలును. ఆతఁడే సాధనలోఁ బ్రవృత్తుఁడగును.''

బ్రహ్మ యిట్లడిగెను:-''ప్రభూ! నీకృప వానిపై బఱపి నప్పుడు వానిచే నీవిట్టి కఠినసాధనలు చేయించుటెందులకు?''

భగవానుఁడిట్లనెను:- ''కేవల ముత్కంఠత కలిగించు టకును, అధికాధికముగ సుఖమును బ్రసాదించుటకును భగ వద్దర్శనము కొఱకెంతటి యుత్కంఠత కలుగునో, అట్టి తీవ్ర సాధనములందుఁ బ్రవృత్తి కలుగును. ఆ సాధన లొనర్చుటచే

మివై అందఱు బుద్ధిగుహాయందుండి కార్యము లొనర్పఁజేయుచున్నావు. అందఱ నాడించుచున్నావు. అన్ని అలంకారములు నీవే చేయుచున్నావు. అన్ని ఆడంబరములు నీవే కావించుచున్నావు. నామనస్సులోని విషయములన్నియు నీకుఁ దెలియును. అయినను నీవడుగుచుండుటచే, నీయాదేశమును బాలించుటకై నామనోగత భావములను వ్యక్తమొనర్చుచున్నాను. నామనోవాంఛితమును బ్రకటింతును. మీసమ్ముఖమున నాయిష్టవస్తువును యాచించెదను. కృపతో దానిని దీన హీన సాధన విహీనుడనగు నాకుఁ బ్రేమపూర్వకముగఁ బ్రసాదించుఁడు.''

భగవంతుఁ డిట్లనెను:- ''బ్రహ్మ! నీవడిగిన దెట్టిదైన నిచ్చెదను. నాకడ నదేయవస్తువేదియును లేదు.''

అంత బ్రహ్మ వినయముతో నిట్లనెను:- ''నాథా! స్వామీ! సర్వసమర్థుఁడగు దాతవగు నీ ద్వారమునకు వచ్చి నేను విముఖుఁడనై తిరిగిపోను. నిన్నందఱు నరూపుఁడవందురు. కావున నరూపుఁడవైనను నీయొక్క స్థూల సూక్ష్మ రూపముల రెంటిని నే నెఱుఁగునట్లు నాకుఁ బ్రసాదింపుము.''

భగవానుఁ డిట్లనెను:- ''బ్రహ్మ! నేను విష్ణువును. కేవలము జగద్రక్షణము చేయుటయే నా పని. ప్రజాసృష్టి చేయుట నీ పని. సంహారము చేయుట శివుని పని.''

ఇది విని బ్రహ్మ యిట్లనెను:- ''లేదు ప్రభూ! ఇదంతయు నీ క్రీడ. సాలీడు తనలోనుండి దారమును దీసి వలనల్లి, దానిలో నిటునుండి అటు, అటునుండి యిటు నానందముతోఁ

బ్రహ్మ గద్గదకంఠముతో నిట్లనెను:-"ఈశ్వరేశ్వరా! నే నింతవఱకట్టివాఁడనుగాను; కాని మీరు స్నేహపూర్వకముగఁ బ్రేమతో నా చేయి పట్టుకొంటిరా, నా భుజమును బట్టుకొని మీ చరణసమీపమునకుఁ జేర్చుకొంటిరా, ప్రభూ! దీనిని సర్వదా నేను నిర్వహింపఁగలను. వివాహమందు వరుఁడొక్కసారి వధువుయొక్క పాణిని గ్రహించును. ఆ కారణమున జీవితాంతమువఱకు దాని భరణపోషణ పాలనభారము వహించుచున్నాఁడు. అదేవిధముగఁ జేయి పట్టుకొనినందులకు మాట దక్కించుకొనవలసినది మీరే. నేను మీ యాజ్ఞ చే-మీ సేవయను భావముతో - సృష్టికార్యమందు సంలగ్నుఁడనై ఉద్భిజ, స్వేదజ, అండజ, జరాయుజాది చిన్న, పెద్ద, మధ్యమ, ఉచ్చ నీచ జీవ విభాగము చేయునప్పుడు నేను స్వతంత్రుఁడనను నభిమానము కలుగకుండునట్లు చేయవలయుననియే మరల మరల నేను ప్రార్థించుచున్నాను."

ఇది విని భగవానుఁడు నవ్వి యిట్లనెను:- "పరమ ప్రేమాస్పదా! చతురాననా! నేను నీకు పరమదివ్యజ్ఞానమును జెప్పెదను. దానిని దెలిసికొనిన మానవుఁడు మోహజాలమునఁ బడఁడు."

మిక్కిలి యుత్సాహముతో బ్రహ్మ యిట్లనెను:—"నాథా! ఆ నీ జ్ఞాన మెట్టిది?"

భగవంతుఁ డిట్లనెను:- "నా జ్ఞానము జన్మకర్మ దివ్యత్వమును బ్రబోధించునదై యున్నది. ఆ జ్ఞానము విజ్ఞానసహితమైనది. అది రహస్యయుతమైన పరమగుహ్యతత్వము. అది

బ్రహ్మ యిట్లనెను:- "భక్తవత్సలా! నేను కృతార్థుండ నైతిని. నీకృపకుం బాత్రుండనైతిని. ఇప్పుడునాకు దీనినిం జెప్పుడు. ఈ జగత్తేమిటి? త్రికాలములందు సమాన సత్తాతోనుండు పరమతత్వమేది?"

భగవానుం డిట్లనెను:- "బ్రహ్మ! ఈ భౌతిక సృష్టి కాకపూర్వమే నేనున్నాను. ఆసమయమున సత్, అసత్, స్థూల, సూక్ష్మ, వీనికి కారణభూతమగు ప్రకృతియును లేదు. ఈ దృశ్యమానజగత్తుగూడ నాస్వరూపమే. సృష్ట్యనంతరమునను నేనే యుందును."

బ్రహ్మ యిట్లనెను:- "ప్రభూ! ఇదంతయు నానాత్వముగ గోచరించుచున్నది. సృష్టియందనేక పదార్థములు, అనేక రూపములు, అనేక వర్ణములు, అనేక నామములు కనబడుచున్నవి. సృష్ట్యంతమున నివియన్నియు నెచ్చటికి పోవును?"

భగవానుండు నవ్వి యిట్లనెను:- "నీకు నానాత్వముగం గనంబడునదంతయు నాక్రీడ. దీపావళినాండు చక్కెరతోం జేయంబడిన చాల ఏనుంగులు, గుఱ్ఱములు, ఒంటెలు, గుఱ్ఱపుపిల్లలు, గొల్లవాడు, సిపాయి, పరాసువాండు, స్త్రీ, పెండ్లికూంతురు, బాలుండు, బాలిక మొదలగు నాటవస్తువులు వచ్చును. పిల్లలు ఇదిగో నాగుఱ్ఱము, ఇది నాగుఱ్ఱపు పిల్ల, ఆపిల్లకు ఒంటెపిల్లనుతీసికొనిరా, ఆబొమ్మను ఏనుంగుపై నెక్కించుము — అని యిట్లు బొమ్మలతోం చాలసేపు ఆడుకొనుచుందురు. ఆట వస్తువులన్నియు విఱిచివేయంబడిన తర్వాత నేనుంగులును లేవు, గుఱ్ఱములును లేవు. అన్నియుం

ననఁగా లేనిది ఉన్నట్లు కనఁబడుచున్నది. కన్నులక్రింద వ్రేలితో నదిమినచో ఇద్దరు సూర్యులు, ఇద్దరు చంద్రులు కనఁబడుదురు. వృద్ధావస్థలోఁ గొందఱకు రెండవచంద్రుఁడు ఆభాసముగఁ గనఁబడుచుండును. అదేవిధముగ నొకానొక సత్తాచే అసత్తైకూడ సత్తుగా గోచరించుచున్నది. సత్తు కనఁబడనిది. సూర్యప్రకాశము చొరఁబడని అంతర్గృహము సర్వదా అంధకారముగనే యుండును. అచ్చటికి దీపమును గొనిపోయిన నంధకారము కనఁబడదు. అంధకార మచ్చటి నుండి పోలేదు, కాని దీపమున్న కారణమున కనఁబడుట లేదు. దీపము నచ్చటనుండి తొలఁగించినచో మరల యథాప్రకారముగ నంధకారము వ్యాపించును. రాహువు నక్షత్రమండలమునుండి యెచ్చటికిని వెళ్లుటలేదు. నక్షత్రమండలములోనే కలదు; కాని కనఁబడదు. అదేవిధముగ నాత్మ నిత్యమున్నప్పటికిని కనఁబడదు. ఇదంతయు మాయాకార్యమే. నా మాయచేతనే యీ మాయిక విద్వాంసు లనేకార్థముల నొనర్చిరి. అవన్నియు సరియే. ఏలననఁగా నామాయలో నన్నియు సంభవములే. మాయలో నసంభవ మను వస్తువే లేదు. మిగిలినవన్నియు దానిలో సమావేశమగును.''

బ్రహ్మ చాలగ విచారించి యిట్లనెను:- ''ప్రభూ! నాకు సరిగా మనస్సునకుఁ బట్టలేదు. ఏమో అయోమయముగ నున్నది. ఒక్కొక్కసారి మీ రిదియంతయు నా రూపమే యందురు. తర్వాత మరల నీ ప్రపంచమునకు వేఱుగా నున్నాననుచుంటిరి. అదెట్లు? నాకు స్పష్టముగఁ జెప్పుఁడు.''

భగవానుఁ డిట్లనెను:- "అన్వయము కలుపుటకును నేక మొనర్చుటకును, వ్యతిరేకము వేఱుచేయుటకును బనికి వచ్చును. చాలమంది నల్లనివారు, గౌరవర్ణమువారు, పచ్చని వారు, చిన్నవారు, పెద్దవారు, లావువారు, సన్ననివారు ఉందురు. వీరందఱకును రెండుచేతులు, రెండుకాళ్లున్న పురుషులతో నన్వయము కలదు. అనఁగా నేకపురుష సంజ్ఞకు సంబంధించియుండును. జరాయను తిత్తిలోఁ బుట్టువాటి నన్నిటిని జరాయుజము లందురు. పక్షుల నేకములు కలవు. పేర్లెన్ని చెప్పఁగలను? ఇవన్నియు అండములనుండి పుట్టుటచే నండజములని పిలువబడును. వృక్షము లసంఖ్యాకములు. ఇవన్నియు నుద్భిజములలో జేర్పఁబడినవి. చెమట వలనఁ బుట్టినవి స్వేదజములలో నన్వయింపఁబడినవి. ఈ నాలుగు రకములను నొకే జీవకోటిలోఁ జేర్పఁబడినవి. జీవశక్తి కల వన్నియు జీవులు. వీటినన్నిటిని జీవులలో నన్వయింపఁబడినవి. ఇదేవిధముగ శ్రుతి అన్నిపదార్థములను జెప్పి, చివరకు ఈ కనఁబడునదంతయు బ్రహ్మమనెను. దీనిలోఁ గనఁబడు నానాత్వము నిజముగ లేదు."

బ్రహ్మ యిట్లనెను:- "అవును, ఇది నిజమే. దేనిలో సత్తాకలదో, చైతన్యత కలదో, ఆనందానుభూతి కలదో యదియే బ్రహ్మ. ఈజీవులన్నిటిలో న్యూనాధిక్యతలు కనఁబడుచున్నవి. కావున నన్నియుఁ దారతమ్యముచే సచ్చిదానందస్వరూపమై యున్నది. ఇఁక నిప్పుడు వ్యతిరేకమును గూర్చి చెప్పుఁడు."

జక్కని వస్త్రములను గట్టుకొని నలుగురు స్నేహితులతో సత్తవారింటికి అల్లెముతినుటకు వచ్చెను. ఆనలుగురు అత్తవారిండ్లును నచ్చుటనే. అంద ఱొకే యీడువారు. అందఱు నత్తవారింటికి వచ్చుటచే నలంకారములు చేసికొనియుండిరి. అందఱును వస్త్రభూషణములచేఁ దమకుఁ దామే అలంకరించుకొనిరి. విశ్రాంతిఘట్టమునకు వచ్చి, వారు యమునలో నాచమింపఁబోయిరి. దైవికముగ శీల ఆ సమయమున తన చెలికత్తెలతో యమునలో స్నానముచేయ వచ్చెను. దూరమున నుండియే యామె తన భర్తను గాంచెను. ఆమె సిగ్గుచే శరీరమును ముడుచుకొని, యొక చెలికత్తెచాటున నక్కెను. ఈమె భర్త వీరిలో నొకరై యుందురని అందఱును గ్రహించిరి. చెలికత్తెలు మిక్కిలి ఉల్లాసముగ నిట్లనిరి:- 'శీలా! వారెవరో చెప్పవే?' శీల మెదలకుండెను. కులవతియు, శీలవతియు నగు కన్య తన భర్తను జేయిచాచి చూపించుచు బహిరంగముగ నెట్లు చెప్పఁగలదు? అది ద్వాపరయుగము. అది కలియుగమే యై యుండినచో, నామె వెంటనే గయ్యాళివలెఁ దల యెత్తుకొని, పన్నులిగిలించుచు నందఱసమక్షమున వానిదగ్గఱకుఁ జేరి నాతని పేరుపెట్టి 'రమేశా! నీ వెప్పుడు వచ్చితివి? వెళ్లుదము పద' అని చేయిపట్టుకొని కొనిపోయెడిదే. ఇది యనార్య సంస్కృతి. ద్వాపరయుగములో నిట్టి నిర్లజ్జావ్యవహారమును ననార్యులుకూడ చేసెడువారు కారు.

ఇట్లు మాటిమాటికి ఆమెనడిగి యిబ్బందిపెట్టినకొలఁది ఆమె యింకను సిగ్గుపడుచుండెను. ఆ వివాహిత బాలికలలో నొకతె మిక్కిలి తెలివికలది కలదు. ఆమె అత్తవారింటికి

ద్రోసిపుచ్చి మిగిలిన దదియేనని గ్రహించుము. ఏవిధముగఁ జూచినను మిగులునది ఆత్మతత్త్వ మొక్కటియే. ఆత్మతత్త్వ మెఱుఁగఁగోరువారు తెలిసికొనఁదగిన విషయ మిదియే. దీనిని దెలిసికొనెనా అన్నిటిని దెలిసికొనినట్లే. దీని నెఱుఁగకున్న సర్వము నెఱుఁగనట్లే.

భగవానుఁడు బ్రహ్మతో నిట్లనెను:- బ్రహ్మా! ఇది నా యొక్క సారతత్త్వము. నీవు కల్ప కల్పాంతరములలోను దీనిని మఱవవలదు. దీనిని స్మరించుచు నీవెట్టి సృష్టి కావించి నను, నెంతగాఁ బ్రపంచవిస్తారము కావించినను నీకు మోహము కలుగఁజాలదు. తెలిసినదా?''

బ్రహ్మ చేతులు జోడించుకొని వినయముగ నిట్లనెను :- ''అవును! స్వామీ! నేను నీ మాహాత్మ్యమును, నీస్వరూప మును, మాయాస్వరూపమును దెలిసికొంటిని. నీవు అను గ్రహామువలననే లభింతువనియుఁ దెలిసికొంటిని.''

అంత శౌనకుఁ డిట్లనెను:- ''సూతా! 'స్పష్టవక్తా న వంచకః' స్పష్టముగ మాటలాడువాఁడు మోసకాఁడు కాఁజాలఁడు. నీవు గడబిడగఁ జెప్పితివి. బ్రహ్మ ఈశ్వరుఁడు. ఆయన బాగుగా గ్రహించి యుండవచ్చును. ఆతనికిఁ జెప్ప వలసిన దేముండును? కాని యథార్థమునకు మేమేమియును గ్రహింపలేకపోయితిమి. మాయ, సత్తు, అసత్తు, అన్వయము, వ్యతిరేకము, ఉన్నాఁడు, లేఁడు ఇట్టి పారిభాషిక శబ్దములను జెప్పి మమ్ము నీవాశ్చర్యజనకులుగ నొనర్చితివి. మేమును నీ వెట్లు పలికిన నట్లు తలయూపుచుంటిమి. మధ్యలో నేమైన

దీని మర్మమును దెలిసినవారమే యగుదుము. ఆతనియం దిది దాగియుండును. వాచాలస్త్రీ ఉత్సవములలో బడబడ వాగుచుండును. అందఱ నేదియో అనుచుండును. తన భర్త స్నేహితుఁడు వచ్చెనా, ఆమె చాటుకుఁబోయి దాఁగుకొనును. తల్లికి తండ్రికి నే సంబంధమైన నుండుఁగాక, మన కామె తల్లియే యగును. ఆమెను దల్లిగనే మన మెఱుఁగుదుము. అట్లే భావించెదము. అట్లే ఆదరసత్కారములు కావించెదము. మునివరులారా! మీరు నన్నిప్పుడు మాయాజాలములోనే పడియుండనీయకుఁడు. కృష్ణకథను జరుగనీయుఁడు. ప్రసంగమును జరుగనీయుఁడు."

ఇది విని శౌనకుఁ డిట్లనెను:- "మంచిది సూతా! ఈ చిక్కువిషయమును అవకాశము చిక్కినప్పుడు తెలియఁజెప్పవలయును. బ్రహ్మ భగవానునివలనఁ దెలిసికొని తర్వాత నేమి చేయుచుండెను? సూతా! సీతారామచంద్రులు, రాధేశ్యామ గోపాలుఁడు నీకు మేలుచేయునుగాక! మాకు సమస్త వృత్తాంతమును వినిపించుము."

అంత సూతుఁ డిట్లనెను:- "మునులారా! ఈ విధముగ శ్రీమన్నారాయణుఁడు లోకపితామహున కుపదేశ మొసంగి యంతర్ధానమయ్యెను. భగవంతుఁ డంతర్ధానముకాఁగా సర్వభూతమయుఁడగు బ్రహ్మ భగవంతుఁడున్న దిక్కునకు నమస్కరించెను. గతకల్పముల ననుసరించి యాతఁడు సృష్టిరచనలోఁ బ్రవృత్తుఁడయ్యెను. గారడీవాఁడు నిమిషములో రూప్యముల బొత్తులుపెట్టినట్లును తన సంచినుండి చిత్రవిచిత్ర వస్తువులను

సంతుష్టునిఁ గావించెను. తన తండ్రి తాను జేసిన సేవచే సంతుష్టుఁడగుటను గాంచి, యాతఁడు తండ్రిని బ్రశ్నింపఁగాఁ దామరసోద్భవుఁడు దశలక్షణములు గల శ్రీమద్భాగవతము నుపదేశించెను. వెనుక పరీక్షిత్తు శుకమహర్షి నడిగిన రమారమి నలుబది ప్రశ్నలకుఁ బ్రత్యుత్తర మిందుఁగలదు. ఈ దశలక్షణములను శ్రద్ధాభక్తులతో విని గ్రహించినచో మానవుఁడు నిస్సందేహుఁడు కాఁగలఁడు. నారదుఁడు తన తండ్రి వలన వినినదంతయు మా తండ్రి శోకసాగరమున మునిఁగి యున్నప్పు డుపదేశించెను. అదియంతయు నా తండ్రివలన నేను వింటిని. ఇప్పుడు నీవుకూడ చాల దాదాపుగా దానికి సరిపోయిన ప్రశ్నలనే యడిగితివి. వాటి కన్నిటికిని బ్రత్యుత్తరము నే నీ దశలక్షణయుక్తమగు శ్రీమద్భాగవతముద్వారా చెప్పెదను. కావున నీవు జాగ్రత్తగా వినుము.''

సూతుఁడు మునులతో నిట్లనెను:- మునులారా! ఇట్లని మా గురుదేవుఁడు దశలక్షణయుక్తమగు శ్రీమద్భాగవతము నారంభించెను.

ఛప్పయ.

వేదగర్భ! సును సభీ శాస్త్రకో సార సునాఊఁ।
హూఁ వ్యాపక సర్వత్ర సర్వదా నహీఁ లఖాఊఁ॥
జాహి జాని జగ రచో మోహ హోవే నహీఁ కబహూ।
దేకే సద్ ఉపదేశ భయే అంతర్హిత హరిహూ॥
వీణావాదక దేవఋషి, సునీ పితా తేఁ భాగవతి।
తిన ఉపదేశే మమ జనక, తోహిఁ సునాఊఁ సో నృపతి॥

బును, బోషణంబును, నూతులును, మన్వంతరంబులును, నీశానుచరితంబులును, నిరోధంబును, ముక్తియు, నాశ్రయం బును ననం బది తెఱంగు లయ్యె దశమాశ్రయ విశుద్ధ్యర్థంబు దక్కిన తొమ్మిది లక్షణంబులుఁ జెప్పంబడె నవి యెట్టివనిన''

—శ్రీమదాంధ్రభాగవతము.

ఛప్పయ.

జా మేఁ సర్గ, విసర్గ, స్థాన, పోషణ, ఊతీ సబ।
మన్వంతర, ఈశానుకథా, సును లక్షణ నృప అబ॥
హై నిరోధ పుని ముక్తి దశమ ఆశ్రయ బతలావేఁ।
దసమ తత్వకీ సిద్ధ హేతు నౌ ఊ కహలావేఁ॥
శ్రుతి తేఁ అరు బహు అర్థ తేఁ, సాకఛాత కో ఈ కహేఁ।
జాపై హరి కిరపా కరేఁ, భక్తి అహైతుకి తే లహేఁ॥

అర్థము.

దీనిలో సర్గము, విసర్గము, స్థానము, పోషణము, ఊతి, మన్వంతరము, ఈశానుకథ, నిరోధము, ముక్తి, ఇంక బదియవది ఆశ్రయము. దశమతత్త్వ సిద్ధికొఱకే మిగిలిన తొమ్మిది చెప్పఁబడినవి.

శ్రుతుల కనేకార్థములు కలవు. వాటిని సాకల్యముగఁ జెప్పగలవారు లేరు. ఎవ్వనిపై హరికృప గలదో, వానికే అహైతుక భక్తి లభించును.

ఏదైన విషయమును నిరూపించుటకుఁ బూర్వము విద్వాంసులు సంక్షేపముగ దానియొక్క భేదలక్షణములను

శుకుఁ డిట్లనెను:- "పురాతనములగు నాఖ్యానములు కలిగి, వేదములోని సంక్షిప్త వచనములకు వ్యాఖ్యానము చేయఁబడిన వాటిని బురాణము లందురు. పురాణము లసంఖ్యములు; కాని యీసమయమునఁ బదునెనిమిది మహాపురాణములు, పదునెనిమిది ఉపపురాణములు, పదునెనిమిది ఔపపురాణములు మాత్రము ప్రసిద్ధములుగనున్నవి. అన్నిటిని నాతండ్రియగు వ్యాసభగవత్పాదులు సంగ్రహించెను. దశలక్షణములు కలది పురాణమనియు, పంచలక్షణములు కలది ఉపపురాణమనియుఁ జెప్పఁబడును. ఆ దశలక్షణము లివి:- సర్గము, విసర్గము, స్థానము, పోషణము, ఊతి, మన్వంతరము, ఈశానుచరితము, నిరోధము, ముక్తి; ఇఁకఁ బదియవది యాశ్రయము. ఆయాశ్రయమే ప్రధానము. దాని సిద్ధికొఱకు మిగిలిన తొమ్మిది లక్షణములు చెప్పఁబడినవి. ఎట్లనఁగా- ౧. తోడుపాలు తీసికొని గోవు దగ్గఱకుఁ బోవుటయు, ౨. దూడను విడిచి కుడిపించుటయు, ౩. చన్నులను గడిగి దానిని తోడుపాలతో సంయోగము కావించుటయును, ౪. పాలను బితుకుటయు, ౫. వానిని గాచుటయు, ౬. తోడువేసి పేరఁ బెట్టుటయు, ౭. పేరిన పెరుగును మథించుటకుఁ గవ్వము, కుదురు, త్రాడు చుట్టుటయు, ౮. పెరుగును గవ్వముతోఁ జిలుకుటయు, ౯. పైకి వచ్చిన నురుగుతోఁ గూడిన నవనీత కణముల నొక్కచోటకుఁ బ్రోవుచేయుటయు, ౧౦. ముద్ద చేసి దానిని జేతితోఁ దీయుట. ఇచ్చట పాలుపితుకుట మొదలుకొని, వెన్నముద్ద తీయువఱకు చేయవలసిన పనియంతయు నవసరమే. కాని అన్నిటిలోఁ బ్రధానమైనది వెన్నముద్ద.

దానియందుఁ గలుగు సంక్షోభ ముత్పన్నమగును. అప్పుడు దానిలోఁ గొంచెముగఁ గ్రియ జరుగును. సత్త్వరజస్తమో గుణములు సమానముగ నుండిన దానిని బ్రకృతియందురు. ఆసమయమునఁ బ్రకృతి యేమియును జేయఁజాలదు. రెండు పాదముల నొక్కసారి యెత్తివేసిన నడువఁగలమా? ఒక పాదము ముందుకును, ఒక పాదము వెనుకకును ఇట్లు విషమతగ వేసిననే గమనము సాధ్యమగును. భార్యాభర్తలు, ఒకటే వయస్సు, ఒకేరంగు, ఒకే రూపము ఇట్లొకే రకముగనుండిన వారికి సంతతి కలుగదు. ఇద్దరిలో నొకరు పెద్ద, ఒకరు చిన్న, ఏదో విధముగ విషమత యుండుటచేతనే వంశాభివృద్ధి కలుగఁ గలదు. సామ్యావస్థ నిశ్చేష్టమగుననియే భావము. విషమత లోనే కదలిక, వృద్ధిక్షయములు, తగాదాలు, కొట్లాటలు మొదలగునవి సంభవించు చుండును. మూలప్రకృతి వలన నీ పంచ పృథివి, జలము, తేజస్సు, వాయువు, ఆకాశ మను పంచ భూతములును, శబ్ద, స్పర్శ, రూప, రస, గంధాదులను పంచ తన్మాత్రలును, వాక్పాణి, పాద, పాయు (లింగము), ఉపస్థ (గుదము) లను పంచకర్మేంద్రియములును, శ్రోత్ర (చెవులు), త్వక్ (చర్మము), చక్షు (కన్నులు), జిహ్వా (నాలుక), ఆఘ్రాణము (ముక్కు) లను పంచజ్ఞానేంద్రియములును, ఒక మనస్సును, మహదహంకారములు రెండును, మూఁడు తత్త్వములు నెప్పు డుద్భవించునో అప్పుడు దానిని సర్గమందురు."

అంత మహారా జిట్లడిగెను:- "అయితే స్వామీ! విసర్గ మనఁగా నేమి? ఇఁక నిప్పుడు విసర్గ లక్షణములఁ గూర్చి చెప్పుఁడు."

ప్రాప్తింపదు. కావున సృష్టికార్యము పోషణచేతనే వృద్ధి పొందుచున్నది. చెట్టును నాటి దానికేమియుఁ బాలన పోషణములు లేకున్నచో నది యెండిపోవును. అప్పుడది ఫలముల నీయఁజాలదు.''

అంతఁ బరీక్షిన్మహారాజిట్లనెను:- ''మన్వంతరమనఁగా నేమి? మన్వంతరములో భగవంతుఁడేమి చేయును?''

ఇది విని శుకమహర్షి యిట్లనెను:- ''రాజా! ఎనిమిది జాములు కల రాత్రింబవళ్లకు దినమని పేరు. ముప్పదిదినము లొక మాసము. పండ్రెండు నెల లొక వర్షము. మన సంవత్సరము దేవతలకొక దినము. ఇట్టిదినములు మూఁడువంద లఱువదియైన దేవతల కొక దివ్యసంవత్సరము. ఇట్టివి వేయి దివ్య వర్షములు కలియుగము. రెండువేలైన ద్వాపరయుగము. మూఁడువేలైనఁ త్రేతాయుగము. నాలుఁగువేలైన కృతయుగము. వీనిలో క్రమముగ రెండువందలు, నాలుగువందలు, ఆఱువందలు, ఎనిమిదివందలు సంవత్సరములు సంధి సంధ్యాంశలుగ నుండును. ఈ విధముగ పండ్రెండువేల దివ్యవర్షము లొక మహాయుగమనఁబడును. ఇట్టి మహాయుగములు వేయి గడచిన నది బ్రహ్మ కొక దినము. బ్రహ్మదినములోఁ బదునలుగురు మనువులు మారుదురు. ఒక్కొక్క మనువు డెబ్బది యొక్క మహాయుగములకంటెఁ గొంచె మధికముగనే యుండును. దానిని మన్వంతరమందురు. దీనియందు భగవంతుఁడాఱురూపములు ధరించి యా మన్వంతరమును రక్షించును. మనువు, మనుపుత్రులు, ఇంద్రుఁడు, సప్తర్షులు, దేవగణము, మన్వంతరములోని విశేషావతారములు — ఇవన్నియు

ప్రళయకాలమునఁ గారణరూపమున వాసనాబీజము లుండును. సృష్టిసమయము రాఁగానే జీవులు శరీరమును ధరించి తమ తమ వాసనానుసారముగ స్వతః కర్మలందుఁ బ్రవృత్తు లగుచుందురు. 'అసంఖ్యాకములగు జీవులు కలరు కదా! వీరిలోఁ గొంచెము గడబిడ జరుగదా? ఒకరి కర్మ లింకొకరికి కలియవా' యని నీవడుగవచ్చును. రాజా! ఆప్రభుని వ్యవస్థ తప్పనిది. వేయి గోవులను నిలుచుండఁబెట్టుము. అసంఖ్యాకములగు దూడల నొక్కసారిగ వదలిపెట్టుము. దూడలు తమ తల్లుల నవి గుర్తించి వాటివద్దనే అవి పాలుద్రాగును. ఎవరి కే కర్మలు కలవో వాని నవి పట్టుకొనును, ఈ కర్మ వాసనకే 'ఊతి' యని పేరు.''

మహారా జిట్లనెను:- ''స్వామీ! జీవులు కర్మవాసనాబద్ధులై సమస్తకార్యము లొనర్చుచున్నారనుట సత్యమే. ఇఁక మీరిప్పుడు 'ఈశానుకథా' మర్మమును గూర్చి చెప్పుఁడు.''

పరీక్షిత్తుని ప్రశ్నను విని శ్రీశుకుఁ డిట్లనెను:- ''రాజా! ఈశ్వరుని కథయు, నాతని కనుయాయులగు భక్తులయొక్కయుఁ బార్షదుల యొక్కయు కథకు 'ఈశానుకథ' అందురు. భగవంతుఁడు నానాయోనులందు కర్మాధీనుఁడు కాక, స్వేచ్ఛగా నవతరించును. వేనిని వినుటచేతనే భవబంధములు పటాపంచలగునో, అట్టి వివిధములగు నలౌకిక దివ్యలీలల నొనర్చును. భగవదవతారములలోనివియు, నాతనికి ప్రియమును, చిత్తాకర్షకములగు కథలకే ఈశానుకథలని పేరు. ఆతని పార్షదులయొక్కయు, భక్తులయొక్కయు సులలిత కథలుకూడ

అంత మహారాజిట్లడిగెను:- "స్వామీ! నిరోధలక్షణ మేమి?"

శుకుఁడిట్లనెను:- "రాజా! భగవంతుఁడు తన శక్తుల నన్నిటి నుపసంహరించి, తనలో లీనము చేసికొన్నప్పుడు ఆతఁడు యోగనిద్రను గ్రహించును. దానికి నిరోధమని పేరు. వ్యాపారి తాను పేర్చిన తన అమ్మకపు సామానంతను ప్రోవు చేసి దుకాణములోఁబెట్టి వాటిని బంధించి తాళము వేసినట్లు, ఈ మహాదుకాణదారుఁడగు నారాయణుఁడుకూడ జీవుల నందఱను దనలోనికిలాగుకొని, బంధించి మెదలకుండుఁడని చెప్పును. దీనిని ప్రళయమనుఁడు, సంహారమనుఁడు, ఏదైన ననవచ్చును. అణువదనిన నేమి? మూఁడిరువదులనిన నేమి? రెండు నొకటే."

రాజు మరల నిట్లడిగెను:- "స్వామీ! ముక్తిలక్షణ మును గూర్చియు తెలవిండు."

శుకమహర్షి నవ్వుచు నిట్లనెను:-"రాజా! ముక్తిలక్షణ మేమనియా? నీ బందిఖానాలో బంధింపఁబడిన యపరాధి వదలఁబడినాఁడనుకొనుము. వాఁడు ముక్తుఁడైనాఁడు. జీవులు అజ్ఞానము చేతనే బంధింపఁబడిరి. మమతయే బంధనము. మోహమే జీవుని బంధించినది. మోహము పోఁగానే ముక్తి లభించును. అజ్ఞానజన్యమగు ననాత్మభావమును వీడి, ఆత్మ స్వరూపమందు నిలుచుటయే ముక్తి."

రాజిట్లనెను:- "ముక్తి కలిగినప్పుడు ఆశ్రయ మేమున్నది?"

శుకుఁడు వెంటనే యిట్లనెను:- ఆశ్రయము లేకున్న నెవఁడైన నుండుటెట్లు? ముక్తికూడ ఒకానొకని ఆశ్రయించి

జాలవు. సూర్యునకును జక్షుగోళములకును ప్రకాశ విభాగమును గావించు చక్షుత్వము వానిలో లేవు. ఆ చక్షురాది ఇంద్రియములకు సాక్షియగు జీవుఁడే అధ్యాత్మపురుషుఁడు.

ఆధ్యాత్మికపురుషుఁడగు జీవుఁడును, ఇంద్రియాధిష్ఠాతృదేవుఁడగు సూర్యాదిదేవతలును, ఈ సమస్తమును ఆధిభౌతిక దృశ్యపదార్థములు. వీనిలో నొక్కటి లేకున్నను మనము మఱియొక వస్తువును దెలిసికొనఁజాలము. నేను పూలను జూచునది కన్నులు, జీవాత్మనిద్వారా. పూలు లేకున్న యెడల నేత్రాధిదేవతయు, జీవుఁడుండినను జూడఁజాలము. పూలు ఉండియుఁ, గన్నులుండియు, జీవుఁడు లేకున్న నేమి చూడఁగలము? ఈ మూఁడింటికి పరస్పర మన్యోన్య సంబంధము కలదు. ఈ మూఁడింట్రికి సాక్షి యెవఁడో, ఈ మూఁటి నెవఁడు తెలిసికొనుచున్నాఁడో ఆతఁడే ఆత్మ. ఆతనినే పరమాత్మ యందుము. ఆతఁడే అన్నిటికిని అనన్యాశ్రయుఁడు. ఆతఁ డన్నిటికి నాశ్రయుఁడైనప్పటికిని ఆతఁడు దేనికి నాశ్రయుఁడు కాఁడు. ఆతఁడు విభుఁడు. సర్వాంతర్యామి. పరిపూర్ణుఁడు. నిత్యుఁడు. శుద్ధుడు. కార్యకారణరహితుఁడు. సమస్త శాస్త్రములకు లక్ష్యమతఁడే. పైనఁజెప్పిన సర్గ, విసర్గ స్థానాదులగు తొమ్మిదియు నీ దశమమగు ఆశ్రయసిద్ధి కొఱకే. ఆ దశమ మగు నాశ్రయము ఈ భాగవతములో దశమస్కంధములో వర్ణింపఁబడిన శ్రీకృష్ణుఁడే. మిగిలిన స్కంధములన్నియు నీ దశమముయొక్క పుష్టికొఱకే. ఇవి దానికి భూమిక; ఉపక్రమము.''

అర్థము.

అఖిలపతియు, నిలఖుఁడును, అగోచరుఁడును

ఆశ్రయము. ఈతఁడు సృష్టించుటకై బ్రహ్మయు పోషణకు విష్ణువుగను, సృష్టి నుపసంహరించునపుఁ డా యు శివుఁడని పిలువఁబడును. ఆ వ్యాపకబ్రహ్మయే వివిధరూపము లను ధరించును.

భౌతిక, దైవిక, ఆత్మికములను మూఁడింటిని నియ మించుచు బాలుఁ డెట్లు తానే బొమ్మరిండ్లను రచించి, పోషించి చివరకు చెఱిపివేయునో అట్లే అతఁడు క్రీడించును.



విరాట్ బ్రహ్మాండవర్ణనము

౯ ౭

శ్లో॥ పురుషోఽండం వినిర్భిద్య యదాఽసౌ స వినిర్గతః।
ఆత్మనోఽయన మన్విచ్ఛ న్నపోఽస్రాక్షీచ్ఛుచిః శుచీః॥
తాస్వవాత్సీత్ స్వసృష్టాసు సహస్రపరివత్సరాన్।
తేన నారాయణో నామ యదాపః పురుషోద్భవాః॥
— శ్రీభాగ. ౨ స్కం. ౧౦ అ. ౧౦, ౧౧ శ్లో.

వ. "అమ్మహాత్ముండు లీలార్థంబై జగత్సర్జనంబు సేయు తలంపున బ్రహ్మాండంబు నిర్భేదించి తనకు సుఖస్థానంబు నపేక్షించి మొదల శుద్ధంబులగు జలంబుల సృజియించె. స్వతః పరిశుద్ధుండు గావున స్వసృష్టంబై యేకార్ణవాకారం

పిండములో నేమి కలదో బ్రహ్మాండములో నదియే కలదని శాస్త్రసిద్ధాంతము. ఒక చిన్న చిత్రములోఁ జేతులు, కాళ్లు, కన్నులు, చెవులు, ముక్కు ఇవన్నియు నుండును. దానిని యంత్ర సహాయమునఁ జిత్రకారుఁడు తనకౌశలము చేఁ బెద్దదిగాఁ జేసినప్పుడు దానిలో రెండు కన్నులకు బదులుగాఁ బది చెవులుండవు. ఒక్క ముక్కుకు ఐదుముక్కు లేర్పడవు. ఆసూక్ష్మ చిహ్నములే పెద్దవిగ గోచరించును. అదేవిధముగ నీదేహరూపమగు పిండములో నేవస్తువులు కలవో బ్రహ్మాండములో నవియే కలవు. భేదమేమియనఁగా దేహమతి సూక్ష్మమైన వ్యష్టిరూపము, బ్రహ్మాండము సమష్టిరూపము. పిండములో సృష్టి స్థితి లయములెట్లు ప్రతిక్షణముండునో అదే విధముగ బ్రహ్మాండములోఁగూడ నుండును. కావున ముందుగాఁ దన సంగతి తెలిసికొనవలెను.

కొందఱు జ్ఞానముకొఱకు అటునిటుఁ దిరుగుచుందురు. దేవతలారా! బయట జ్ఞానమెచ్చటనున్నది? అది మీలోననే కలదు. దానిని దెలిసికొనుఁడు. చాలమంది ఊరకపుస్తకములు చదువుటకు వ్యగ్రులై యుందురు. పాఠకులారా! మీకీ నిర్జీవ పుస్తకముల వెంటఁబడనేల? ఈ పిండబ్రహ్మాండములే గొప్ప గ్రంథములు. దీనిలో జ్ఞానమంతయు నిమిడియున్నది. దీని పుటలన్నియుఁ దెఱువఁబడియున్నవి. వీనిని మీ రేల పఠింపరు? కళ్ళద్దములు (సులోచనములు) లేకయే వీటిని జదువవచ్చును. అజ్ఞానరూపమగు కళ్ళద్దములను దీసివేయుఁడు. జ్ఞానభాండారమును వీడి. మహాసాగరమునువీడి, క్షుద్రములగు గుంటల నేల వెదకుకొనవలయును? కొందఱు "మాకు జ్వరము

గూర్చియే యోచించుచున్నారు. నిర్జీవమగు మెఱుఁగుపట్టెని, లేక కాగితపుముక్కలందు నిమగ్నులై యుందురు. ఈ క్షుద్ర సౌందర్యమే సర్వస్వమనుకొని దాని ప్రాప్తికొఱకే వ్యగ్రులై యుందురు.

మానవుఁడు కొంచెము సుస్థిరచిత్తముతో నాలోచించు నెడల, మనమెంత మోహములోఁ బడినదియుఁ దెలియఁ గలదు. స్త్రీ పురుషుని బాహ్యసౌందర్యమును స్మరించి వ్యాకులపడు నెడలను, పురుషుఁడు స్త్రీ సమస్తసుఖముల కాటపట్టని గ్రహించి దాని రూప లావణ్యముల కాసక్తిని జెంది యంధుఁడై యున్నప్పుడును వాని వాస్తవిక రూపమును దెలిసికొను నెడలఁ గన్నులు తెఱచిపడిపడును. ఏ దేహమందు రమించి సుఖపడఁదలఁచుచున్నావో, దానిమీఁది వస్త్రము లూడ్చి, పై చర్మమును దీసి నిలువఁబెట్టినచో బ్రదికియుండఁగానే కాకులు, గ్రద్దలు ముక్కులఁ బొడిచి తినును. ఇట్టిదానికొఱకై యీ నిష్ఠుర కవు లెన్నియుపమానములు, ఎన్ని విశేషణములను జెప్పి వర్ణించుచుందురు!

సృష్టిజిజ్ఞాసులారా! మీలోఁ గల సృష్టిదృశ్యమును జూడుఁడు. పిండజ్ఞానముచే బ్రహ్మాండజ్ఞానమును బొందుము. అప్పుడే నీవు యథార్థమగు తత్త్వవేత్తవు కాఁగలవు. ప్రకృతి నుండి మహత్తత్త్వము, మహత్తత్త్వమునుండే అహంకారము, అహంకారమునుండి సాత్త్విక, రాజస, తామసములను మూఁడుభేదములు, వానినుండి ఆకాశము, వాయువు, అగ్ని, జలము, పృథివి మొదలగునవి పుట్టుటనుగూర్చి యూరక వల్లించిన నేమియు ప్రయోజనము లేదు. అది వాచోవిలాసము

వలదు. 'ఎందుకు' అనుదానికి అంతముండవలయును. లేకున్న బండి ముందుకుసాగదు. ఇంతవఱకు ఆతని వీర్య (పరాక్రమ) మంతయు నొక గోళాకారమగు నండములో నేకత్రితమై పేరు గొనినది. సంకల్పముచేఁ గామ ముద్భవించినది. కామము సంకల్పముయొక్క పుత్రుఁడు. సంకల్పములేక కామము కలుగనే కలుగదు. ఆ ప్రభువు శుద్ధసంకల్పుఁడు, సత్యకాముఁడు. కావున నాతని వీర్యము శుద్ధ సంకల్పముచే ద్రవీభూతమయ్యెను. కావున శుద్ధతీర్థరూపమగు జలము సృష్టియయ్యెను. ఆతని సంకల్పముచే నుత్పన్నమైన కామమే ఆతని వీర్యమందు జీవనశక్తి సంచార మొనర్చెను. అందువలన జలములకు ఇంకొక పేరు నారములు. నారముల సహాయముననే కడుపులో నున్న బిడ్డకు ఆహారము లభించును. తాను సృజించిన నీరములందే తాను ప్రవేశించి సహస్రవత్సరములవఱకు నివసించెను. ఇచ్చట సహస్రవర్షము లనునది పెక్కులనుట కుపలక్షణము మాత్రమే. అనఁగాఁ జాలదినము లందు నివసించెను. ప్రవేశింపఁగానే ఆ ద్రవము ద్రవ్యమయ్యెను. ద్రవ్యము కాఁగానే దానిలోఁ గ్రియాసంచారము కలిగెను. ఇట్లు చాలకాలము గడచినప్పటికిని దానికి లెక్క యింతనిలేదు. ఆతఁడు దానిలోఁ బ్రవేశింపఁగానే నేఁటికొక దినమైనది, నెలయైనది, రెండు నెలలైనవని యిట్లు లెక్కకూడ ప్రారంభమయ్యెను అంత నది తగ్గుట, హెచ్చుటయు, నెచ్చటినుండి యేమి బయలుదేఱునదియు, నేయంగము మొదట పుట్టవలసినదియు స్వభావము చేతనే ద్రవ్యము తోడనే కలుగును. ఏలననఁగా నది చైతన్యమగుటచే జీవనశక్తియు నుండవలయును. కావున ద్రవ్య,

ముఖ్యములు. ప్రాణములు లేకున్న నే యింద్రియమును దన కార్యమును దానొనర్ప లేదు. నిష్ప్రాణశరీరములోని యింద్రియములన్నియు శిథిలములై పోవును. ఆప్రాణమెట్లు పుట్టినది? విరాట్పురుషుఁడు ప్రయత్నింపఁగా నాతని దేహాంతర్వర్తియగు నాకాశమునుండి యింద్రియములకు బలము నొసంగు శక్తి యుత్పన్నమయ్యెను. దానిని వీర్యసారమగు ఓజస్సందురు. ఆ శక్తి మనస్సులోఁ బ్రవేశించినప్పుడు ఆ బలమునకు 'సహ' యను పేరు కల్గును. 'సహ' వలననే సాహసము కలుగును. ఆశక్తియే శరీరమందు సంచారముచేసి కార్యమొనర్చు నప్పుడు దానికి శారీరక బలమని పేరు. ఈవిధముగ మూఁడు రకముల బలములు కలవు. ఆకాశమునకెట్లు రూపము లేదో బలమునకుఁగూడ నట్లె రూపము లేదు. ఆ ఓజస్సు సాహస, పరాక్రమముల ద్వారా ప్రకటము కాఁగలదు. సేనయంతయు సేనాపతి యధీనమైనట్లును, రాణీఈఁగకు మిగిలిన తేనెటీఁగ లన్నియు నధీనమైనట్లును, రాజునకు సేవకు లధీనమైనట్లును, సమస్తేంద్రియములును, మనస్సు మొదలగున వన్నియు ముఖ్యమగుఁ బ్రాణమున కధీనములు. రాజు పోయిన నవియుఁ బోవును. రాజుండిన నవియు నుండును.

వీర్యము గట్టిపడఁగాఁ గఠినమగు బుద్బుదములో ముఖ్యప్రాణశక్తి సంచారముచేయఁగా దానిలోఁ దనంతటఁ దాను ప్రవేశించిన విరాట్స్వరూపమునకుఁ బ్రాణముల కారణమున నాఁకలిదప్పులు కలిగెను; ఏలననఁగాఁ బ్రాణసంచారము లేక ఆఁకలిదప్పులు కలుగవు. ఆవశ్యకతయే ఆవిష్కారమునకు జనని యనుట నిజము. కావున నా శరీరమం దొక

యము వాక్కు. మాటలాడుట, పలుకుట ఆ యింద్రియము నకు విషయము.

ఇన్నాళ్లనుండి విరాట్టు జలములోనే మునిఁగియుండెను. ప్రాణసంచారము లేనంతవఱ కేమియును లేదు. ప్రాణ సంచారమై, తినుట, త్రాగుట మొదలిడఁగానే, ప్రాణ సంచారము తీవ్రముగ జరుగుచుండఁగానే ఆతనికి శ్వాసింప నిచ్ఛ కలిగెను. ఇచ్ఛ కలుగఁగానే జలదారి తూము గొట్టము వలె ముక్కు ఏర్పడి దానిలో రెండు ఛిద్రములుకూడ యేర్పడెను. ఛిద్రము లేర్పడఁగానే ఆతనికి ఇచ్ఛ వృద్ధి చెందెను. లాభమువలన లోభము పెఱుఁగును. ఆతఁ డిట్లాలో చించెను:- 'ఏదైన సుగంధ పదార్థము వాసనచూచుటకు దొఱకిన బాగుండును.' ఇట్లనుకొనఁగానే ఘ్రాణేంద్రియ మచ్చటికివచ్చి చేరెను. దీనికి రెండు వాకిండ్ల యిల్లు లభించెను. వాయుదేవుఁ డీయింద్రియమున కధిపతి యయ్యెను. ఇద్దరును గలిసి ఆఘ్రాణ విషయసుఖము ననుభవించుచుండెను.

ఇప్పుడు తినుట, మాటలాడుట, వాసన చూచుట మొదలిడఁగానే, యెక్కడనుండి సుగంధము వచ్చుచున్నదో చూత మనుకొనెను. చూడ నిచ్ఛ కలుగఁగానే యా విరాట్టు నకుఁ గమలముల వంటివై, లోపలఁ దెల్లరంగుమీఁద నెఱ్ఱని రక్తరేఖలు కలిగి మధ్య నల్లని కంటిపాపలు కలిగిన రెండు నేత్రములు, ఛిద్రములు ఏర్పడెను. అన్నియింద్రియములు ఆవాస మేర్పఱచుకొనఁగాఁ జక్షురింద్రియము మాత్ర మేల యూరకుండును? అది యెదురుగాఁ గనఁబడుచున్న సూర్యు నితోఁ బరిణయమాడి; ఆతనిని తనపై నధికారిగా గ్రహించి

కారము మాది. నీ స్థానమగు నెడల.రమ్ము, మమ్ముల నేమి చేయఁగలవో?"

అంత శ్రోత్రేంద్రియము ఆ పదింటిని జయింపఁజాలనని గ్రహించి చేతులు జోడించి యిట్లనెను:- "అక్కలారా! ఇప్పుడు నేనెక్కడికి వెళ్ళఁగలను? నన్ను నాయింటిలో నుండ నిండు. మీరుకూడ యిక్కడనే యుండవచ్చును."

దిశ లిట్లనెను:- "మాకు నీవుండిన నేమి బాధయును లేదు, కాని మేము బ్రహ్మచారిణులము. నీవు యజమానురాలవై యేదైన దేవతను పెండ్లాడెదవు. కావున గృహస్థుల సంగమము మాకు మంచిది కాదు."

అంత శ్రోత్రేంద్రియ మిట్లనెను:- "మంచిది, నేను కూడ బ్రహ్మచారిణిగా నుందును. మీరందఱు నాకధిష్ఠాతృదేవతలు. నేను మీదాసిని. ఈవిధముగఁ బరస్పరము రాజీనామాపడి, అందఱు నివసించుచుండిరి. కావున కర్ణముల కధిష్ఠాతృదేవతలు దశదిశలు, శ్రోత్రేంద్రియము. శబ్దము వినుట దీనికి విషయము.

ఇప్పటికి రసన, కన్నులు, చెవులు, ముక్కు యేర్పడినవి. ఏదైన వస్తువు దూరమునఁగాని. సమీపమునఁగాని యుండిన నది కోమలమో లేక కఠినమో, తేలికయో లేక బరువో, ఉష్ణమో లేక శీతలమో తెలిసికొనవలెనను కోరిక కలుగఁగానే శరీరమంతటను జర్మ మేర్పడెను. దానిలోనికి స్పర్శేంద్రియము వచ్చిచేరెను. పైనుండి క్రిందవఱకు, లోపల నుండి పైవఱకు ఇంతపెద్ద స్పర్శదేవత తిష్ఠవేసికొనఁగా నట్టులే పెద్దదగు నధిష్ఠాతృదేవతకూడ కావలెను. కావున సమాన

ఛప్పయ.

ప్రభు విరాట్ తేఁ ఓజ శౌర సహ, బల ప్రకటే సబ।
పుని ఉపజే యే సభీ విషయ ఇంద్రియ దేవహు తబ॥
తాలు మాఁహి నభ దేవ రసన ఇంద్రియ రస చాఖే।
ముఖ మహఁ వాచా, అగ్ని దేవ బాణీ బహు భాఖే॥
ఘ్రాణ, చక్షు శ్రోత్రహు త్వచా, గంధ, రూప, శబ్దహు పరస।
వాయు సూర్య దిగ్ప్రాణసమ, క్రమశః దేవ భయే హరష॥

అర్థము.

ప్రభువు యొక్క విరాట్స్వరూపమునుండి ఓజస్సు, శౌర్యము, బలము పుట్టినవి. ఇంకను సమస్త విషయములు, విషయము లనుభవించుటకు ఇంద్రియములు, ఇంద్రియాధిదేవతలు సృష్టింపఁబడెను. తాలువున నభదేవతయు, రసనేంద్రియము రసమును రుచిచూచుటకును, ముఖమున వాక్కును పుట్టినవి. దానికధిదేవత అగ్ని. వాక్కు అనేకముగ సంభాషించును.

ఘ్రాణమునకు వాయువు, చక్షువునకు సూర్యుఁడు, శ్రోత్రములకు దిక్కులు, త్వక్కునకుఁ బ్రాణములు అధిదేవతలు. క్రమముగా ఘ్రాణమునకు గంధము, చక్షువునకు రూపము, శ్రోత్రమునకు శబ్దము, త్వక్కునకు స్పర్శము తన్మాత్రలు.

—•—

అర్థము.

హస్తములు పనులు చేయుటకును గ్రహించుటకును నేర్పడినవి. దాని కధిపతి ఇంద్రుఁడు. పాదములు నడుచుట కేర్పడినవి. వాని కధిపతి విష్ణువు. విషయకామనకై ఉపస్థ ఏర్పడినది. దానికి ప్రజాపతి అధిదేవత. గుదము అనఁగా పాయువు మలత్యాగమున కేర్పడినది. దాని కధిదేవత మిత్రుఁడు.

శరీరమును వదలి యింకొక శరీరములోనికి పోవుట కింద్రియము నాభి. అపానము. విషయము మృత్యుభయము. కుక్షి, ఆంత్రములు, నరములు వీనికి సముద్రము దేవత. తుష్టియుఁ బుష్టియు విషయములు.



తండ్రియే తనయుఁడై భార్యాగర్భమునఁ బుట్టును. కావుననే శాస్త్రకారులు భార్యకు 'జాయా' యను పేరిడిరి. విరాట్పురుషుఁడే మాయ నాశ్రయించి జీవరూపమున నానా రూపములను ధరించును. సృష్టిచేయఁ గోరిక కలవాఁడును, నొక్కఁడు బహురూపములుగ నుండగోరువాఁడు నగు విరాట్పురుషుఁడే సమస్తసృష్టికిఁ గారణుఁడు. సత్యసంకల్పుఁడును, అమోఘేచ్ఛ కలిగినవాఁడగుటచేఁ దన శరీరములో నేవస్తువు కావలెననుకొనునో అది వెంటనే యుత్పన్నమగుచుండెడిది. ఆధిభౌతిక వస్తువు లీ భౌతిక చర్మ చక్షువులకుఁ గనఁబడును. చాల వస్తువు లట్లు కనఁబడవుకూడ. ఆధిదైవిక, ఆధ్యాత్మిక వస్తువులు బుద్ధిద్వారా తెలియఁగలవు. భౌతికవాదులు ఈసృష్టి

అందఱును వానిని గాంచి భయపడుదురు. అందుచేఁ జేతు లింద్రునకు వశమయ్యెను. కావున హస్తేంద్రియమునకు దేవత దేవేంద్రుఁ డయ్యెను. వస్తుగ్రహణము చేయుట దానికి విషయమయ్యెను.

అటు నిటుఁ దిరిగివచ్చి, కొన్నివస్తువులను బోయి తీసికొనిరావలయు ననియు నభీష్టస్థానమునకు వెళ్లవలెననియు, నీవిధముగ మనస్సు నానందమున నోలలాడింపవలయు ననియుఁ గోరిక కలుగఁగానే రెండు దీర్ఘములగు కాళ్లుకూడ పుట్టుకొని వచ్చెను. ఇవి అన్నిటికిని గ్రిందనున్న యవయవములు. శరీరము నంతను నెత్తి యిటునటుఁ దీసికొనిపోవు భారము వీనిమీఁదఁ గలదు. ఇవి నేలమీఁద నిలువఁబడవలయును. కావున నన్నిటికిని గ్రిందనున్న యీయింద్రియముల మీఁద నుండుటకే దేవతకు నిష్టము లేకుండెను. అంత విష్ణు విట్లనెను:- "అన్నిటి కంటెఁ గ్రిందనున్న యింద్రియముపై నేనుందును. ఎవరు నొల్లని దానిని నేను గ్రహింతును. ఇతరుల కక్కఱ లేనిది నాకు కావలయును. అందఱును దిరస్కరించిన దానిని నేను ప్రేమించెదను. మీ దేవత లందఱకును భేదబుద్ధి కలదు. నాకు ఉచ్చనీచములను భేదభావములు లేవు." అని చరణేంద్రియమునకు స్వామి విష్ణువయ్యెను. రాకపోకలు దానికి విషయమయ్యెను. పాదములతో నడచియే మానవుఁడు జీవన సాధనసామగ్రిని యజ్ఞీయ వస్తువులను బ్రోవుచేయును.

ఇప్పుడాతఁడిట్లనుకొనెను:- "ఒంటరిగా నెక్కడికి తిరుగుదును? ఎవరెవరు పనులు చేయుదురు? ఈ లోక సుఖములను బొందునట్లును, ఈ సుఖముతోఁ బాటుగాఁ

ఈ యాలోచన మనస్సులోనికి రాఁగానే ఆతనికి నాభి యుత్పన్నమయ్యెను. అచ్చటికి అపానవాయువు వచ్చి చేరెను. మృత్యుదేవతకూడ యిదియే తనకు యోగ్యమగు స్థానమను కొని అచ్చట నిలిచెను. ఇట్టిద్దఱు నచ్చట పడియుండిరి. హృదయములోఁ బ్రాణవాయు వుండును. నాభిస్థానమునకుఁ గ్రింద అపానవాయు వుండును. వీనిమధ్య సమానవాయువు, పీటిగతిని సరిగా నుంచుచు మధ్యస్థమైయుండును. ప్రాణాపానములు విడిపోయెనా హాగి యనవలసినదే. మృత్యుదేవత సమస్తదేవతలను దన వెంటఁ గైకొని వేఱొక శరీరము లోనికిఁ బోవును.

ఇప్పటికి రచనా విధానము పూర్తియయ్యెను. అలంకారము పూర్తియైనది. బండికి యిరుసు, చక్రము, గాళ్లు యేర్పడి నడుచుటకు వీలయ్యెను. తాలు వేర్పడెను. జిహ్వ యేర్పడెను. చేతులు కాళ్లు యేర్పడినవి. నాభి యేర్పడినది. రసమునకు రసమేర్పడెను. దీనిలో నేమియు వ్యత్యాసము లేదుకదా, ఇది సరిగా నడచునో లేదో చూతమని విరాట్పురుషుఁ డనుకొని, కొంచెము తిని, త్రాగెను. వెంటనే అది ముఖద్వారము కుండా క్రిందకుఁబోయెను. అది వెంటనే మలద్వారమునఁ గ్రిందికిపోయెను. అప్పుడు విరాట్పురుషుఁడు చాల చింతించెను. ఇది బాగుండలేదు. ఇట్లైన బండి నడువఁజాలదు. తినినది త్రాగినది కడుపులో నిలువకఁబోయిన నది విశుద్ధమగు రసమగు టెట్లు? అట్లయిన శరీర మెన్నిదినములు నిలుచును? భౌతిక శరీర పోషణము నియమముగా నుండవలయును. కొంచెము నిలువ జేసికొనుటకు స్థానముండ

గాను నగును. ఒక్కొక్కప్పుడు పురుషుఁ డగును. అదియే నపుంసకముగఁ గూడ నగును.

పరీక్షిన్మహారా జిట్లనెను:- "మహారాజా! ఒకే వ్యక్తి నాల్గువిధములుగ నెట్లుండఁగలదు ?"

అంత శుకమహర్షి నవ్వి యిట్లనెను:- "ఇదేమి శంక కలిగినదయ్యా! నీవు రాజసింహాసనమున గూర్చుండి రాజ కార్యము లొనర్చునపుడు రాజని పిలువఁబడుదువు. యజ్ఞదీక్ష గొనిన యజమాని వగుదువు. భాసికము ధరించి పెండ్లి చేసి కొనఁబోయినఁ బెండ్లికొడుక గుదువు. ప్రజలు నిన్ను రాజం దురు. నీ కొడుకు నిన్ను తండ్రి యనును. నీ కూఁతురుకొడుకు నిన్ను తాత యనును. నీ భార్యాసోదరుఁడు నిన్ను బావ యనును. నీ తమ్మునిపిల్లలు నిన్ను కక్క యనుచుందురు. అత్త అల్లుఁడా యనును. మామ అబ్బాయీ యనును. నీ గురు జనము నిన్ను బరీక్షిత్తందురు. నీ వొక్కఁడ వైనప్పటికిని అందఱు వేఱువేఱు నామములతో నిన్ను బిలుచుచుందురు. నీ వెప్పు డేకార్యము నొనర్చిన అప్పుడు నిన్నట్లు పిలుచుచుం దురు. నీవు యాత్ర చేయునప్పుడు నిన్ను యాత్రీకుఁడు వెళ్లు చున్నా డందురు. నీవు జబ్బుపడిన వైద్యుఁడు రోగిని జూడ బోవలె ననును. అట్లే యీ నపుంసకుఁ డేదైన నిశ్చయము కాపించెనా అప్పుడు స్త్రీలింగమగు బుద్ధి యని పిలువఁబడును. అది నేను, నేను అనుకొనుచుండిన అహంకారమని పిలువఁ బడును. అది స్త్రీశరీరమునఁ బ్రవేశించి స్త్రీగా మాటలాడును. అప్పుడు నేను వచ్చుదానను, పోవుదాన ననును. పురుషుని శరీరములోఁ బ్రవేశించి నేను వచ్చువాఁడను, నేను పోవు

బ్రహ్మాండమే విరాట్పురుషుని స్థూలరూపము. బ్రహ్మాండములో విరాడ్రూప మెటులో పిండమందు జీవరూప మటులే. బ్రహ్మాండములో నే వస్తువులు కలవో పిండములో నా వస్తువులే కలవు. బ్రహ్మాండము బృహద్రాజ సంస్కరణము. ఈ పిండము సంక్షిప్త జేబీ సంస్కరణము.

ఇది బ్రహ్మాండముయొక్క లోపలి రూపము. ఈ బ్రహ్మాండమునకు బయటకూడ అత్యంత సూక్ష్మమైనవి యెనిమిది కలవు. ఈ బ్రహ్మాండమునకు బయట మొదట సూక్ష్మ పృథ్వీ ఆవరణము కలదు. తర్వాత జలావరణము. ఈ విధముగఁ దేజ, వాయు, ఆకాశ, అహంతత్వ, మహత్తత్వ, ప్రకృతి తత్త్వావరణము లిట్లెనిమిది కలవు. ఇది యింత గొప్ప బ్రహ్మాండమునకుఁ బరమైన భగవంతుని సూక్ష్మాతి సూక్ష్మ రూపము.''

అంతఁ బరీక్షిన్మహారా జిట్లడిగెను:- ''ప్రభూ! ఆ భగవంతుని సూక్ష్మరూపమును వర్ణించుఁడు. ఎట్లుండి యీ బ్రహ్మాండమును సంచాలనము గావించుచుండును?''

ఇది విని శుకుఁ డిట్లనెను:- ''రాజా! ఆ భగవానుని సూక్ష్మరూపము మనోవాక్కుల కతీతమైనది. దానిని 'అవాఙ్మానస గోచర' మని వేదములు వాక్కొనినవి. అది అవ్యక్తము, నిర్విశేషము. దానికి ఆదిమధ్యాంతములు లేవు.. అది యెట్లుండెనో అట్లే యున్నది. దాని నత్యంత సూక్ష్మమని చెప్పవచ్చును. ఈ విధమున నీ సమ్ముఖమున భగవంతుని విరాడ్రూపమును, సూక్ష్మరూపమును గూర్చి వర్ణించితిని. ఇప్పుడు నీ వేమి వినఁదలఁచితివి?''

ఇది విని పరీక్షిన్మహారాజిట్లనెను:- "స్వామీ! మీరు తారుమారు చేసితిరి. కథావాచకులు చెప్పినట్లు చెప్పితిరి. మొట్టమొదట నాప్రభువును అకర్తయంటిరి. తర్వాత నాతని యిచ్ఛచే సృష్టి రచన జరిగినదంటిరి. ఆతఁడే స్థూల విరాడ్రూపమును ధరించె నంటిరి. తర్వాత సూక్ష్మరూపముచే బాహ్యాభ్యంతరముల వ్యాపించె నంటిరి. అంత నాతఁడా రెంటికిఁ బరుఁడంటిరి. ఇదెట్లు?"

అంత శుకుఁడిట్లనెను:- "రాజా! ఇంద్రియములు, మనస్సు, బుద్ధి ఇత్యాదుల కందినంతవఱకు అంతయు మాయా ప్రసారమని తెలిసికొనుము. వాస్తవమున భగవంతుఁడకర్తయే. ఆతనికి కర్మబంధనమును లేదు, కర్మప్రవృత్తియును లేదు. అయినను క్రీడకొఱకును, వినోదము కొఱకును, మనోల్లాసము కొఱకు నీ యాడంబరమంతయును జరుపుచుండును. కోమటి కూర్చుండియే యుండును. త్రాసు తూయుచుండును. కావుననే నీ చిత్ర విచిత్ర సంసారము నుత్పత్తి చేసినాఁడు."

మహారాజిట్లనెను:- "స్వామీ! మనశ్చాంచల్యము కలవానికిని, పని చేసిచేసి యవలసినవానికిని, ఊరక కూర్చుండిన విసుగు జనించినవానికిని లేక ఒకానొక పనిచేసిన భయమొదవిన వానికిని మనోల్లాసము కావలె ననిపించునుగాని భగవంతున కీయాలోచన రహితమగు విషయము తట్టినది? ఆతఁడేల విసుగుచెంది క్రీడాప్రవృత్తుఁ డయ్యెను?"

అంత శుకమహర్షి వినోదస్వరమున నిట్లనెను:- "రాజా! నీవుకూడ యిట్టిప్రశ్న లడుగుచున్నావు. వీనికి సమాధానము

నండములోఁబుట్టి అండజమని పిలువఁబడును. ఒక్కొక్కప్పుడు చెమటవలన నల్లియై పుట్టి తనశరీరమునే కుట్టి రక్తపానము గావించి పుష్టిచెందును. ఒక్కొక్కప్పుడు భూమిని బ్రద్దలు చేసికొని పొడుగాటి మొక్కయై పెరిగి వృక్షమగును. ఒక్కొక చోఁ బైనుండి తిని క్రింది యవయవములకుఁ బుష్టి నొసఁగూర్చును. ఒక్కొక్కప్పుడు వృక్షాదులందు క్రిందనుండి ఆహారమునుగొని పైనున్న శాఖాపత్ర పుష్పములకు రసము నందించును. ఒక్కొకచో స్థలమునందును, ఒక్కొకచో జలజంతువై జలమునందును నివసించును. అచ్చటనే ఆహారపానీయములను గ్రహించి, అక్కడనే నిద్రించును. తీక్ష్ణప్రవాహముగల నదిలో నెట్లు నిద్రించునోగదా! దేవా! అది నీకే తెలియవలెను. ఒక్కొకచో నాకాశమున నుండి జీవించును.

కావున రాజా! చెప్ప వీలులేదు. అంతయు నతఁడే. ఆతని మాయ అపరంపారము. నీ మాయ అపారము. రాజా! ఆ భూమాపురుషునకుఁ బ్రణామ మొనర్చుము. ఆతనిని శరణు వేఁడుటచే సమస్తరహస్యము తెలియఁగలదు.''

ఛప్పయ.

నిరాకార నిరలేప నిరాశ్రయ నిత్య నిరంజన।
మాయా ఆశ్రయ కరత హోహిఁ సాకార సగుణతన॥
ఉద్భిజ అండజ ఔర జరాయుజ హోవేఁ స్వేదజ।
స్థావర జంగమ రూప జీవ బని ప్రవిశే హరి అజ॥
కర్మ రహిత కర్తా బనహిఁ నామ రూప ధారణ కరహిఁ।
స్వయం వాచ్య వాచక నృపతి! ధరి తను ధరణీ దుఖహారహిఁ॥

గని యతనివలన నధ్యాత్మబోధంబు వడసెనని వినంబడు నది యంతయు నెఱింగింపు మనిన నతం డిట్లనియె.

క. కని యిట్లనె మైత్రేయుని
ననఘుండగు విదురుఁ డేరహస్యము లడిగెన్
ముని యేమిసెప్పె నేపగి
దిని దీర్థములాడె నెచటఁ దిరుగుచు నుండెన్.
—శ్రీమదాంధ్రభాగవతము

ఛప్పయ

అజీ సూతజీ! యాది బాత ఇక ఆఈ అబఈ।
గయే విదురజీ తీర్థ భ్రమణ హిత తజికేఁ సబఈ॥
ముని మైత్రేయ సమీప జ్ఞాన పాయో కహఁ ఉననేఁ।
కాకా కీన్హేఁ ప్రశ్న దయో ఉత్తరకా తిననేఁ॥
సంత సమాగమ మహఁ సదా, కథా కృష్ణ హోహిఁ నిత।
సూత! సునాఓ సరస సబ, శుభ సంవాద ప్రసన్న చిత॥

అర్థము.

సూతా! ఒక్కవిషయ మిప్పుడు జ్ఞప్తికి వచ్చినది. విదురుఁడు సర్వమును ద్యజించి తీర్థాటనమునకుఁ బోయె ననియు, మైత్రేయమహాముని సమీపమునకుఁ బోయి జ్ఞానమును బొందెనంటివి. వారిద్దరును గలిసికొనిన దెచ్చట? ఆతఁ డేమేమి ప్రశ్నించెను? వానికేమి జవాబొసంగెను?

సాధు సమాగమమున నెల్లప్పుడును కృష్ణకథా ప్రసంగము జరుగుచుండును. సూతా! సరసమైన యా శుభ సంవాదమును బ్రసన్నచిత్తముతో వినిపింపుము.

చేయునో తెలిసికొనవలెనని పరీక్షిన్మహారాజు శుకునితో నిట్లనెను:- "ప్రభూ! నానాయోనులే కారణమున నయ్యెను? విరాట్పురుషుఁడీ చిత్ర విచిత్ర కర్మలను జేయు నీ యోనుల సృష్టి నే హేతువుచే నొనర్చెను?"

శ్రీశుకుఁడిట్లనెను:- "రాజా! ఇదంతయు గుణముల ఖేలనము. ప్రకృతి గుణములగు సత్త్వరజస్తమోగుణముల ద్వారా ఉచ్చనీచములు, శుభాశుభములు, వివిధజన్మలు కలుగును. సత్వము ప్రధానముగ నుండిన దేవాదియోను లందుఁ బుట్టుదురు. రజోగుణము ప్రధానముగ నుండినఁ గర్మాసక్తులగు మానవు లగుదురు. తమోగుణము ప్రధానముగఁ గలవారు కీట, పతంగ, శ్వాన, శూకరాది నారకయోనులఁ బుట్టుదురు. వీనిలోఁగూడ రెండుగుణముల నణఁచి యొకటి ప్రబలముగ నుండిన నింక నిట్లు మూఁడు భేదము లగును. కావున నీ భేదములన్నియు గుణములవలనఁ గలుగుచున్నవి. భగవానుఁడీయన్నిటియందు వ్యాపించియున్నాఁడు. ఆతనికిఁ జిన్నపెద్ద, ఉచ్చనీచ భేదములు లేవు. ఈ ఉచ్చనీచ భేద భావములన్నియును బ్రకృతి వికృతుల వలనఁ గల్పితములు.

ఆహరియే జగదుత్పత్తి చేయునెడ బ్రహ్మయగును. రక్షించునపుడు విష్ణువయి నానాయోనులలో నానావతారము లను ధరించి తాను రచించిన సృష్టిని జాగ్రత్తగఁ బరిపాలించును. ప్రలయకాల మాసన్నమైనపుడు త్రినేత్రరుద్రుఁడై తన లలాట నేత్రముచేఁ గాలాగ్నిని బ్రకటించి భస్మమొనర్చును. సృష్టించునపుడు హర్షములేదు, పాలించునపుడు గర్వములేదు. నాశన సమయమున దుఃఖములేదు. మూఁడు

తెలియదు. మాకప్పుడు జలుబు లేదు, తుమ్ము లేదు. ఇప్పుడు కొంచెమధికముగఁ బ్రసాదమును గొంటినా కోష్ఠబద్ధము, అజీర్ణము, శరీర శైథిల్యము వెంటనే కలుగును. జడలు తడిపి స్నానము చేసితినా ఆదినముననే జలుబు చేయును. ఆహా! ఆ బాల్యదినము లెంతటి సువర్ణ దివసములు! చింతా శోక భయములు లేవు. నిరంతర మాడుటయే జీవనవ్యాపారమై యుండెడిది. మనము కర్మబంధనాధీనులము. కావున కోరిక యున్నప్పటికిని సదా బాలకులుగ నుండఁజాలము. భగవంతు నకుఁ గర్మబంధనము లేదు. ఆతఁడు సర్వస్వతంత్రుఁడు. కావున నాతఁడెల్లప్పుడును బాలకక్రీడ యొనర్చును. తన కాటవస్తువగు మాయను వెంటఁగొని ఖేలన మొనర్చు చుండును. ఏస్థితిలోను దుఃఖిగాను, విషణ్ణుఁడుగాను నుండఁడు. దుఃఖియైనను నదియు ఖేలనమునకే. అదియుఁ గ్రీడలో నొక యంగమే. వినోదవృద్ధికి సాధనమే."

రాజిట్లడిగెను:- "ప్రభూ! భగవంతుఁడు స్వయముగ వాచ్యవాచకరూపమున సమస్త చరాచరములందుండఁగా, మధ్యలో నీమాయ దూరుటకేమి ఆవశ్యకమున్నది?"

అంత శుకుఁడు నవ్వి యిట్లనెను:- "రాజా! ఆభూమా పురుషుని కర్తృత్వ నిషేధముకొఱకే మాయద్వారా యీ ప్రపంచారోపము చేయఁబడినది. వాస్తవముగ నీస్వరూప భూతమగు జగదుత్పత్తికి ఆదిలో నాతని కర్తృత్వము లేదు. మాయవలననే ఆతఁడు కర్తగాఁ దోఁచుచున్నాఁడు.

ఈ విధముగ నో పాండవవంశవర్ధనా! నేను నీకు మిక్కిలి సంక్షేపముగ కల్ప, ఉపకల్ప, అవాంతర కల్పములు

తిరుగుచుండు నా మునిజాడ నాతని కెవరు చెప్పిరి? తన సంశయములు మైత్రేయునిద్వారా నివారణ కాఁగలవని ఆతని కెట్లు తెలిసెను? విదురునకు జ్ఞానదానము చేయుమని మైత్రేయు నెవరు ప్రేరేపించిరి? వీరిద్దఱి సంభాషణ మెచ్చట జరిగెను? విదురుఁ డాతని నేమని ప్రశ్నించెను? మైత్రేయుఁ డేమి ప్రత్యుత్తరమిచ్చెను? ఈ సమస్త విషయములను నీవు మాకుఁ జెప్పవలయును. ఈ పరమభాగవతు లిద్దర సుఖద సంవాదమును మాకు వినిపింపవలయును.

మా కింకొక శంక కలదు. ఒక్కసారి యాతఁడు ధృతరాష్ట్రాదులను విడిచి వెళ్లినవాఁడు, మరల నా ధృతరాష్ట్రుని సమీపమున కేలవచ్చెను? ఈ విషయమును జెప్పవలయును.''

ఈ మాటలు వినఁగానే సూతుఁడు మిక్కిలి బిగ్గఱగ నవ్వెను. సూతుఁడు నవ్వుటను గాంచి, యాశ్చర్యమును బ్రకటించుచు శౌనకుఁ డిట్లనెను:- "సూతా! మా ప్రశ్నలు కొంచెము తారుమారుగా నున్నవా యేమి? మేము ప్రసంగ విరుద్ధమగు విషయముల నడిగితిమా? నీ వింతగా నవ్వితి వేల?''

సూతుఁ డిట్లనెను:- ''లేదు, లేదు స్వామీ! అది కాదు. ఇట్లు ప్రశ్నించి మీరు మీసర్వజ్ఞతను బ్రకటించితిరని నవ్వితిని. మీరు త్రికాలజ్ఞులను విషయము మీ యీ ప్రశ్నల వలన బాగుగాఁ దెలిసినది.''

శౌనకుఁ డిట్లడిగెను:- ''అదెట్లు?''

సూతుఁ డిట్లనెను:- ''ఏలననఁగా, పరీక్షిన్మహారాజు కూడ శుకుని సరిగా నిదే ప్రశ్న నడిగెను. ఏలననఁగా నీ ప్రసంగమందు శ్రీమద్భాగవతమునకు నవీనపరంపర, వేఱొక సంప్ర

శ్రీ రామ శరణ్

కుందుర్తి వెంకటనరసయ్యగారి

ప్రచురణలు

శ్రీరామ మంత్రానుష్ఠానము	2- 8-0
భాగవతకథ 1,2,3,4,5 భా॥ భా॥1కి	2- 0-0
నవవిధ భక్తులు	1- 8-0
కలిసంతరణోపనిషత్తు(వ్యాఖ్యానము)	1- 0-0
సంకీర్తన మీమాంస	1- 0-0
భారతీయదర్శనము	1- 8-0
పరమార్థతత్త్వము	0-12-0
అర్థపంచకము	0-10-0
నరసదాసు కీర్తనలు	0-10-0
ధ్యానపద్ధతి	0- 8-0
ప్రణవప్రభావము	0- 6-0
శ్రీరామనామ ప్రభావము	0- 6-0
బ్రహ్మచర్యము	0- 6-0
ఆధ్యాత్మిక సాధనక్రమము (1వ సం॥)	1- 0-0
అనుష్ఠానక్రమము	0- 4-0
భగవన్నామ ప్రభావము	0
శ్రీరామపటలము	0
తత్త్వత్రయము	0
గురుపూజా విధానము	0-
శ్రీరామ పూజావిధానము	0-
ప్రశ్నోత్తరి	0-

ప్రతులకు :

శ్రీ రామ శరణ మందిరః

బుద్దాం. యాజలి పోస్టు.

(గుంటూరు జిల్లా.)